

Châu Liên

Kỷ Niệm Trắng

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Đi qua một trảng cỏ, rồi dừng chân trước một dãy biệt thự sang trọng đứng cạnh nhau, Lâm Phú ngẩn người ra vì không thể nào xác định được căn nhà mà anh muốn tìm .

Một cô gái có đôi mắt thật đẹp như mùa thu mở to mắt nhìn anh với vẻ hiếu kỳ . Cô đang nhí nhảnh hái những nhánh hoa tigôn màu trắng hoang dại ở một bờ rào gần đó. (Có lẽ là hái trộm vì dáng cô đầy bối rối) .

Lâm Phú khẽ gọi :

- Này cô bé...

Cô ngừng hái hoa, tròn mắt hỏi :

- Có phải ông gọi tôi không ?

- Đúng thế...

Dẫu môi lên, Huyền My ngạc nhiên thốt :

- Tôi đâu có quen với ông .

Anh cười thật tươi :

- Cần gì phải quen mới gọi . Tôi có chuyện cần nhờ đến cô, không biết cô có vui lòng không ?

Huyền My chăm chú quan sát anh chàng thanh niên đang đứng trước mặt cô . Anh trạc ba mươi tuổi . Giương mặt hiền lành nhưng không giấu vẻ hóm hỉnh .

Hất mái tóc cắt ngang với cung cách thật nghịch ngợm dễ thương .

Huyền My nheo mắt hỏi :

- Tôi có thể giúp gì cho ông đây ?

Lâm Phú mỉm cười :

- Bộ cô thấy tôi già lắm sao ?

Huyền My bặm môi lại cố nhin cười . Giọng cô tinh quái :

- Hình như là như thế ...

Lâm Phú bật cười :

- Cách xưng hô của cô khiến tôi cảm tưởng mình như đã trở thành một cụ già râu tóc bạc phơ đang ngó ngẩn hỏi thăm đường vậy .

Huyền My nghiêm nét mặt :

- Ông cần gì ?

Lâm Phú trầm giọng :

- Tôi muốn cô chỉ cho tôi nhà một người quen .

Huyền My nhênh mặt lên :

- Ông tìm nhà ai thế ?

Phú Lâm háng giọng :

- Nhà của bà Từ Phan .

Huyền My nghiêng đầu tò mò nhìn Lâm Phú :

- Ông quen với gia đình họ sao ?

Lâm Phú vội gật đầu :

- Đúng thế .

Huyền My trề môi :

- Ông đã nói dối .

Lâm Phú nhìn như hút vào đôi mắt đen láy như nhung :

- Tại sao cô bé lại nói như thế ?

Huyền My hất cằm lên :

- Ông không được gọi tôi là cô bé đấy .

Lâm Phú mỉm cười :

- Tại sao ?

Huyền My dài giọng :

- Dù sao tôi cũng là sinh viên năm thứ tư rồi đó . Tôi chúa ghét những ai gọi tôi là cô bé .

Lâm Phú cười khế :

- Thế thì có lẽ cô sẽ hiểu được tâm trạng của tôi khi ai đó đột nhiên gọi tôi bằng... ông . Nếu không muốn tôi gọi mình là cô bé, thì cô bé chịu khó quên tiếng... ông rất đáng ghét kia đi . Xem như một cuột thương lượng trao đổi giữa hai chúng ta vậy .

Huyền My liếc xéo Lâm Phú một cái . Đúng là anh chàng này khôn thấy mờ . Nhưng anh đề nghị như thế cũng không có gì quá đáng . Anh còn rất trẻ, hơn cô khoảng năm bảy tuổi gì đó . Giáng cho anh một danh xưng như thế kể ra cũng hơi oan .

Lâm Phú trầm giọng hỏi :

- Sao cô cho là tôi nói dối ?

Huyền My cười nhạo :

- Vì tôi chính là con gái của bà Từ Phan . Gia đình tôi đâu có quen với anh , Giải thích như thế rõ chưa ?

Lâm Phú nhìn sững Huyền My rồi thốt lên :

- Thế không lẽ em chính là... Cây Sậy ?

Huyền My cũng ngạc nhiên không kém . Cô mở to mắt :

- Sao anh biết tên cúng cơm của tôi thế ?

Lâm Phú trầm giọng :

- Cây Sậy, bộ em không nhận ra anh sao ?

Huyền My giậm chân :

- Tôi không biết anh là ai . Nhưng anh làm ơn đừng gọi Cây Sậy...

Cây Sậy có được không ?

Lâm Phú lắc nhẹ vai Huyền My :

- Đó là một cái tên rất đẹp, đẹp mãi trong ký ức của anh . Cây Sậy à, lẽ ra em phải nhận ra anh ngay mới phải .

Huyền My phụng phịu nhìn Lâm Phú. Cây Sậy là tên gọi cô hồi cô còn bé xíu . Thuở ấy cô gầy nhom như một con mèo hoang bị bỏ đói và khó nuôi ghê gớm .

Bà nội đặt tên cô là Cây Sậy để may ra một con bé khảnh ăn như cô có thể mập thêm được chút nào không .

Nhiều lúc ngấm nhìn những tấm ảnh hồi nhỏ, Huyền My thường phải phì cười khi thấy mình chẳng khác cây sậy là bao nhiêu . Mà sao hồi ấy cô lại gầy đến thế nhỉ ?

Ngạc nhiên nhìn Lâm Phú, cô đáp ứng hỏi :

- Sao anh biết cái tên... xấu xí ấy của tôi ?

Lâm Phú mỉm cười với vẻ thích thú :

- Thế em không nhớ anh là ai thật sao, Cây Sậy ?

Huyền My dẩu môi lên . Lại... Cây Sậy . Coi bộ cái tên xấu xí này không rời khỏi miệng tên đàn ông này . Không chừng cô phải nổi giận với hắn mới được .

Cô đồng dặc phán :

- Tôi là Huyền My . Nhớ chưa, chẳng có một Cây Sậy nào ở đây cả .

Lâm Phú mỉm cười :

- Thú thật với em là cái tên mỹ miều ấy không khắc ghi vào ký ức của anh mạnh mẽ như cái tên... Cây Sậy . Anh nhớ rồi, ngoài tên Cây Sậy, em có một cái tên khác dùng để gọi khi đi học .

Huyền My thở dài . Đúng là một gã đàn ông hâm tử độ . Đã từ lâu, không ai trong nhà gọi cô bằng cái tên kỳ cục ấy nữa . Không biết gã khoái nó là vì sao ?

Huyền My nhú mày quan sát anh chàng thanh niên có nụ cười thật

ấm áp đang nhìn cô thật trìu mến . Anh hoàn toàn xa lạ với cô . Cô không thể biết được anh là ai . Lắc đầu bướng bỉnh, cô nghiêm nét mặt phán :

- Tôi không hề quen biết với anh . Vì sao anh biết tên tôi, rồi lại luôn miệng kêu réo Cây Sậy, Cây Sậy om xòm thế ?

Lâm Phú thoáng buồn :

- Cây Sậy quên anh rồi thật sao ?

Huyền My hát cảm lên :

- Thế anh là ai vậy ?

Nhìn sâu vào đôi mắt đen như hạt huyền của cô, Lâm Phú trầm giọng :

-Trước kia nhà anh ở bên cạnh nhà của em . Hai nhà chung nhau một hàng rào dâm bụt đỏ . Mỗi trưa, em và Lê Khải thường trốn ngủ trưa và chui qua hàng rào dâm bụt ấy để đi lên đồi với anh .

Huyền My khẽ reo lên :

- Thế anh chính là Phú... đầu đinh ấy sao ?

Lâm Phú gật đầu :

- Giờ thì em đã nhận ra anh rồi chứ ?

Huyền My cười e thẹn :

- Tại anh thay đổi nhiều quá nên làm sao em nhớ được .

- Anh vẫn thế thôi .

huyền My nheo mũi nhận xét :

- Bây giờ anh để ria mép và kiểu tóc cũng thay đổi, chẳng còn giống anh Phú đầu đinh ngày nào nữa .

Lâm Phú cười :

- Thế em thấy tóc dài và tóc đầu đinh thì kiểu tóc nào hợp với anh hơn ?

Huyền My chớp mắt :

- Em đâu có biết được .

Lâm Phú giọng tha thiết :

- Nếu em thích anh để kiểu tóc gì thì anh sẽ sẵn sàng làm theo ý muốn của em .

Huyền My lém lỉnh :

- Ngộ ghê, không lẽ em bảo là thích kiểu tóc... Vialì anh cũng xuống tóc sao ?

Lâm Phú gật đầu cười :

- Đúng thế, anh sẵn sàng cạo trọc đầu như anh chàng danh thủ bóng đá ấy để làm vui lòng em .

Huyền My phụng phịu :

- Bộ em quan trọng thế sao ?

Lâm Phú trầm giọng :

- Thế em quên là ngày xưa anh luôn gạt bỏ mọi ý kiến của Lê Khải và chiều theo mọi yêu cầu đồng đánh của em sao ? Với anh, em luôn luôn là số một .

Huyền My mỉm cười :

- Anh Lê Khải đã từng bảo là anh sẽ làm hư em đấy nếu cứ chiều theo mọi ý thích của em .

Lâm Phú tặc lưỡi :

- Nhưng hồi ấy, em thật hiền ngoan . anh đoán bây giờ cũng thế, phải không Huyền My ?

Cô cười hiền :

- Em cũng không biết nữa .

Lâm Phú hỏi dồn :

- Vì sao lại không biết ?

Dầu môi lên giọng Huyền My lém lỉnh :

- Nếu mèo khen mèo dài đuôi cũng hơi ngượng . Chẳng lẽ em bảo với anh là... tôi hiền ngoan vô cùng !

Lâm Phú cười lớn :

- Em chẳng khác ngày xưa là mấy đó Huyền My, cũng thông minh và nghịch ngợm thật dễ thương .

Lâm Phú lại hỏi :

- Em còn nhớ những kỷ niệm ngày nào giữa hai chúng ta không Huyền My ?

Huyền My chớp mắt :

- Em nhớ chứ .

Lâm Phú giọng trầm buồn :

- Mới đó mà đã mười năm rồi, kể từ khi gia đình anh sa sút phải bán ngôi nhà ấy để ra đi . Trở về trốn cũ, tất cả đều thay đổi khiến anh không thể tìm thấy hàng dâm bụt ngày xưa . Và suýt nữa anh đã không nhận ra cô bé ngọt ngào trong ký ức của anh .

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Anh Lê Khải của em nhắc đến anh luôn đấy .

Nghiên đầu soi vào đôi mắt đẹp của Huyền My, Lâm Phú chùng giọng hỏi :

- Thế em có nhắc đến anh không ?

Huyền My cười thật tươi :

- Em không nói đâu . Đó là một bí mật của em .

Lâm Phú nhìn như hút vào đôi môi hồng đang cong lên đầy duyên dáng . Anh hắng giọng :

- Em thay đổi nhiều quá . Đó là lý do khiến anh không thể nhận ra Cây Sậy ngày nào đã cùng theo anh và Lê Khải lên đồi nhìn bọn anh

chơi trận giả hoặc bắn chim, đá bóng .

Cô phụng phịu :

- Đừng gọi em bằng cái tên đó nữa, có được không ?

Lâm Phú cười :

- Thế em không thấy là nó dễ thương thật sao ?

Huyền My lắc đầu :

- Vì xấu xí nên nội mới đặt cho em để... né ông bà, sợ ông bà quở .

Chỉ có anh là khác thiên hạ, cho là cái tên ấy đẹp thôi chứ mẹ em và anh Lê Khải cũng như em không thích dùng cái tên ấy đâu .

Lâm Phú hóm hỉnh :

- Dù sao dì Từ Phan và em cũng có lý . Em bây giờ là một cô gái đẹp . Biết đâu nay mai trở thành... hoa hậu thì không thể có một cái tên cứng cộm ngỗ nghịch như thế . Công chúng không chịu thừa nhận cái tên ấy đâu .

Huyền My giậm chân :

- Cấm anh chọc quê em đấy .

Lâm Phú thôi cười . Anh nói giọng nghiêm chỉnh :

- Mà em đẹp còn hơn một hoa hậu nữa Huyền My ạ . Cũng may là em không làm mặt lạ với anh khi gia đình anh đã ngày càng sa sút .

Huyền My kêu lên :

- Ôi . Anh nghĩ như thế sao . Em vẫn là con bé của ngày xưa . Gặp lại anh em mừng ghê lắm . chúng ta đi về nhà đi .

Chợt nhìn chiếc xách du lịch trên tay anh, cô vỗ nhẹ tay lên trán :

- Quên mất, em thật là đoảng . Không nhớ là anh từ phương xa đến . Có lẽ anh mệt và đang cần nghỉ ngơi phải không ?

Lâm Phú nghiêng đầu hỏi :

- Có dì Từ Phan ở nhà không ? Và Lê Khải, bạn của anh bây giờ như

thế nào ?

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Mẹ em mở một shop áo quần cũng khá lớn ngay trung tâm thành phố, giờ này mẹ em còn bận bán hàng chưa về nhà đâu . Còn anh Lê Khải, anh ấy đã tốt nghiệp kỹ sư và làm việc ở một công ty xuất nhập khẩu . Lát nữa anh Lê Khải đi làm về, anh khoan giới thiệu gì cả để xem thử anh ấy có nhận ra anh không nhé .

Lâm Phú nhìn sâu vào đáy mắt Huyền My :

- Thế nào thằng bạn thân nhất của anh cũng nhận ra anh . Chỉ có em là... tệ thôi .

Huyền My nguẩy đầu cười khúc khích . Cô khẽ nheo mắt :

- Anh cũng tệ đó thôi . Anh đâu có nhận ra em . Em phải tự giới thiệu mình là con dì Từ Phan thì anh mới biết em là... bé út .

Lâm Phú nháy mắt :

- Bộ em ky cái tên Cây Sậy đến thế sao ? Chỉ thừa nhận mình là bé út còn... Cây Sậy thì không .

Vung những nhánh tigôn trong tay, Huyền My nguýt dài khiến Lâm Phú cười sảng khoái . Anh sánh bước đi cạnh Huyền My .

Trong lòng anh đang rộn lên niềm vui khó tả . Huyền My vẫn là một cô gái hồn nhiên giản dị như ngày nào . Anh không ngờ bây giờ Huyền My lại đẹp đến thế . Coi bộ ý định chỉ ghé qua nhà bà Từ Phan một lát rồi đi có lẽ phải thay đổi, tính toán lại . Còn gì hạnh phúc hơn khi gặp Huyền My và nói chuyện với cô . Thế nào anh cũng sẽ tìm cách để lưu lại nhà cô .

Mở cổng cho anh, Huyền My chớp mi hỏi :

- Cảm giác của anh như thế nào khi trở lại chốn xưa ?

Thả chiếc xách du lịch xuống đất, đưa mắt nhìn những ngôi nhà sang

trong đang đóng cửa im ỉm Lâm Phú hắng giọng đáp :

- Vui buồn lẫn lộn .

Trở sang ngôi biệt thự bên cạnh nhà Huyền My, Lâm Phú thở dài nhận xét :

- Ngôi nhà kỷ niệm của anh không còn nữa . Người ta đã xây thành một ngôi biệt thự tráng lệ . Khoảng vườn xưa kia nhà anh trồng hoa nay được tận dụng để làm hồ bơi . Nếu lúc này anh không tìm ra nhà của anh cũng phải như nhà của dì Từ Phan thì cũng chẳng có gì là khó hiểu . Vì nơi này tất cả mọi thứ đều thay đổi .

Ngồi trong phòng khách lộng lẫy trang trí nội thất đắt tiền, Lâm Phú lặng người đi thật lâu .

Chợt anh thấy khoảng cách giữa anh và cô gái hồn nhiên xinh đẹp đan ngồi trước mặt anh như càng xa thêm . Vời vợi .

Cô là con gái bà Từ Phan giàu có, còn anh vẫn là một anh chàng trắng tay .

Anh gật gù nhận xét :

- Mừng cho em và dì Từ Pham có một cuộc sống sung túc như thế này .

Huyền My mở to mắt :

- Còn anh và dì Hoàng ?

Lâm Phú nhếch môi :

-Mẹ anh đã mất ba năm rồi .

Huyền My thẳng thốt kêu lên :

- Sao ?

Lâm Phú thở dài :

- Mẹ anh bị bệnh nan y và mất sau khi vào bệnh viện một tháng .

Giọng Huyền My bùi ngùi :

- Tội nghiệp dì Hoàng . Em xin chia buồn với anh .

Lâm Phú nhướn mày :

- Cũng là số phận .

Huyền My khẽ cắn môi :

- Dì Hoàng mất sao anh không tin cho mẹ anh hay ?

Lâm Phú nhún vai :

- Khi bối rối anh quên mất chuyện đó . Em thông cảm .

Huyền My thở nhẹ :

- Hồi xưa dì Hoàng rất thương em . Em vẫn còn nhớ những chén chè bột lọc đậu đỏ dì để dành cho em, ăn vào ngọt lịm và thơm ngát mùi gừng .

Lâm Phú nói một câu thật ý nghĩa :

- Đâu phải chỉ có riêng mẹ anh thương em, dành những tình cảm nồng hậu cho em đâu . Cả anh cũng thế . Trong ký ức của anh, em là một ô bé ngây thơ và hồn nhiên như một thiên thần .

Hạ thấp giọng Lâm Phú nói tiếp :

- Và bây giờ cũng thế . Anh thấy em không có gì thay đổi . Giản dị và chân thành . Có lẽ vì thế mà không bao giờ anh quên em được .

Huyền My mỉm cười :

- Đó là anh không thấy đó thôi . Anh Lê Khải bảo em chỉ là một con bé chỉ thích xảnh xe, kiếm chuyện với anh ấy và người khác .

Lâm Phú cười lớn :

- Lê Khải thật không biết cảm ơn những gì tạo hóa đã ban cho hắn . Đâu phải ai có một cô em gái dễ thương như hắn đâu . Nếu em biết là anh đã từng ước ao có một cô em gái như em thì em đã không nói như thế .

Huyền My phì cười :

- Anh đừng cho em lên tận mây xanh đó nha . Chờ một chút nha, em đi lấy nước uống .

Lâm Phú vội khoát tay :

- Cám ơn em, anh không khát .

Huyền My chợt nhìn ra cửa, giọng cô xôn xao :

- Anh Lê Khải của em về .

Lâm Phú so vai :

- Ý kiến của em lúc nãy vậy mà hay . Hãy khoan giới thiệu, thử xem thằng bạn nói khổ của anh có nhận ra anh không .

Vừa bước vào nhà, Lê Khải ngớ người khi nhìn thấy Lâm Phú . Chỉ sau một tích tắc, anh đã kêu lên :

- Phú đầu đinh . Có phải mày đó không ?

Lâm Phú bắt tay Lê Khải, khuôn mặt không giấu được xúc động :

- Phải, mày vẫn còn nhớ tao sao ? Không ngờ sau mười năm, mày vẫn không quên thằng bạn nghèo khổ của mày .

Vỗ vai Lâm Phú, Lê Khải thân mật :

- Mày ngồi xuống đi .

Quay sang Huyền My đang còn đứng đó, Lê Khải bảo :

- Mày thấy Cây Sậy ngày xưa của mày như thế nào ? Mày còn nhớ dì Hoàng đã nói với mẹ tao như thế nào không ?

Huyền My đỏ ửng mặt . Cô ghét bị gọi là Cây Sậy . Đã thế anh Lê Khải lại lấp lửng một cách đáng ghét, lại cố tình gợi lại chuyện xưa kia mẹ cô và dì Hoàng thường bông đùa về chuyện cô sẽ về làm dâu nhà Lâm Phú .

Trốn ánh mắt dịu dàng ấm áp của Lâm Phú, chạy biến ra sau nhà Huyền My còn nghe giọng Lê Khải nói lớn :

- Nó chưa yêu ai . Cây sậy vẫn là của mày đó . Để dành cho mày .

Ngồi thật lâu trên chiếc xích đu trong vườn, Huyền My băng khuông nhớ lại những kỷ niệm thật ngọt ngào của thời thơ ấu .

Mười năm .

Cô vẫn còn nhớ những buổi trưa hè nắng cháy da, cô đã lóc cóc chạy theo Lê Khải và Lâm Phú lên ngọn đồi sau nhà .

Lâm Phú thường là thủ lĩnh của bọn trẻ vì tính ngang tàng cũng như mái tóc đinh rất ấn tượng của anh . Thế nhưng với cô, Lâm Phú luôn tỏ ra ịu dàng .

Anh mồ coi cha ừ nhỏ . Trước đây gia đình Lâm Phú cũng giàu có nhưng do chơi nhiều dây hụi bị lừa gạt, phải vỡ nợ nên bà Hoàng, mẹ của anh phải bán nhà và dọn đi nơi khác... Từ đó gia đình cô và anh bất tin nhau .

Đang mơ màng suy nghĩ, Huyền My bỗng giật mình vì tiếng của Lê Khải vang lên :

- Huyền My, sao em lại ngồi ở đây ? Hèn gì không nghe anh gọi mang nước uống cho anh và Lâm Phú, báo hại anh và bạn anh cháy khô cả cổ .

Cô quay đầu lại giọng giận dỗi :

- Em ghét anh lắm .

Lê Khải cười cười :

- Tại sao lại ghét anh nhỉ . Anh có làm gì đâu .

Huyền My nguýt dài :

- Anh đừng giả bộ không biết nữa .

Lê Khải nheo mắt :

- Thế có phải em ghét anh vì anh nhắc lại chuyện mẹ và dì Hoàng giao ước với nhau không ?

Cô xụ mặt :

- Giao ước hồi nào ?

Lê Khải cười lớn :

- Không giao ước với nhau nhưng xem ra còn hơn thế nữa . Có lẽ vì thế nên Lâm Phú mới về đây để tìm em .

Cô vùng vằng :

- Em không đùa đâu . Anh thật đáng ghét .

Thấy Huyền My giận dữ, Lê Khải vội nói :

- Thôi, cô nhóc . Đùa một chút cho vui, không lẽ em lại giận anh .

Huyền My bậm môi lại :

- Nếu anh cứ nói như thế, anh Lâm Phú sẽ xem thường em đó .

Lê Khải chăm chú nhìn Huyền My :

- Lâm Phú định lập nghiệp ở đây, vì thế anh đã mời Lâm Phú ở lại với gia đình mình .

Tròn mắt nhìn Lê Khải, Huyền My buột miệng hỏi :

- Thế anh đã xin ý kiến của mẹ chưa ?

Lê Khải cười lớn :

- Gia đình dì Hoàng và gia đình mình thân nhau đến thế . Em đừng lo, thế nào mẹ cũng tán thành ý kiến của anh thôi .

Huyền My bậm môi suy nghĩ . Mẹ cô không phải hẹp hòi gì, nhưng tại sao anh Lê Khải không hỏi ý kiến của mẹ trước khi đưa ra lời mời nhỉ ?

Cô hạ thấp giọng :

- Anh Lâm Phú đâu rồi anh ?

Lê Khải cười vô tư :

- Lâm Phú ngồi chờ em trong phòng khách . lát nữa, sau khi gặp mẹ, anh và nó sẽ rủ em đi chơi .

Huyền My khẽ kêu lên :

- Sao lại chờ em ?

Lê Khải trầm giọng :

- Lâm Phú có vẻ sâu nặng tình cảm với em . Nãy giờ câu chuyện của anh và Lâm Phú đều xoay về em . Lâm Phú hỏi rất nhiều về em . Từ chuyện học hành cho đến chuyện... em đã có bạn trai chưa !

Vẻ nghiêm túc của Lê Khải khiến Huyền My hiểu là anh cô không đùa . Cô nói nhỏ :

- Em không nghĩ gì cả . Em luôn xem anh Lâm Phú như một người anh, cũng như anh thôi .

Lê Khải nhướn mày :

- Khó đấy . Lâm Phú không nghĩ như em đâu .

Huyền M bậm môi lại :

- Em về phòng của mình đây .

Thấy cô rẽ sang lối đi tắt để vào nhà mà không đi thẳng vào phòng khách, Lê Khải nói với theo :

- Lâm Phú đang đợi em đấy .

Huyền My nguẩy đầu một cái thật mạnh . Ngang qua cánh cửa nhỏ ăn thông với phòng khách, cô thoáng thấy Lâm Phú đang ngồi nhả khói thuốc với vẻ trầm tư . Dáng điệu buồn buồn của anh khiến cô hơi chạnh lòng . Cô chạy nhanh lên các bậc thang dát đá cẩm thạch, chợt cảm thấy một chút se sắt khi nghĩ đến thân phận không may của anh....

Kỷ Niệm Trắng

Chương 2

Buổi tối, Huyền My bước vào phòng ăn với một chút ngượng ngùng . Biết là có Lâm Phú ở đó nên cô không mặc chiếc quần short như thường lệ mà mặc một chiếc đầm dài bằng vải hoa quá gối thật lịch sự .

Vừa thấy cô, bà từ Phan giọng vui vẻ :

- Huyền My, con ngồi vào bàn đi . Cả nhà đang đợi con .

Huyền My ngồi xuống cạnh mẹ . Cô cảm thấy an tâm đôi chút khi thấy mẹ cô vui thật sự vì sự có mặt của Lâm Phú .

Cô lén đưa mắt nhìn Lâm Phú, vừa đúng lúc anh cũng chăm chú nhìn cô . Bối rối hạ thấp mặt xuống, Huyền My xới cơm ra chén .

Đang giữa bữa cơm Lê Khải đột nhiên lên tiếng :

- Mẹ à, Lâm Phú vừa chuyển công tác đến đây nhưng không có nhà nên phải ở khách sạn . Lương kỹ sư của nó cũng đâu có nhiều nhận gì .

Bà Từ Phan chống đũa nhìn Lâm Phú :

- Thế sao lúc nãy cháu bảo với dì là cháu đang ở tạm tại nhà của một người bạn ?

Lâm Phú lúng túng :

- Dạ, thật ra thì cháu đang thuê phòng ở khách sạn và không quen với ai ngoài dì cả .

Bà Từ Phan tặc lưỡi :

- Lê Khải nói đúng . Lương kỹ sư mà ở khách sạn cũng không ổn chút nào .

Lê Khải ngập ngừng :

- Nhà mình cũng khá rộng, mẹ có thể giúp bạn con được không ?

Bà Từ Phan thở nhẹ :

- Con quên Lâm Phú là con của dì Hoàng sao ? Dù gì hai gia đình cũng thân thiết với nhau .

Đưa mắt nhìn Lâm Phú, bà Phan hắng giọng bảo :

- Cháu đừng ngại, cháu có thể ở tạm nhà dì một thời gian cho đến khi nào công ty sắp xếp chỗ ở cho cháu .

Lê Khải cười lớn :

- hoan hô mẹ . Con biết là thế nào mẹ cũng mời Lâm Phú ở lại nhà chúng ta .

Bà Phan mỉm cười miễn cưỡng . Bà không thể từ chối lời đề nghị của Lê Khải . Bà chỉ mong rằng thời gian Lâm Phú lưu lại ở nhà bà không lâu vì dù sao bà vẫn nhớ lời đùa xưa kia của bà với mẹ Lâm Phú . Bà không rõ Lâm Phú trở lại đây có phải vì chuyện ấy không ? Lâm Phú lễ độ :

- Cháu cảm ơn dì .

Bà Từ Phan ân cần :

- Cháu dùng cơm đi .

Nghiêng đầu nhìn Huyền My, Lê Khải sôi nổi đề nghị :

- Ăn cơm xong, anh và em cùng Lâm Phú đi chơi một lát . Em đồng ý chứ ?

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Dạ...

Bà Từ Phan nhắc nhở :

- Huyền My sắp đến ngày thi, con cũng nên để em có thời giờ để ôn bài nữa đấy .

Lê Khải cười vui vẻ :

- Mẹ yên tâm, tụi con chỉ đi chơi một lát thôi .

Sau bữa cơm Huyền My đứng thật lâu trước tủ quần áo . Cô không biết nên chọn chiếc áo nào . Chiếc đầm màu hồng thật xinh hay chiếc váy Jean trẻ trung vui nhộn ?

Cuối cùng thì Huyền My lấy đại chiếc quần Patt màu kem và chiếc áo sơ mi cùng màu .

Cô chớp mi nghĩ đến Lâm Phú . Dù anh không nói rõ cuộc sống hiện tại của anh nhưng cô đoán là gia đình anh vẫn còn nghèo sau khi bị vỡ nợ . Cô muốn anh không mặc cảm khi đi chơi cùng cô và Lê Khải . Bộ quần áo màu kem này có lẽ thích hợp với tối hôm nay hơn .

Ngồi trong quán cà phê có nhiều đèn mài trang trí thật bắt mắt, cả ba người quay mặt nhìn ra đường .

Thân mật đặt tay lên vai Lâm Phú, Lê Khải hỏi :

- Mà thấy không khí ở đây thế nào ?

Lâm Phú mỉm cười :

- Nhộn nhạo .

Lê Khải gặng hỏi :

- Mà không thích sao ?

Lâm Phú quay lại nhìn Huyền My :

- Tao sao cũng được . Mà phải hỏi Huyền My mới phải chứ .

Lê Khải búng ngón tay :

- Con nhỏ em tao thuộc vào loại khó tính nhất thiên hạ . Cái gì nó cũng chê . Nếu hỏi ý kiến của nó có lẽ chẳng bao giờ tao có thể đi vào một quán nước nào được .

Huyền My lườm dài :

- Anh chỉ nói xấu em thôi .

Lê Khải cười cười :

- Chứ không phải thế sao . Lần trước, rủ em vào quán nhạc sống em cũng đồng đánh chê tơi bời .

Huyền My hát cảm :

- Vì chỗ đó nhạc dở tệ chứ bộ . Mấy nhạc công gõ trống muốn lủng màng nhĩ luôn .

Lê Khải nháy mắt :

- Đấy mày thấy chưa ? Mấy tay chơi trống của ban nhạc Sao Đêm mà em tao còn chê thì mày... phải liệu hồn . Huyền My hơi khó tính đấy .

Huyền My xoay nhẹ ly nước trong tay . Cô nhìn băng quơ ra cổng . Cô rất ghét kiểu nói chuyện gán ghép của anh cô . Điều đó chỉ làm cô và Lâm Phú càng thêm ngượng ngùng xa cách mà thôi .

Lâm Phú hỏi cô bằng giọng ầm áp :

- Huyền My có dùng thêm đá nữa không ?

Cô mỉm cười hiền lành :

- Cám ơn . Anh cho Huyền My thêm một ít đá nữa .

Thật ân cần, Lâm Phú khuấy nhẹ ly sữa tươi cho cô . Lê Khải chăm chú nhìn với nụ cười hóm hỉnh :

- Mày khi nào cũng chiều nó, y hệt như ngày xưa .

Lâm Phú cười nhẹ :

- Có thể vì tao không có em gái như mày .

Lê Khải vẩy tàn thuốc vào gạt tàn :

- Tao còn nhớ mỗi lần hai đứa mình bắt chim, nhờ em tao thường lẻo đẻo đòi đi theo . Tao không khoái chút nào vì Huyền My hay đập trên lá khô gây tiếng động làm cho lũ chim bay loạn xạ . Đã thế có lần nó còn dẫm gai rồi khóc suốt mướt . Cho đến bây giờ tao vẫn không thể quên được cảnh mày cõng nhỏ em tao sau lưng và dỗ cho nó nín khóc . Còn tao, vì cái nó đã làm hỏng một buổi đi săn chim nên đã... mặc kệ nó .

Huyền My lườm dài :

- Anh đúng là tàn nhẫn .

Lê Khải cười :

- Thông cảm . Hồi đó, anh không đủ lớn để ụy nghi một chuyện gì cho ra hồn . Nếu có lỗi tàn nhẫn với em thì cũng mong được... tha thứ .

Huyền My bắt bẻ :

- Thế anh Lâm Phú thì sao ? Hồi ấy anh Lâm Phú cũng bằng tuổi của anh đó thôi . Người ta xót thương cho em gái của anh, còn anh thì không .

Lê Khải nhún vai :

- Nó quan tâm đến em là có lý do... đặc biệt của nó .

Lời tuyên bố của Lê Khải làm Huyền My lẫn Lâm Phú đều lúng túng .

Huyền My chớp mi . Ký ức như một cuộn phim quay chậm . Cô cảm thấy tội nghiệp Lâm Phú khi nhớ lại những gì mà anh đã làm cho cô . Lê Khải còn nhắc đến những kỷ niệm khác nữa . Vui buồn lẫn lộn ...

Nghe tiếng chuông gọi cửa, Huyền My liền vội chạy ra cổng . Nhìn thấy Lâm Phú, giọng cô ngạc nhiên :

- Sao anh đi làm về sớm vậy ?

Lâm Phú mỉm cười :

- Mới nhận việc ở công ty nên anh được giám đốc cho nghỉ vài ngày .

Huyền My mở rộng cánh cổng . Cô cùng Lâm Phú đi vào nhà .

Không biết vô tình hay cố ý, Lâm Phú đi thật chậm sau cô mấy bước khiến Huyền My hơi mất tự nhiên .

Cô lí nhí hỏi :

- Anh có khát không, để em đi lấy nước .

Lâm Phú dịu dàng bảo :

- Anh không khát đâu . Mà em cứ để mặc anh, bộ em không còn xem anh như ngày xưa sao... Cây Sậy ?

Huyền My phụng phịu :

- Lại Cây Sậy nữa . Em nói rồi, em ghét ai gọi em là Cây Sậy lắm đó .

Ngồi xuống ghế, Lâm Phú trầm giọng :

- Anh thì ngược lại . Anh muốn gọi em bằng cái tên thật thân thương ấy .

Huyền My chớp nhẹ mắt :

- Cái tên ấy xấu tệ .

Lâm Phú nhìn sâu vào đôi mắt đẹp như nai :

- Ai bảo với em như thế ?

Cô dẩu môi :

- Anh Lê Khải và lũ bạn của em .

Lâm Phú cười bao dung :

- Họ đùa đấy . Nhưng nếu có nói thật thì cũng chẳng sao, miễn anh thấy thích cái tên ấy là được .

Huyền My lúc lắc mái tóc chấm ngang vai mềm mại như tơ . Cô nói lảng sang chuyện khác :

- Không ngờ dì Hoàng mất đã ba năm nay, thế mà gia đình me chẳng ai hay biết .

Lâm Phú thoáng buồn :

- Cũng là số phận . Nếu hồi ấy mẹ anh không làm ăn thua lỗ thì đâu đến nỗi buồn khổ sinh bệnh và qua đời . Và anh sẽ mãi mãi được ở bên cạnh những người mà anh yêu thương, đâu phải xa rời căn nhà gắn bó với nhiều kỷ niệm .

Huyền My băng khuâng nhìn sang ngôi nhà cao tầng bên cạnh nhà cô . Cô vẫn còn nhớ hàng dâm bụt màu đỏ ối ngăn cách hai căn nhà mà giờ đây thay vào đó là những song sắt được uốn cong thật cầu kỳ hoa mỹ .

Giọng Lâm Phú bùi ngùi :

- Nhưng dù sao anh vẫn còn may mắn khi dì Từ Phan, Lê Khải và em không quay lưng lạnh nhạt với anh .

Huyền My thở nhẹ :

- Sao anh lại nói thế ?

Lâm Phú lục túi tìm thuốc . Anh mỉm cười :

- Cuộc đời đã dạy cho anh nhiều thứ . Nhiều lúc anh không dám hy vọng gì xa vời . Anh học được cách đối diện thực tế và chấp nhận nó .

Huyền My bậm môi lại :

- Thế anh nghĩ gia đình em có thể đối xử tệ với anh sao ?

Lâm Phú trầm giọng :

- Thú thật với em là anh đã ngần ngại khi quyết định tìm đến nhà dì Từ Phan . Nếu không vì... Cây Sậy thì có lẽ không bao giờ anh tìm về đây . Buồn lắm .

Huyền My lúng túng đứng dậy . Cô nói như hụt hơi :

- Em đi lấy nước cho anh uống nghe .

Khi cô trở ra với ly nước xuôi trong tay, Lâm Phú đang ngồi trầm tư nhả khói thuốc .

Ngẩng đầu nhìn cô, Lâm Phú dịu dàng hỏi :

- Dì Từ Phan đã về chưa ?

Huyền My khẽ lắc đầu :

- Mẹ em bận ngoài cửa tiệm . Cũng có một cô cháu họ của em phụ giúp nhưng rất ít khi buổi trưa mẹ em về nhà .

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Lâm Phú, Huyền My nói tiếp :

- Công việc là niềm vui của mẹ em . Dù đã giàu nhưng mẹ em vẫn cứ muốn kiếm được thật nhiều tiền . Anh Lê Khải và em có nói như thế nào bà cũng chẳng chịu nghe . Thường buổi trưa chỉ có hai anh em ăn cơm với nhau, buồn kinh khủng .

Lâm Phú nghiêng đầu hỏi :

- Thế có bao giờ em đứng bán hàng chưa ?

Huyền My mỉm cười :

- Thỉnh thoảng thôi, những lúc nào mẹ em bận việc . tuy nhiên, về chuyện buôn bán thì em không được mẹ em... tín nhiệm lắm .

Lâm Phú cười cười :

- Sao thế ?

Huyền My cười khế :

- Giá cả em không bán hết nên cứ bán nhằm lung tung . Có lúc bán giá trên trời, khi dưới đất . Vì thế khi nào bí quá, mẹ em mới bảo em đứng quầy . Mẹ em sợ mất khách lắm .

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm gián đoạn câu chuyện giữa anh và cô .

Huyền My đi đến bên máy điện thoại . Một lát sau, gác máy cô đi đến ghế ngồi giọng chán nản :

- Anh Lê Khải gọi về nhà .

Lâm Phú hơi nhồm người dậy :

- Có chuyện gì không ?

Huyền My thở dài :

- Anh ấy bảo là trưa nay không về nhà ăn cơm được .

Lâm Phú không hiểu vì sao Huyền My lại tỏ vẻ thất vọng như thế .

Chỉ khi bước vào phòng ăn rộng thênh thang và ngồi đối diện với cô, anh mới hiểu hết ý nghĩa của nó .

Anh và huyền My bỗng lúng túng một cách kỳ lạ . Anh xới cơm cho cô, giọng ân cần :

- Em ráng ăn cho nhiều nghe .

Huyền My dạ nhỏ . Cô hạ thấp mắt trốn cái nhìn thật ấm áp của Lâm Phú .

Lâm Phú nghiêng đầu hỏi :

- Chiều nay em có đi thư viện không ?

Cô gật đầu :

- Em đến thư viện để tra cứu một vài tài liệu cần thiết . Em chuẩn bị thi tốt nghiệp vào tháng tới .

Lâm Phú háng giọng :

- Anh sẽ cùng đi với em đến thư viện .

Cô ngẩng đầu nhìn anh với vẻ ngạc nhiên :

- Anh cũng đi tìm tài liệu sao ?

Lâm Phú mỉm cười :

- Không .

Cô tròn mắt :

- Thế anh đến thư viện làm gì ?

Lâm Phú điềm nhiên trả lời :

- Anh muốn trở em đi .

Huyền My cuống quýt kêu lên :

- Ơ...

Lâm Phú nhìn sâu vào đôi mắt thẳng thốt của cô :

- Em đồng ý chứ ?

Huyền My vội vã lắc đầu :

- Không . Em không đi cùng anh đâu .

Lâm Phú trầm giọng :

- Em không sợ anh buồn sao Huyền My ?

Cô nhỏ nhẹ :

- Em không dám làm phiền anh đâu . Vả lại, em có hẹn với một bạn thân của em rồi .

Lâm Phú trầm giọng :

- Anh biết là em nói dối .

Cô bối rối chống đũa tránh cái nhìn nồng nàn tha thiết của anh . Cô chỉ muốn xem Lâm Phú như một người anh và đang lo sợ là anh sẽ phá vỡ sự yên bình trong tâm hồn cô .

Lâm Phú nghiêng đầu hỏi :

- Huyền My, sao em lại nói dối anh . Bộ em không rõ tình cảm của anh dành cho em sao ?

Đáp lại câu hỏi của anh, Huyền My vụt đứng dậy và đi như chạy ra khỏi phòng . Sau lưng cô, giọng Lâm Phú đầy yêu thương :

- Huyền My... Huyền My...

*

* *

- Cô vui lòng chọn cho tôi một chiếc quần Jean size 34 .

Huyền My ngẩng đầu lên quan sát người đàn ông đang đứng trước quầy . Giọng cô mềm mỏng :

- Anh muốn chọn màu gì ?

- Chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp mơ màng của cô, Sĩ Nguyên trầm giọng bảo :

- Tùy cô . Cô có thể lấy cho tôi màu nào mà cô cảm thấy... hợp tôi nhất .

Huyền My cười nhẹ :

- Tôi không dám đâu . Làm sao tôi có thể biết anh thích gam màu nào, nóng hay lạnh .

Sĩ Nguyên so nhẹ vai :

- Một gam màu lạnh . Mà thôi, lạnh hay nóng là tùy cô và tùy... thời tiết .

Hơi lạ lùng về vị khách có gương mặt khá điển trai nhưng Huyền My vẫn sốt sắng tìm kiếm .

Chỉ một lát sau, cô đặt trên mặt quầy một chiếc quần Jean đúng size mà anh yêu cầu .

Giọng cô xởi lởi :

- Anh có thích màu này không ? Màu này người ta gọi là màu lông

chuột .

Sĩ Nguyên nhú mảy :

- Màu lông chuột ?

Huyền My vội gật đầu :

- Vâng...

Sĩ Nguyên nheo mắt :

- Những con chuột đều có màu này sao ? Thế thì những con chuột cống đen sì hoặc những chú chuột bạch lông trắng như tuyết thì sao nhỉ ?

Háy Sĩ Nguyên một cái, Huyền My cong môi :

- Nếu anh không nhận đó là màu lông chuột thì có thể gọi nó là màu đất .

Sĩ Nguyên lại cười :

- Ai bảo cô màu này là màu của đất ?

Huyền My héch chiếc mũi cao thanh tú lên :

- Màu đất chứ sao !

Sĩ Nguyên nháy mắt :

- Thế đất Bazan màu gì nhỉ ? Không lẽ cô định bảo chiếc quần Jean này màu... đỏ .

Đúng là một tên đàn ông lý sự hết chỗ chê . Huyền My thở hắt một cái . Cô âm ỉc bảo :

- Anh muốn gọi màu gì thì tùy ý gọi . Tôi không cãi với anh nữa .

Sĩ Nguyên trêu già :

- Cô giận... thượng đế sao ?

Huyền My dẫu môi :

- Cũng may là chỉ có một thượng đế... thích kiếm chuyện thôi . Nếu mỗi ngày đều có nhiều thượng đế như thế này coi bộ thôi chết ngộp quá .

Sĩ Nguyên cười thú vị . Nụ cười anh đành dang dở vì Huyền My bắt thần quát khế :

- Sao ? Anh định như thế nào ? Có "Lấy" không ?

Sĩ Nguyên buột miệng :

- Thông cảm . Tôi chưa muốn "lấy" vợ cho dù mẹ tôi rất khoái cô .

Huyền My mở to mắt nhìn Sĩ Nguyên . (Hắn nói gì vậy kìa ? Cô không hiểu gì cả)

Huyền My lăm bằm :

- Sao lại có mẹ anh ở đây ?

Chợt sực tỉnh Sĩ Nguyên vội khỏa lấp :

- À, mẹ tôi không khoái màu lông chuột hay màu đất gì đó của cô .

Cô có thể chọn một chiếc quần màu khác không ?

Huyền My thở dài :

- Đây là màu đang thịnh hành hiện nay . Mà anh... già đến thế kia, không lẽ đi mua áo quần cũng phải xin ý kiến của mẹ ?

Sĩ Nguyên cố nhin cười :

- Mẹ tôi hơi khó tính mà .

Liếc xéo Sĩ Nguyên một cái, Huyền My phán một câu :

- Lẽ ra thì anh nên dắt bà cụ đi chọn quần jean cho anh mới phải .

Sĩ Nguyên tỉnh tỉnh :

- Tôi cũng định như thế nhưng hôm nay bà bạn đi ăn cưới với một người bạn .

Huyền My dẫu môi lên :

- Mẹ tôi cũng đi ăn cưới .

Sĩ Nguyên nửa đùa nửa thật :

- Không chừng mẹ cô đi chung với mẹ tôi đấy .

Huyền My cười nhạo :

- Không dám đâu .

Mỉm cười hóm hỉnh, Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Cô có thể vui lòng chọn cho tôi một chiếc quần màu khác không ?

Huyền My thở dài :

- Được thôi, tôi sẽ chọn cho anh một chiếc quần khác . Hy vọng là... mẹ anh không bắt anh đi đổi lại mộ màu khác .

Sĩ Nguyên ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế xoay nhìn Huyền My lảng xảng kiểm tìm .

Sau một hồi xáo tung chồng quần Jean đang xếp ngăn nắp trên kệ tủ, Huyền My reo khẽ :

- Đây rồi .

Chiếc quần cô chọn lần này là một chiếc quần màu be . Giọng cô vui vẻ :

- Anh có thích không ?

Sĩ Nguyên vờ lắc đầu :

- Không .

Huyền My tròn mắt hỏi :

- Sao lạ thế ?

Sĩ Nguyên giọng tỉnh tỉnh :

- Nó xấu quá, cô không thấy sao ?

Huyền My kêu lên :

- Trời ạ . Chưa có ai chê màu be là xấu cả . Một người đàn ông có thân hình cân đối như anh rất hợp với chiếc quần này . Rất quyến rũ .

Nhìn như hút vào đôi mắt ngây thơ của Huyền My, Sĩ Nguyên mỉm

cười :

- Có thật là tôi... quấy rầy như cô vừa nhận xét không ?

Huyền My hết hồn . Vội đưa tay bịt miệng, cô nói như hụt hơi :

- Không phải, ý tôi muốn nói là...

Sĩ Nguyên nháy mắt :

- Rất quấy rầy . Cô cảm thấy tôi quấy rầy hết chỗ chê .

Quê không thể tả, Huyền My bỗng nổi sùng :

- Anh thật đáng ghét . Tôi không bán hàng cho anh nữa đâu .

Sĩ Nguyên gõ mấy ngón tay lên mặt kính :

- Sao thế cô bé ? tôi chỉ đùa một chút thôi .

Huyền My nghiêm nét mặt :

- Thật ra thì anh muốn gì ?

Sĩ Nguyên cười nhẹ :

- Huyền My, cô không hiền một chút nào .

Huyền My ngơ ngác nhìn Sĩ Nguyên :

- Sao anh biết tên của tôi ?

Sĩ Nguyên so vai :

- Một cô gái thông minh như cô thì có lẽ dễ tìm ra câu trả lời .

Huyền My nguýt dài :

- Tôi rất ghét những ai có kiểu nói lấp lửng khiến người khác không chỉ một tim mà còn một óc .

Sĩ Nguyên bật cười :

- Cũng như tôi ghét ai tò mò vậy .

Huyền My bặm môi nhìn anh chàng đang đứng trước mặt cô . Anh có một thân hình cao lớn cân đối, gương mặt rất đàn ông . Rất điển trai . Cô không quen anh, nhưng cũng không đoán được là tại sao anh lại biết được tên của cô .

Giọng cô ảm ức :

- Nếu anh không nói cho tôi biết anh là ai thì thôi, tôi không quan tâm đâu . Bộ anh tưởng mình quan trọng lắm sao ? Nói trước cho anh biết nghe, tiền quần jean một xu tôi cũng không bớt đâu, cho dù anh biết tên của tôi đi nữa !

Sĩ Nguyên lại cười, Huyền My không hiền chút nào như lời mẹ anh đã ca tụng . Chẳng biết mẹ anh sẽ nghĩ sao nếu biết anh đã tiếp xúc với chú nhím con này .

Huyền My cho chiếc quần màu be vào túi, gương mặt cô lùng bùng .

Sĩ Nguyên mỉm cười hỏi :

- Bao nhiêu, cô bé ?

Huyền My hất cằm lên . Thay vì nói đúng giá cô cố tình cộng thêm... năm chục ngàn nữa cho bố ghét .

Về mặt đắc thắng của Huyền My cho Sĩ Nguyên biết là có một cái gì đó... không ổn ở số tiền cô vừa tuyên bố .

Thanh toán tiền cho cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt buồn bã, Sĩ Nguyên trầm giọng phán :

- Hoa hồng thường nhiều gai nhọn . Không biết tên đàn ông nào là người có hân hạnh tước bỏ những gai nhọn ấy...

Kỷ Niệm Trắng

Chương 3

Cho chiếc Toyota chạy vào sân, Sĩ Nguyên bước xuống xe với đóa hồng nhung trong tay .

Từ trong nhà, Cẩm Vân bước ra giọng nựng nịu :

- Em chờ anh này giờ đó

Trao bó hồng cho cô, Sĩ Nguyên ầu yếm bảo :

- Anh định đi đến em nhưng vừa lái xe ra cổng thì lại có điện thoại, rồi lại phải giải quyết vài việc .

Cẩm Vân cong cớn :

- Thế anh chàng trợ lý của anh để làm gì, bất cứ việc gì cũng phải réo gọi anh sao ?

Sĩ Nguyên mỉm cười :

Anh là giám đốc . Anh phải giải quyết công việc chứ .

Cẩm Vân đồng đành đi vào nhà :

- Nếu em là giám đốc, em đã cho tên trợ lý ấy nghỉ việc từ lâu . Hắn ta không làm nên trò trống gì cả .

Sĩ Nguyên cười bao dung . anh hiểu là Cẩm Vân vẫn chưa quên chuyện cô đã tự tiện lục lọi ngăn kéo trong phòng giám đốc khi anh vắng mặt . Người trợ lý của anh đã nhẹ nhàng nhắc cô, vì thế cô đã căm ghét anh ta từ đó đến nay .

Cẩm Vân giọng vẫn hậm hực :

- Cần gì anh phải tuyển mộ trợ lý giám đốc nhỉ . Hắn chỉ là một kẻ vô công rồi nghề mà thôi .

Sĩ Nguyên cười nhẹ :

- Không như em tưởng đâu . Trợ lý của anh công việc ngập đầu . Có những công việc mất nhiều thời gian để giải quyết, vì thế anh mới cần đến trợ lý giám đốc .

Cẩm Vân mím môi lại :

- Theo em thì anh nên thay một người khác làm trợ lý cho anh .

Sĩ Nguyên so vai :

- Nếu em muốn, anh sẽ tuyển chọn một người khác .

Cầm Vân reo lên :

- Anh nói thật chứ ?

Sĩ Nguyên cố lấy giọng tỉnh tỉnh :

- Có mấy hồ sơ đang nộp ở công ty . Anh sẽ tuyển chọn . Nếu anh nhớ không lầm thì có khoảng chục cô gái đang sốt ruột chờ duyệt đơn .

Cầm Vân lạc giọng :

- Sao ? Con gái à ?

Sĩ Nguyên cố giấu một nụ cười :

- Đó là những cô gái rất đẹp .

Cầm Vân phẩy tay :

- Theo em nghĩ thì tên trợ lý của anh sẽ... quen việc hơn mấy cô gái đó . Anh không nên tuyển người mới nữa . Cứ giữ hấn làm việc cho anh đi .

Sĩ Nguyên tỉnh bơ hỏi :

- Sao lúc này em đòi sa thải hấn ?

Cầm Vân cười gượng :

- Nói thế thôi . Sa thải hấn cũng... tội nghiệp .

Sĩ Nguyên mỉm cười . Từ nay anh có thể yên tâm về chuyện anh chàng trợ lý giám đốc . Chuyện đơn giản thế mà bấy lâu nay anh không nghĩ ra, cứ bị Cầm Vân mè nhoe đòi sa thải nhân viên của anh hoài .

Dụi đầu vào ngực Sĩ Nguyên, Cầm Vân đã dứt :

- Nghe nói có một vũ trường mới khai trương, anh có thể đưa em đến đó không ?

Sĩ Nguyên ôm lấy vai cô :

- Em không thích đến Thiên Thu nữa sao ?

Cầm Vân lúng liếng mắt :

- Vẫn thích chứ . Nhưng nghe nói vũ trường Mây Xanh mới khai trương này thật lộng lẫy và chơi nhạc rất ép-phê .

Sĩ Nguyên giọng dễ dãi :

- Thế thì lát nữa chúng ta ghé đến Mây Xanh vậy .

Cầm Vân ưỡn ẹo :

- Anh có thể chờ em một lát không ? Em sẽ trình diện anh một chiếc váy màu côm cháy quuyến rũ chết người .

Sĩ Nguyên buông người xuống ghế . Cầm một tạp chí đang để trên bàn lên, giọng anh hóm hỉnh :

- Phụ nữ là thượng đế . Anh có thể đợi em trang điểm bao lâu cũng

được, miễn là đừng... tới sáng .

Cầm Vân đã đốt :

- Em ghét anh ghê .

Nở nụ cười tình tứ đến mê hồn với anh, cô biết mất ở cuối cầu thang .

Sĩ Nguyên chăm chú đọc báo . Anh không sốt ruột lắm vì đã quen với sự cầu kỳ của Cầm Vân . Để trang điểm, cô đã mất hàng giờ ngồi trước gương với một đồng chai lọ nhìn muốn ngộp thở .

Anh nhớ có lần vì chờ đợi lâu quá nên đã lò dò đi lên lầu và vào phòng của cô . Sau lần bất ngờ nhìn thấy một mớ ống lủng lẳng trên đầu Cầm Vân và khuôn mặt loang lổ vừa kem vừa phấn của cô Sĩ Nguyên đã thầm hứa với lòng là không bao giờ... nhìn Cầm Vân trang điểm nữa .

Khoảng hơn một giờ đồng hồ sau, Cầm Vân xuất hiện với một chiếc váy ôm màu xanh đại dương . Đẹp ngọt ngào và vô cùng quyến rũ .

Sĩ Nguyên buông tờ báo xuống ngắm nhìn cô . anh mỉm cười :

- Thế không phải là một chiếc váy ôm màu... cơ mà cháy sao ?

Cầm Vân cười thật tươi :

- Em không thích nó nữa . Anh thấy chiếc váy màu xanh nước biển này như thế nào . Quyến rũ chứ ?

Sĩ Nguyên nheo mắt cười :

- Dĩ Nhiên là đẹp .

Cầm Vân ngúng nguẩy :

- Sao lại đẹp mà không phải là quyến rũ ?

Sĩ Nguyên so vai :

- Lúc nào em cũng quyến rũ . Đâu phải do váy đâu .

Cầm Vân đấm ngực Sĩ Nguyên :

- Ghét anh ghê .

Sĩ Nguyên buông tờ báo xuống bàn :

- Chúng ta đi chứ ?

Cầm Vân long lanh mắt :

- Anh không hôn em sao ?

Sĩ Nguyên mỉm cười . Cầm Vân tối nay thật đẹp với gương mặt được trang điểm thật điệu nghệ . Hàng mi dài cong được chải mascara lóng lánh . Môi hồng mắt tím

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên gáy thanh tú của Cầm Vân . Đó là cách duy nhất để không làm hỏng lớp son trên đôi môi được kẻ thật công phu của cô .

Cầm Vân tỏ vẻ hài lòng . Cô nhún nhảy trên đôi giày cao gót phủ kim tuyến sáng như bạc giọng tình tứ :

- Vũ trường Mây Xanh sẽ làm anh và em quên hết thời gian đấy nhé .
Đó mới là thiên đường cho những kẻ yêu nhau .

Sĩ Nguyên lịch sự mở cửa xe cho Cẩm Vân . Cô ngồi cạnh anh, mùi nước hoa Chanel N 5 ngào ngạt một không gian nhỏ của anh và cô .
Chồm sang Sĩ Nguyên, Cẩm Vân nũng nịu :

- Anh buộc dây an toàn cho em đi .

Sĩ Nguyên mỉm cười . Anh vốn là một người đàn ông galang với phụ nữ . Cũng chính vì lý do này mà anh và Cẩm Vân quen nhau .

Chiếc Toyota dừng bánh trước một vũ trường thơ mộng nằm cạnh dòng sông .

Vì là đêm khai trương nên khách đến rất đông, gương mặt ai cũng háo hức . Những chiếc xe hơi đời mới đậu san sát nhau tường chừng như không còn lối đi . Không khí như một lễ hội .

Gác tay lên vô lăng, Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Hay là chúng ta đến một vũ trường khác ?

Cẩm Vân ngạc nhiên :

- Anh không thích sao ?

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Đông và xô bồ như thế này, có lẽ không thích hợp cho chúng ta .

Cẩm Vân trợn mắt :

- Anh đừng quên là em đang cần được lăng xê . Còn cơ hội nào tuyệt vời hơn . Chắc chắn tối nay thế nào cũng có mấy bầu show và mấy tao đạo diễn đến khiêu vũ . Đây cũng là dịp em có thể làm cho họ chú ý đến em .

Sĩ Nguyên quay lại nhìn cô :

- Em muốn đóng phim ?

Cẩm Vân gật đầu :

- Đúng thế . em muốn mãi mãi cột chặt trên sàn diễn thời trang . Với nhan sắc của em, em có thể làm mọi chuyện .

Sĩ Nguyên cảm thấy nản . Anh không tin là Cẩm Vân có thể làm nghệ thuật . Cô có thể trở thành một hoa hậu, còn nghệ sĩ thì không .

Giọng anh dịu dàng :

- Em không thích hợp với điện ảnh đâu .

Cẩm Vân khế nheo mắt :

- Anh ghen sao ?

Sĩ Nguyên khế nhún vai . Nếu anh biết ghen thì có lẽ tốt hơn . Anh cũng chẳng hiểu nổi là tại sao có những lúc anh hoàn toàn dừng đứng thờ ơ... và nguội lạnh bên cạnh một Cẩm Vân thật bốc lửa .

Anh chưa bao giờ bị cuốn theo cô .

Anh nửa đùa nửa thật :

- Anh cũng đang cầu trời sao cho biết ghen .
 Cẩm Vân xụ mặt :
 - Anh chỉ thích đùa thôi . Mau đánh xe vào bãi kéo lát nữa không tìm ra chỗ đâu xe đâu .
 Khi hai nhân viên mặc lễ phục trắng khẽ gật đầu chào anh và cô thật lịch sự khi họ đi qua cổng .
 Chọn một bàn đang phủ napp màu trắng thật thanh nhã . Sĩ Nguyên kéo ghế cho Cẩm Vân và cùng cô ngồi xuống .
 Vẫy tay gọi bồi, Sĩ Nguyên hắng giọng :
 - Cho chai Mactini .
 Anh và cô chạm cốc với nhau .
 Cẩm Vân long lanh mắt nhìn Sĩ Nguyên :
 - Chúng ta ra sàn chứ anh ?
 Sau bản Rumba dạo đầu, nhạc công đang chơi tăng gô . Sĩ Nguyên đứng dậy và đưa Cẩm Vân ra sàn . Phong thái lịch lãm và dáng dấp của anh thật quyến rũ .
 Cẩm Vân đưa mắt quan sát một lượt trong phòng, cô tin là nếu có một bầu show hoặc một đạo diễn nào đó, họ phải chú ý đến cô thôi .
 Cô là cái đỉnh của vũ trường đêm nay .
 Niềm khao khát đến cháy bỏng của cô là được trở thành một diễn viên điện ảnh và là vợ của anh chàng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai giàu có đang ôm cô trong vòng tay .
 Sau bản tăng gô là bản slow êm dịu .
 Sĩ Nguyên và cô lại tình tứ trong vòng tay ấm nồng .
 Tựa cằm lên vai Sĩ Nguyên, chợt Cẩm Vân buông câu hỏi :
 - Bao giờ thì anh đưa em về nhà giới thiệu với mẹ của anh ?
 Sĩ Nguyên trầm giọng :
 - Lần trước anh cũng đã nói với em rồi đó, khi nào sắp xếp xong mọi chuyện anh sẽ giới thiệu mẹ và em làm quen với nhau .
 Đôi mắt đẹp của Cẩm Vân như tối sầm lại . Cô nói qua kẽ răng :
 - Sắp xếp gì nữa ? Quen nhau đã ba tháng nhưng anh vẫn không muốn em gặp mẹ của anh là vì sao ? Mẹ của anh khó tính đến thế nào ?
 Sĩ Nguyên lắc đầu :
 - Không hẳn là như thế .
 Cẩm Vân hắng giọng :
 - Nếu vậy, tối nay anh đưa em về nhà anh chơi đi .
 Sĩ Nguyên dịu dàng :
 - Khiêu vũ xong cũng hơi khuya, có lẽ không tiện cho em .
 Nhìn thẳng vào mắt anh, Cẩm Vân nhếch môi :

- Hình như anh đang cố giấu em chuyện gì thì phải . Anh không quen nói dối đâu .

Sĩ Nguyên lúng túng :

- Em không tin anh sao ?

Cầm Vân nhướn mày :

- Không nên quá tin vào một người nào đó nếu không muốn bị thất vọng . Cuộc sống đã dạy em là phải biết nghe ngò mọi thứ, ngoại trừ chính bản thân mình .

Sĩ Nguyên nửa đùa nửa thật :

- Riêng anh, anh lại nghi ngờ bản thân của mình . Nhất là nghi ngờ trái tim của anh . Hình như trái tim của anh đang có vấn đề .

Cầm Vân cúi kính nhìn Sĩ Nguyên . Nếu không sợ hỏng chuyện được lọt vào mắt xanh một tay đao điền nào đó, có lẽ cô đã nghiêng đôi giày cao gót lên chân Sĩ Nguyên và vung văng đi về bàn rồi .

Nhìn Sĩ Nguyên như ngằm cảnh cáo, Cầm Vân khàn giọng :

- Anh đưa em về bàn đi .

Sĩ Nguyên dịu dàng bảo :

- Nhạc chưa hết mà em .

Cầm Vân mím môi lại :

- Em đang chóng mặt, không muốn khiêu vũ nữa .

Sĩ Nguyên lẳng lặng đưa cô về bàn .

Rót một chút rượu nhẹ vào ly của Cầm Vân, Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Em giận anh sao ?

Cầm Vân cười nhạt :

- Suýt chút nữa anh làm em phải bẽ mặt trên sàn nhảy .

Sĩ Nguyên so vai :

- Có gì đâu .

Cầm Vân long mắt lên :

- Thế anh có biết là nhất nhất mọi cử động của em đều được mọi người chú ý không ? Vậy mà anh lại cố tình chọc cho em nổi giận . Mà anh biết rồi đó, khi nổi giận em có thể bầy tung quả đất lên .

Sĩ Nguyên khẽ lắc đầu cười :

- Anh chẳng thể hiểu được em . Có ai quan tâm đến cuộc đời thoại của anh và em đâu mà em quan trọng đến thế ?

Cầm Vân quát khẽ :

- Có gì đâu mà không hiểu . Em chỉ có hai ước vọng lớn nhất trong đời, đó là làm vợ anh và trở thành diễn viên . Thế mà anh cứ phớt lờ việc đưa em về nhà gặp mẹ anh . Anh hãy nói thật cho em biết đi, tại sao anh từ chối đề nghị của em ?

- ...

Giận dữ nhìn Sĩ Nguyên, Cẩm Vân nói một hơi :

- Phải chăng em không xứng đáng với anh vì anh là một giám đốc giàu có, còn em chỉ là một người mẫu thời trang mà thôi . Phải chăng anh khinh chê em ? Hay là anh đã yêu một cô gái khác ?

Xoay nhẹ ly rượu trong tay, Sĩ Nguyên thở dài :

- Anh cần một thời gian để sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa . Hãy thông cảm cho anh . Dừng buộc anh phải nói những chuyện không vui .

Cẩm Vân cười nhạt :

- Em phải chờ đợi đến bao lâu nữa đây, anh nói đi ? Chờ đợi rồi suy đoán . Lẽ ra thì anh phải cầu hôn em chứ không phải để em nổi giận . Đây không phải là lần đầu tiên em cãi nhau với anh về chuyện này . Thở hắt bất lực, Sĩ Nguyên biết là anh không thể giấu cô nữa . Dù muốn hay không, anh cũng phải nói tất cả sự thật với cô .

Sĩ Nguyên hắng giọng :

- Thôi được, anh sẽ nói chuyện với em ngay bây giờ .

Cẩm Vân nôn nóng :

- Anh nói đi .

Sĩ Nguyên tắc lưỡi :

- Nhưng em hãy hứa với anh là không vì chuyện này mà oán giận mẹ anh . Bà chỉ vì thương anh nên mới làm như thế .

Long mắt lên, Cẩm Vân giọng cố kềm chế :

- Em hứa .

Sĩ Nguyên thở dài :

- Mẹ anh muốn anh cưới một cô gái mà bà đã chọn .

Cẩm Vân thẳng thốt :

- Sao ?

Phả nhẹ hơi thuốc thành một vòng khói trắng, giọng anh chậm rãi :

- Anh đang tìm cách thuyết phục mẹ anh . Anh đã kể cho bà nghe về chuyện tình yêu của chúng ta . Em hãy cho anh một thời gian nữa .

Cẩm Vân mím môi cay độc :

- Tại sao mẹ anh lại can thiệp thô bạo vào chuyện hôn nhân của anh chứ ? Con nhỏ mà mẹ anh định cưới cho anh là con nhỏ nào thế ?

Sĩ Nguyên thở dài :

- Cô gái ấy là con của một người bạn thân .

Cẩm Vân giận sôi lên :

- Hóa ra là như vậy . Tại sao đến bây giờ anh mới nói ?

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Anh chỉ sợ em buồn .

Cẩm Vân hằm hè :

- Thế bây giờ em vui chắc ? Lẽ ra thì mọi chuyện đều có thể giải

quyết ổn thỏa được .

Cầm Vân giận dữ :

- Em không còn kiên nhẫn nữa đâu . Mẹ anh làm em muốn nổi điên lên . Thờ buổi bây giờ lại còn chuyện gả bán, hứa hẹn lung tung . Đúng là nhảm nhí .

Sĩ Nguyên giọng nghiêm khắc :

- Cầm Vân... Em nên tôn trọng mẹ anh .

Cô cười gằn :

- Thế mẹ anh có tôn trọng tình yêu của chúng ta không ?

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Em nên bình tĩnh . Chuyện gì cũng có thể giải quyết được .

Cầm Vân nhướng mắt :

- Nếu vì một lý do nào đó mà bà không hượng bộ anh thì anh hay mặc kệ bà . Anh đã trưởng thành và là một giám đốc kia mà . Quyền quyết định hôn nhân là do anh .

Sĩ Nguyên so vai :

- Anh không muốn làm mẹ anh buồn .

Ném cho Sĩ Nguyên ánh nhìn giận dữ, Cầm Vân hằn học :

- Thế anh còn đợi gì nữa mà không làm theo ý của mẹ anh ? Cứ cưới con nhỏ ấy đi .

Sĩ Nguyên thở dài :

- Anh yêu em . Anh đâu có yêu Huyền My . Anh đang tìm cách dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện . Chỉ cần em hiểu và thông cảm cho anh là được .

Giọng Cầm Vân tức tối :

- Nhưng liệu anh có thể chống lại mẹ anh không ?

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Anh sẽ cố nói cho mẹ hiểu là anh cần có em . Mẹ anh rất thương anh, nhất định là bà sẽ chấp nhận tình yêu của chúng ta .

Cầm Vân nheo mắt nhìn Sĩ Nguyên :

- Nếu mẹ anh không đồng ý anh cưới em thì sao ?

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Hãy tin là chúng ta sẽ vượt qua mọi trở ngại .

Cầm Vân nhếch môi chua chát . Chưa vào trận mà cô đã cảm chắc phần thua . Cô không tin lắm chuyện mẹ Sĩ Nguyên sẽ chấp nhận cô .

Tình yêu của Sĩ Nguyên đối với cô không đủ nồng say để cô có thể tin tưởng một cách tuyệt đối là cô sẽ chiến thắng .

Cầm Vân chợt hỏi :

- Anh đã gặp con nhỏ Huyền My ấy chưa ?

Sĩ Nguyên gật đầu :

- Anh gặp Huyền My một lần, đó là một cô gái hồn nhiên, pha chút đồng đánh ngây thơ .

Giọng Cẩm Vân đầy ghen tuông :

- Hồn nhiên ? Ngây thơ ?

Sĩ Nguyên so vai xác nhận .

Cẩm Vân cười nhạt :

- Rõ ràng là anh có cảm tình với con nhỏ vô duyên ấy .

Dù không hào hứng với câu chuyện nhưng Sĩ Nguyên phải bật cười :

- Khi không em lại sỉ vả người ta . Người ta có làm gì mình đâu .

Cẩm Vân cong cớn :

- Nếu nó đang hoàng thì đã không có chuyện nhờ mẹ anh mai mối cho anh .

Sĩ Nguyên lắc đầu cười :

- Theo anh đoán thì Huyền My cũng lâm vào trường hợp như anh .

Cũng có thể là Huyền My chưa được... thông báo về chuyện cưới hỏi .

Cẩm Vân soi mói nhìn Sĩ Nguyên :

- Con nhỏ ấy làm nghề gì ?

Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Huyền My đang học năm cuối đại học .

Cẩm Vân trề môi . Chỉ mới hình dung về ngây thơ hồn nhiên của Huyền My cô đã hấy máu ghen đang lên đến tận đầu .

Cô nhếch môi phán :

- Hình như anh có cảm tình với con nhỏ cà chớn ấy thì phải ?

Sĩ Nguyên ngạc nhiên nhìn Cẩm Vân :

- Vì sao em nói thế ?

Cẩm Vân hằn học :

- Cứ nghe giọng của anh thì biết .

Sĩ Nguyên lắc nhẹ vai Cẩm Vân :

- Em muốn anh làm gì ? Cẩm thù Huyền My chẳng, khi mà Huyền My cũng khổ sở không kém gì anh ?

Cẩm Vân long mắt lên :

- Anh có thể cho em gặp Huyền My được không ?

Sĩ Nguyên ngạc nhiên :

- Để làm gì ?

Cẩm Vân nhướn mày :

- Để nói cho nó biết là anh yêu em tha thiết . Nó không nên xía vào phá đám .

Sĩ Nguyên vuốt tóc Cẩm Vân :

- Không cần phải như thế, Cẩm Vân ạ . Chỉ cần anh yêu em là đủ rồi . Không ai có thể ngăn cách anh và em . Huyền My không có lỗi trong chuyện này .

Cẩm Vân mím môi suy nghĩ . Nhất định là cô sẽ ra tay hành động để mãi mãi Sĩ Nguyên vẫn là của cô....

Kỷ Niệm Trắng

Chương 4

Đang ngồi ghi chép tài liệu trong thư viện, Huyền My chợt giật mình vì chiếc ghế trống bên cạnh cô vừa được một người nào đó ngồi xuống . Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt không giấu được ngạc nhiên :

- Là anh sao ?

Lâm Hú mỉm cười :

- Huyền My lạ lắm sao ?

Cô phụng phịu :

- Sáng nay anh đến công ty mà .

Lâm Phú soi vào mắt cô :

- Nhưng nếu anh tạt vào đây ghé thăm em thì cũng được chứ ?

Huyền My hất cằm lên :

- Anh không sợ giám đốc của anh quở trách sao ?

Lâm Phú cười :

- Giám đốc anh dễ lắm, chỉ cần hoàn thành công việc là được chứ không cần phải ngồi mài ghế cho hết thời gian .

Bắt gặp cái nhìn của cô, Lâm Phú thân mật hỏi :

- Em lo cho anh lắm phải không Huyền My ?

Cô héch chiếc mũi cao thanh tú lên :

- Xì . Em còn nhiều bài vở lo, hơi đâu lo lắng cho thiên hạ .

Lâm Phú cười :

- anh đâu phải là... thiên hạ . anh là người thân của em mà .

Trốn cái nhìn nồng ấm của Lâm Phú, Huyền My hắng giọng hỏi :

- Anh có muốn mượn tài liệu gì không, em mượn giùm cho .

Lâm Phú dụi dãi :

- Anh muốn nhờ em một việc thôi .

Huyền My sốt sắng :

- Anh nói đi .

Lâm Phú mỉm cười :

- Anh muốn mượn... em một chút . em có thể ra ngoài nói chuyện với

anh ?

Huyền My kêu khẽ :

- Ở...

Lâm Phú nghiêng đầu nhìn Huyền My :

- Đi với anh nhé ?

Cô dẫu môi :

- Ngày nào anh và em chẳng gặp nhau . Anh có muốn nói chi thì đợi lát nữa em về nhà rồi nói .

Lâm Phú thương yêu nhìn Huyền My :

- Đừng làm khó anh Huyền My . Em không thấy là có vài người đang khó chịu này giờ cứ liếc anh và em sao . Họ đang cần được... yên tĩnh . Mình cũng nên giúp họ với chứ .

Đúng là không có cách nói nào... khôn hơn . Huyền My đành buông cây bút xuống bàn . Với nụ cười hiền ngoan cô theo Lâm Phú ra ngoài .

Anh hạ thấp giọng đề nghị :

- Chúng ta đi uống cà phê với nhau nhé ?

Huyền My nguẩy đầu :

- Không .

- Đi ăn kem ?

Cô dẫu môi :

- Không, em không đi đâu .

Lâm Phú nghiêng đầu nhìn vào mắt nai :

- Anh nhớ là em thích ăn kem lắm kia mà .

Huyền My nói khẽ :

- Em hết thích rồi .

Lâm Phú mỉm cười :

- Anh quên mất . Chúng ta đi dạo dọc bờ sông . Anh sẽ hái những nụ hoa thiên lý cho em . Anh còn nhớ là xưa kia em rất thích những nụ vàng thiên lý .

Huyền My lắc đầu :

- Thôi, em lười ghê lắm .

Thật hồn nhiên, cô dùng mũi chân lùa cát rồi ngồi bệt xuống bậc cấp của thư viện . Sau một phút ngần ngừ, Lâm Phú cũng ngồi xuống cạnh cô . Anh đưa tờ báo đang cầm trên tay cho cô, giọng yêu thương :

- Em lột ngồi kéo dơ hết áo quần .

Huyền My lắc đầu, cười hồn nhiên :

- Không cần đâu . Chỉ cần đứng dậy đập vào quần vài cái là xong .

Lâm Phú bật cười .

Dưới tàn lá thật xanh của những cây sao đen rợp bóng, Huyền My chum môi thổi những hạt phấn vàng vừa nhẹ nhàng rơi xuống những ngón tay hồng .

Buang khuâng nhìn những chiếc lá vàng đang bị những cơn gió lô xô cuốn đi, Huyền My chợt nghe Lâm Phú trầm giọng gọi :

- Cây Sậy...

Cô quay đầu lại . bối rối vì ánh mắt rất đổi dịu dàng của anh .

Lâm Phú giọng tha thiết :

- Dù em không muốn anh gọi là Cây Sậy nhưng anh vẫn muốn gọi em bằng cái tên thân thương ấy . Để tự lừa dối mình là Cây Sậy vẫn mãi mãi là của anh .

- ...

- Cây Sậy, em có hiểu tình cảm của anh dành cho em không ? Anh yêu em, yêu em tha thiết .

Cô ngồi im cắn móng tay . Dù lờ mờ đoán biết Lâm Phú không xem cô như một cô em gái đại khờ nhưng Huyền My vẫn cảm thấy bất ngờ đến sửng sờ .

Trái tim bé nhỏ của cô đập loạn xạ trong lồng ngực . Tại sao anh lại tỏ tình với cô nhỉ ? Cô chỉ muốn xem anh như một người anh đáng kính . Trời ạ, có lẽ rồi đây không bao giờ cô dám nhìn vào đôi mắt của anh .

Giọng Lâm Phú bùi ngùi :

- Em có xem thường anh không Cây Sậy, khi mà anh không có sự nghiệp trong tay ?

Huyền My cúi gằm mặt xuống . Cô nói như khóc :

- Em không nghĩ đến chuyện gì cả ngoài chuyện học .

Lâm Phú tỉ tê :

- Anh sẵn sàng chờ đợi em mà . Chỉ cần em hứa với anh là sẽ trọn đời gắn bó với anh thì anh có thể yên tâm chờ đợi .

Cô khẽ nói :

- Nhưng em... không yêu anh .

Lâm Phú mỉm cười :

- Có lẽ em chưa xác định lòng mình đó thôi . Anh biết, ngoài anh ra trong tim em không hề có hình bóng của ai .

Huyền My đan những ngón tay hồng vào nhau . Cô không muốn lời khước từ vụng về của cô sẽ làm Lâm Phú thất vọng . Cô cũng không rõ lòng mình nữa . Hình như mọi cái đều chông chênh không điểm tựa .

Lâm Phú trầm giọng tiếp :

- Anh xin chuyển về thành phố này chỉ vì tình cảm vẫn còn lưu luyến

với em ngày xưa . Nghĩ cũng buồn cười phải không em ? Lẽ ra một tên đàn ông như anh không nên lãng mạn mới phải . Từ ngày gặp lại em tại nhà dì Từ Phan, anh càng hiểu rõ lòng mình hơn . Anh không thể sống thiếu em được, em hiểu không ? Em là tất cả đối với anh . Hãy hứa với anh là em sẽ gắn bó với anh đến suốt đời .

Huyền My giọng khổ sở :

- Đừng bắt em hứa gì cả...

Soi vào đôi mắt trong veo của Huyền My, Lâm Phú khàn giọng :

- Có phải anh có quá nhiều cao vọng phải không em ?

Cô trốn ánh mắt nồng nàn của Lâm Phú, trốn cả tiếng gọi của anh .

Vụt đứng dậy, Huyền My lao vào phòng đọc sách, lồng ngực như vỡ tung vì tiếng đập gấp gáp của trái tim ngây thơ dại khờ...

*

* *

Huyền My ôm cặp đi ngang qua phòng khách . Thấy bà Từ Pahn và Lê Khải cùng Lâm Phú, cô khẽ nghiêng đầu chào rồi đi thẳng một hơi .

Nhìn theo bóng Huyền My khuất ở cầu thang, Lê Khải buột miệng nhận xét :

- Con nhỏ này mấy hôm nay hơi lạ . Không còn lách chách xanh xe. mà lại lằm lì thật khó hiểu .

Bà Từ Phan ngạc nhiên nhìn Lê Khải :

- Có chuyện gì vậy con ?

Lê Khải mỉm cười :

- Bộ mẹ không thấy sao, mấy hôm nay Huyền My bỗng dưng im lặng một cách khó hiểu . Mọi hôm nó hoạt bát lú lo như chom sơn ca chứ không... hình sự như thế .

Bà Từ Phan mỉm cười :

- Thì em con gần thi tốt nghiệp đến nơi rồi, nó bận chúm đầu vào bài vở có đâu thời gian tán gẫu với con như trước nữa .

Liếc nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Lâm Phú, Lê Khải lấp lửng :

- Không có lửa làm sao có khói . Nhất định con phải điều tra con nhỏ này mới được .

Bà Từ Phan nói vui :

- Sao con cứ thích trêu ghẹo em hoài . Riết một hồi con và nó kỵ nhau như nước và lửa .

Chợt nhìn đồng hồ bà Từ Phan kêu lên :

- Thôi này giờ ham nói chuyện mẹ quên mất thời gian, mẹ phải đến cửa tiệm đây .

quay sang Lâm Phú, bà Từ Phan vui vẻ bảo :

- Cháu và Lê Khải ở nhà nghe . Hai đứa có buồn thì chờ nhau đi chơi .

Lâm Phú đứng dậy :

- Dạ, dì có cần cháu chờ đi không ?

Bà Từ Phan khoát tay :

- Thôi khỏi, dì đón xích lô cũng được vì còn ghé đến mấy chỗ quen để lấy thêm hàng .

Chỉ còn hai người với nhau, ngả người trên ghế nệm Lê Khải gọi lớn :

- Huyền My... xuống đây anh nhờ chút coi .

Một lát sau, Huyền My kéo dép lệt xệt đi xuống . Cô lạnh nhạt hỏi Lê Khải :

- Anh Hai gọi em ?

Lê Khải gật đầu :

- Em ngồi xuống đi .

Huyền My nhăn mặt :

- Em đang bận học bài mà .

Lê Khải chừ mắt :

- Em đừng nói dối .

Huyền My giọng bướng bỉnh :

- Em không nói dối . Em đang ôn thi tốt nghiệp mà .

Lê Khải nhún vai phán :

- Rõ ràng là em nói dối vì cho dù em là một... con mọt sách thì cũng không bao giờ có chuyện vừa mới từ trường về đã lao đầu ngồi vào bàn học . Em đâu phải là robot .

Đuối lý, Huyền My đứng im lặng không trả lời . thấy vậy Lê Khải liền hỏi :

- Có chuyện gì vậy Huyền My ? Sao mấy hôm nay gương mặt em chầu quạu thật khó ưa . Cả trong bữa cơm cũng vậy, anh thấy em không hé răng lấy nửa lời . Bộ em bắt măn chuyên gì hả ?

Lâm Phú xen vào :

- Lê Khải, không nên buộc Huyền My nói những điều Huyền My không thích .

Cô nói giọng ấm ức :

- Anh Hai còn hỏi gì nữa không để em đi lên lầu ?

Nói xong cô dậm bước đi .

Lê Khải búng ngón tay :

- Khoan đã...

Huyền My mở to mắt nhìn Lê Khải . Nếu có bà Từ Phan ở đây, có lẽ anh cô sẽ không có dịp ăn hiếp cô để ra oai với Lâm Phú .

Lê Khải hắng giọng :

- Chạy ra đầu ngõ mua cho anh gói ba số .

Huyền My nhăn mặt :

- Anh nhờ chị bếp đi mua cũng được .

Lê Khải nhún vai :

- Có lẽ chị bếp bận chuyển bị cơm trưa . Bộ em đi không được sao ?

Lờm Lê Khải một cái, Huyền My chìa tay ra :

- Tiền đâu ?

Lê Khải trêu :

- Con gái mà bí xì như thế có... ma thèm rước .

Cầm tờ bạc màu xanh Lê Khải vừa đưa, Huyền My đi ra cửa với khuôn mặt âm ỉm .

Cô thoáng nghe tiếng thở dài thật khẽ của Lâm Phú ở sau lưng .

Chỉ còn hai người với nhau, Lê Khải hắng giọng tuyên bố :

- Tao biết là em tao đang đồng đảng với mày .

Bật quẹt mồi thuốc cho Lê Khải, Lâm Phú trầm giọng :

- Mày có vẻ cậy quyền lam anh với Huyền My đấy . Không chừng Huyền My sẽ ghét lây tao thì khổ .

Lê Khải nhún vai :

- Không sao, Huyền My biết là tao thương nó . Chẳng qua hơi bức mình vì lẽ ra nó không nên có những cử chỉ như thế khi có sự hiện diện của mày ở trong nhà . Mày không thấy là không khí trong nhà nặng nề lắm sao . Lại một điều là mẹ tao không thấy được sự thay đổi của nó mới chết chứ .

Nhả khói thuốc lơ lửng trước mặt, Lâm Phú khàn giọng :

- Mày đừng bận tâm .

Nhắm người dậy nhìn thẳng vào mắt Lâm Phú, Lê Khải đột ngột hỏi :

- Tao hỏi thật nghe, mày... yêu Huyền My phải không ?

Lâm Phú nhìn trả lại Lê Khải . Anh thẳng thắn thừa nhận :

- Đúng là tao yêu Huyền My .

Giọng Lê Khải chân thành :

- Tao cũng mong có một kết thúc thật tốt đẹp . Huyền My chưa yêu ai . Em gái tao chỉ ham học . Nó rất ngây thơ nhưng khá đồng đảng, tao chỉ sợ sự đồng đảng kiêu sa làm tổn thương đến mày thôi .

Lâm Phú vẻ mặt trầm ngâm :

- Tao không sợ những chuyện ấy .

Ngừng một lát như để cân nhắc có nên nói thẳng những suy nghĩ của mình hay không, Lâm Phú nhếch môi :

- Tao sợ dì Từ Phan... người mà tao ngại nhất chính là dì Từ Phan .

Lê Khải vỗ vai Lâm Phú :

- Mày sợ gì kia chứ ? Mẹ tao và dì Hoàng vốn từng là chỗ bạn thân với nhau . huyền My cũng quý mến mày . Còn tao, tao luôn là người ủng hộ mày hết mình .

Lâm Phú than thở :

- Gia đình tao sa sút thê thảm . Lẽ ra thì tao không nên yêu Huyền My mới phải . Con tim thật kỳ quặc . Lý chí một đường con tim một nẻo . Tao muốn chạy trốn tình yêu của mình nhưng không thể nào làm được .

Lê Khải vỗ vai Lâm Phú :

- Mày đừng nản chí . Tao hứa với mày là sẽ ủng hộ mày đến cùng . Mày là thằng bạn thân nhất của tao mà .

Lâm Phú trầm giọng :

- Dù chưa biết kết cuộc như thế nào nhưng tao vẫn cảm ơn tình cảm nồng hậu mày đã dành cho tao .

Lê Khải cười lớn :

- Mày khoan cảm ơn tao đã . Điều quan trọng nhất là Huyền My có yêu mày không ? Nếu em gái tao không rung động trước tình yêu của mày thì chỉ có... trời mới giúp mày được .

Huyền My đi vào phòng khách . Bất chợt nhìn thấy một gói thuốc đang nằm lẩn lóc trên bàn, nhất là trên môi Lê Khải và Lâm Phú là hai điều thuốc đang bốc khói cô liền nổi sùng dãn mạnh mấy ngàn tiền lẻ và gói thuốc trên tay xuống bàn rồi đi thẳng lên lầu

*

* *

Lững thững đi ra vườn . Lâm Phú bắt gặp Huyền My đang ngồi đong đưa xích đu với một nụ hồng trên tay . Cô không thấy anh . Vì thế Lâm Phú lặng lẽ ngắm nhìn cô từ xa . Anh không muốn vô tình phá vỡ những giây phút rất riêng tư của Huyền My, điều đó có thể khiến cô nổi giận .

Lâm Phú sững sờ ngắm nhìn Huyền My . Cô đẹp quá . Liệu anh có chinh phục nổi trái tim kiêu hãnh của Huyền My không ? Và một phụ nữ khá nhạy cảm như bà Từ Phan có biết được tham vọng của anh không ? Dù biết rằng tình yêu của mình thật ích kỷ nhưng làm sao anh có thể từ bỏ được khát vọng chiếm hữu cô .

Mãi suy nghĩ, Lâm Phú vô ý đụng một cành cây khô và gây tiếng động .

Huyền My ngơ ngác quay đầu lại .

Cô bắt gặp cái nhìn như thiêu đốt của Lâm Phú . Anh không giấu được tình cảm đang trỗi dậy một cách mãnh liệt nồng nàn trong đôi mắt .

Tiến về phía cô, giọng anh khản đặc :

- Huyền My...

Cô rời khỏi xích đu và đứng dậy, giọng bối rối :

- Ở... Không phải anh là Lê Khải đi chơi với nhau sao ?

Lâm Phú nhướn mày :

- Mọi cuộc chơi đều vô nghĩa với anh, khi mà một câu trả lời anh chờ đợi nơi em chưa có .

Thở dài, Huyền My cúi gằm mặt :

- Em đã nói với anh là hiện tại em chưa nghĩ gì cả .

Lâm Phú so vai :

- Đó chưa phải là một câu trả lời . Anh biết tâm hồn em như một tờ giấy trắng . Những điều anh đã nói với em dường như đã gây một cú sốc cho em ?

Huyền My giọng khổ sở :

- Em vào nhà đây .

Lâm Phú bất thần nắm lấy tay Huyền My :

- Có phải em muốn tránh mặt anh không Cây Sậy ?

Cố rút tay về, Huyền My lạnh nhạt :

- Em bận thật mà . Anh buông tay em ra đi .

Lâm Phú vẻ mặt khắc khoải :

- Em thờ ơ với anh đến thế sao ? Lẽ nào em không nghĩ đến những kỷ niệm ngọt ngào ngày xưa của chúng ta .

Huyền My cố kìm tiếng thở dài . Ngày xưa... Ôi giá như Lâm Phú chỉ xem cô như một cô em gái thì có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn nhiều .

Giọng cô đầy muộn phiền :

- Sao anh không xem em như... Cây Sậy ngày xưa ? Chúng ta chỉ là anh em .

Lâm Phú nhướn mày :

- Chính em cũng từ bỏ Cây Sậy đó thôi . Giờ em là Huyền My, chứ không còn là Cây Sậy . Dòng thời gian cứ chảy và không ai có thể dừng lại được . Mọi quan hệ ngày xưa và bây giờ của anh và em phải khác đi chứ .

Huyền My nghiêng mặt phác :

- Anh hãy để em có thể chú tâm vào chuyện học . Em không muốn mẹ em thất vọng .

Lâm Phú cười nhạt :

- Em đưa dì Từ Phan ra để dọa anh sao Huyền My ? Mẹ em thì có liên quan gì đến chuyện tình cảm giữa anh và em chứ .

Cô quay lưng bước đi với lời giải thích :

- Em phải phụ chị bếp dọn cơm .

Buổi trưa, Huyền My và Lâm Phú ngồi đối diện nhau trong phòng ăn rộng thênh thang . Những chiếc vỏ ốc Không khí giữa hai người trầm hẳn vì Huyền My cố giữ thái độ xa cách im lặng .

Lâm Phú cố gợi chuyện :

- Còn mấy tháng nữa em thi tốt nghiệp ?
- Hai tháng .
- Cô bé hay đi chiếc Chaly trắng thường đến đây rủ em đi học có phải là bạn thân của em không ?
- Dạ...
- Em có làm đề tài thi tốt nghiệp không ?
- Có .
- Đề tài của em chọn là gì ?

Huyền My lí nhí :

- Môi trường .

Lâm Phú sôi nổi :

- Đó là một đề tài thú vị đó . Em có thể kể sơ cho anh nội dung không ?

Huyền My chống đũa nhìn qua khung cửa sổ, giọng hững hờ :

- Nhiều quá, em không nhớ hết .

Lâm Phú cố ném thất vọng . Giọng Anh quan tâm :

- Em mệt à ? Hay là em ghét anh đến mức không muốn nhìn vào mặt anh và không muốn nói chuyện với anh ?

- ...

- Sao nãy giờ em vẫn chưa ăn hết nửa chén cơm ? Có phải sự có mặt của anh đã làm em khó chịu không ?

Huyền My nhìn Lâm Phú một cái thật nhanh rồi chan canh vào chén . Trước ánh mắt ngạc nhiên của anh, cô lùa vội hết phần cơm trong chén rồi đứng dậy rời khỏi phòng ăn .

Lâm Phú không gọi cô . Anh chỉ thở dài rồi cũng buông đũa xuống....

*

* *

Nhờ chị chuyển lời cảm ơn của tôi đến dì Từ Phan, Lê Khải và Huyền My về chuyện họ đã thu xếp chỗ ở cho tôi những ngày qua .

Tiếng chị bếp ngạc nhiên :

- Cậu không ở lại đây nữa sao ?
- Không . Cảm ơn chị, tôi sẽ tìm một chỗ ở mới . Tối không muốn tiếp tục làm phiền mọi người nữa .

Đang ngủ nhưng Huyền My vẫn loáng thoáng nghe được cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa Lâm Phú và chị bếp . Cô xô cửa chạy ra ngoài .

Lâm Phú đang đi xuống cầu thang với chiếc va li trên tay .

Cô thẳng thốt gọi lớn :

- Lâm Phú...

Anh quay lại nhìn cô với nụ cười mệt mỏi . Huyền My hấp tấp bước xuống những bậc thang . Cô lo lắng hỏi dồn :

- Anh định đi đâu ? Có phải anh giận em không ? Anh sẽ sống như thế nào ? Không lẽ anh định thuê phòng ở khách sạn ?

Lâm Phú thở nhẹ :

- Đừng lo cho anh .

Huyền My nắm lấy quai va li :

- Em không cho anh đi đâu .

Buồn rầu nhìn Huyền My, Lâm Phú nhếch môi chua chát :

- Sự ra đi của anh sẽ làm em dễ chịu hơn . Lẽ ra thì anh không nên quấy rầy cuộc sống yên lặng của em .

Huyền My giọng âm ức :

- Tại sao anh lại nói như thế ?

Lâm Phú vẻ mặt chán chường :

- Anh xin lỗi em về những chuyện ngớ ngẩn đã thổ lộ cùng em . Anh thật ngốc khi hy vọng vào những điều không tưởng . Lẽ ra anh phải biết thân phận của mình, anh không nên tìm đến nhà dì Từ Phan khi gia đình anh và em không còn môn đăng hộ đối . Em khinh anh lắm phải không Huyền My ? Cho anh chuyển lời xin lỗi của anh đến dì Từ Phan và Lê Khải khi ra đi đường đột như thế này . Nhưng rồi đây có lẽ Lê Khải sẽ hiểu cho anh . Anh không thể vì quá yêu em nên để mặc cho em sỉ nhục .

Huyền My mở to mắt nhìn Lâm Phú :

- Anh đã hiểu lầm em rồi đó Lâm Phú . Em luôn luôn kính trọng anh .

Lâm Phú nhướng mày :

- Vậy anh phải hiểu như thế nào khi em khinh ghét anh cực tuyệt anh, không muốn nói chuyện cùng anh, không muốn nhìn thấy anh hiện diện trong căn nhà này ? Thậm chí đến bữa cơm em cũng không muốn đối diện với anh . Thà là em xua đuổi anh, anh còn dễ chịu hơn .

Huyền My ứa nước mắt . Cô cũng không hiểu được lòng mình . tình yêu hay chỉ là lòng kính trọng ?

Những ngày qua, lời tỏ tình của Lâm Phú đã khiến cô hoang mang bối rối . Cô sợ đối diện anh, sợ ánh mắt nồng ấm của anh . Không ngờ chính điều đó càng làm anh mặc cảm về thân phận nghèo hèn .

Cô hạ thấp giọng :

- Lâm Phú... anh đừng hiểu lầm em . Nếu anh bỏ đi, em sẽ khổ tâm biết bao . Em không bao giờ ghét anh cả .

Lâm Phú nhếch môi :

- Em thương hại anh nên nói thế chứ gì ?

Huyền My lắc đầu :

- Không...

Lâm Phú chăm chú nhìn cô :

- Hay là em sợ dì Từ Phan và Lê Khải mắng em ?

Huyền My sụt sịt :

- Không...

Lâm Phú nhún vai :

- Vậy thì tại sao em lại bận tâm khi anh ra đi ?

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Làm sao em có thể yên tâm được nếu anh phải lang thang không nhà . Em chỉ cầu mong mọi điều tốt lành cho anh . Niềm vui của anh cũng là niềm hạnh phúc của em .

Lâm Phú nghiêng đầu hỏi :

- Có phải em xí gạt anh không, Huyền My ?

Cô mở to mắt nhìn anh :

- Không bao giờ .

Lâm Phú tay ôm lấy vai cô rồi bất ngờ kéo đầu cô ngả lên ngực anh :

- Huyền My... Anh yêu em . Những lời em nói đó chính là tình yêu mà em dành cho anh đó Huyền My . Em yêu anh nhưng không nhận biết đó thôi . Đó chính là tình yêu .

Huyền My thẳng thốt kêu lên :

- Không...

Lâm Phú siết chặt vòng tay :

- Huyền My... Em đừng tự dối lòng nữa . Chỉ có tình yêu mới khiến người ta quan tâm lẫn nhau . Niềm hạnh phúc của em và của anh chỉ là một . Liệu em có vui không khi anh rời khỏi nơi đây và chúng ta sẽ vĩnh biệt nhau, không bao giờ gặp nhau nữa .

Huyền My đẩy Lâm Phú ra nhưng chỉ khiến anh càng thêm nồng nhiệt .

Anh âu yếm gọi :

- Cây Sậy... Trả lời anh đi, em có yêu anh không ?

Huyền My giọng khổ sở :

- Anh đừng làm em sợ .

Lâm Phú mỉm cười :

- Cô bé ngây thơ của anh, em làm anh càng cảm thấy yêu em hơn .

Có gì đâu mà em hoảng hốt đến như thế ?

Huyền My nói như khóc :

- Anh buông em ra đi .

Lâm Phú cúi xuống đôi môi ngà ngọc của Huyền My và hôn lên đôi môi run rẩy ấy .

Huyền My thảng thốt :

- Lâm Phú...

Nhưng anh đã bịt kín môi cô bằng nụ hôn cuồng nhiệt.....

Kỷ Niệm Trắng

Chương 5

Gõ cửa phòng Huyền My, bà Từ Phan cất tiếng gọi :

- My à...

Đang nằm trên giường nhớ lại những gì xảy ra hôm qua giữa cô và Lâm Phú, Huyền My vội nhồm dậy :

- Dạ, cửa không khóa . Mẹ vào đi .

Bà Từ Phan ngồi xuống nệm giường . Nhìn Huyền My, bà ngạc nhiên hỏi :

- Sáng nay con không đi thư viện à ?

Huyền My mỉm cười :

- Dạ không .

Quan sát phòng Huyền My, bà Từ Phan nhận xét :

- Phòng con khi nào cũng gọn gàng và ngăn nắp, chẳng bù với Lê Khải . Mỗi lần mẹ vào phòng của nó nhìn mấy tranh ảnh ca sĩ và cầu thủ bóng đá treo trên tường thấy muốn chóng mặt .

Huyền My chớp mi :

- Con cũng muốn... treo tranh ảnh như anh Hai đó mẹ .

Bà Từ Phan vội xua tay :

- Tưởng con định bắt chước chuyện gì hay ho chứ mấy chuyện đó thì thôi .

Huyền My cười :

- Mẹ có đến cửa hiệu bây giờ không, con chờ đi .

Bà Từ Phan liếc nhìn đồng hồ :

- Có con Trâm ngoài đó nên mẹ từ từ đi cũng được, không nôn nóng gì .

Chăm chú nhìn bà Từ Phan, Huyền My buột miệng khen :

- Mẹ vẫn còn trẻ và đẹp . Hôm trước mộ đứa bạn con đã lầm mẹ con mình là... hai chị em đó .

Bà Từ Phan lắc đầu cười :

- Họ an ủi vậy thôi . Mẹ đã gần năm mươi tuổi rồi còn gì .

Chép miệng bà nói tiếp :

- Từ hồi ba con mất đi, mẹ chỉ tâm niệm một điều là nuôi các con sống sung sướng hạnh phúc . Mẹ không màng đến bất cứ một điều gì khác cho bản thân mẹ .

Huyền My cảm động :

- Dạ... Con và anh Hai cố gắng học hành thành tài cũng vì hiểu được sự hy sinh vô bờ bến của mẹ .

Bà Từ Phan trầm giọng :

- Anh con đã ba mươi tuổi nhưng chưa lập gia đình, mẹ lo lắm nhưng dù sao nó cũng là con trai . Còn con, mẹ định bụng sau khi con ra trường mẹ sẽ gả con lấy chồng . Có như thế mẹ mới yên tâm .

Huyền My cười ngất :

- Ôi, mẹ lo gì xa thế . Con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó .

Bà Từ Phan nghiêm nét mặt :

- Còn hai tháng nữa là con đã tốt nghiệp . Đến lúc đó mẹ sẽ cho con biết mọi dự định của mẹ về chuyện hôn nhân của con .

Giọng trang trọng của bà Từ Phan khiến Huyền My chột quan tâm .

Cô tròn mắt hỏi :

- Bộ này giờ mẹ nói thật hả ?

Bà Từ Phan cao giọng :

- Chuyên hôn nhân ai đùa bao giờ . Con sẽ là vợ một người đàn ông lịch sự, bất thiệp và giàu có .

Huyền My lặc giọng :

- Mẹ định như thế thật sao ?

Bà Từ Phan vỗ nhẹ vai Huyền My :

- Mẹ đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này . Khi nào con thi xong, mẹ sẽ cho con biết mọi chuyện cụ thể hơn .

Huyền My kêu lên :

- Sao lại vô lý như thế ? Con không biết anh ta là ai và con có yêu anh ta đâu .

Bà Từ Phan nghiêm giọng :

- Con còn mong gì nữa . Sĩ Nguyên là giám đốc một công ty xuất nhập khẩu . Thông minh và hoạt bát . Sĩ Nguyên lại là con của một người bạn thân với mẹ . Thật khó mà tìm được một người đàn ông như thế .

Huyền My ầm ức :

Cho dù anh ta là ai đi nữa thì con cũng không bằng lòng với quyết định vô lý của mẹ .

Bà Từ Phan quát mắt :

- Thế con còn muốn gì ? Hay là con đã yêu ai rồi ?

Huyền My vội lắc đầu :

- Không...

Bà Từ Phan nghiêm nét mặt :

- Con là một con bé nong nổi và háo thắng . Vì thế, mẹ tin rằng với một người đàn ông độ lượng và tốt như Sĩ Nguyên, con sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc . Điều mà mẹ sợ nhất là con sẽ gán bó cuộc đời với một người chồng hẹp hòi, ích kỷ .

Huyền My giọng khổ sở :

- Con không thể vâng lời của mẹ trong chuyện này được .

Bà Từ Phan nhượng mảy :

- Thế con định cãi lại quyết định của mẹ chẳng ? Con nên nhớ là trước đây cũng vì làm vui lòng ngoại mà mẹ đã về làm vợ của ba con .

Hít một hơi dài, Huyền My nói như khóc :

- Thời của tụi con đâu giống như thời của ba mẹ .

Bà Từ Phan cao giọng :

- Mẹ không bàn chuyện này nữa . Khi nào con thi xong, mẹ sẽ tính chuyện . Giờ thì mẹ phải đi công chuyện .

Huyền My giậm chân gọi :

- Mẹ !

Nhưng bà Từ Phan đã đi nhanh ra cửa...

Huyền My thần thờ ngồi xuống ghế, đầu óc rối tung . Những điều mà mẹ cô vừa tuyên bố y hệt như câu huyền phù ...

*

* *

Đón Huyền My ở cổng trường, Lâm Phú âu yếm hỏi :

- Có phải lúc nãy mấy nhỏ bạn của em trêu ghẹo em không ?

Huyền My dẫu môi :

- Sao anh biết ?

Lâm Phú cười :

- Tại anh thấy họ cười ré lên, còn em thì xấu hổ đỏ mặt .

- Huyền My xụ mặt :

- Tại anh đó . Ai bảo anh đến đây tìm em làm chi .

Lâm Phú nhìn đôi môi hồng đang phụng phịu dỗi hờn :

- Thế em không muốn giới thiệu anh với bạn của em sao ?

Huyền My nhăn mặt :

- Anh chưa biết bọn nó tai quái như thế nào đâu . Bọn nó chọc em quá trời . Mai em đi học coi bộ khổ với bọn nó .

Lâm Phú mỉm cười :

- Anh xin lỗi em nghe . Nhưng trước sau em cũng phải cho thiên hạ

biết là em yêu anh chứ .

Huyền My ngúng ngẩy :

- Để làm gì thế ?

Lâm Phú nhún vai :

- Anh muốn công khai tình yêu của chúng ta, những người bạn của em và mọi người cần biết là em đã thuộc về anh . Anh không muốn một anh chàng nào đó đi theo tán tỉnh em đâu .

Huyền My tròn mắt :

- Bộ anh nói thật hả ?

Lâm Phú điềm nhiên trả lời :

- Đúng vậy . Anh phải biết bảo vệ những gì mà anh đang có .

Huyền My so cai :

- Chỉ cần em yêu anh là đủ . Cần gì phải cho thiên hạ biết là em đã yêu anh .

Lâm Phú lắc đầu :

- Nếu anh có... hơi độc đoán trong chuyện này em cũng nên thông cảm . Từ ngày yêu em, anh thường lo sợ đủ mọi chuyện trên đời . Nếu mất em, có lẽ anh chết mất .

Huyền My nghiêng đầu nhìn chiếc Cup 78 Lâm Phú đang dựng gần đó :

- Anh đi xe của ai vậy ?

Lâm Phú hắng giọng :

- Xe của anh mới mua để đi làm đó .

Huyền My hồn nhiên :

- Thế là anh phải khao đó nghe . Khao anh Lê Khải nữa đấy .

Lâm Phú so vai :

- Không biết em có vui lòng để anh chở trên chiếc xe đời cũ này không ?

Huyền My nhìn Lâm Phú bằng ánh mắt trách móc :

- Anh nghĩ em tệ vậy sao ?

Lâm Phú thở dài :

- Anh nghèo quá .

Huyền My nói nhỏ :

- Sao anh cứ day dứt vì những chuyện không đâu vậy ?

Lâm Phú trầm giọng :

- Anh chỉ sợ em xấu hổ với bạn bè .

Huyền My hất cằm lên :

- Nếu anh còn nói như thế em sẽ nghỉ chơi với anh luôn đấy .

Thấy cô có vẻ giận, Lâm Phú liền bảo :

- Thôi, em gọi xem vào bãi rồi anh chở đi chơi .

Huyền My ngạc nhiên :

- Mình không về nhà sao ?

Lâm Phú mỉm cười :

- Trưa nay Lê Khải không về . Vì thế anh đã dặn chị bếp là anh và em không ăn cơm ở nhà .

Huyền My tròn mắt :

- Bộ anh định khao em chuyện mua xe hả ?

Lâm Phú cười :

- Cũng có thể là như thế

Huyền My nghiêng đầu nhìn Lâm Phú :

- Thế sao anh không chờ khao anh Lê Khải luôn thế ?

Lâm Phú âu yếm nhìn Huyền My :

- Ngốc ời, anh chỉ muốn cùng em đi chơi thôi . Lê Khải là bạn anh, khao lúc nào mà chẳng được .

Huyền My cười hiền . Lâm Phú đưa chiếc xe của cô vào bãi gửi . Nổ máy chiếc 78, anh quay lại bảo Huyền My :

- Xe anh hơi bị cà giựt, em đừng buồn nghe .

Huyền My khẽ thở dài . Cô không buồn chút nào, chỉ cảm thấy tội nghiệp Lâm Phú . Coi bộ khi nào anh cũng mặc cảm day dứt về chuyện nghèo .

Lâm Phú cho xe chạy về Thủ Đức . Cuối cùng anh dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ có nhiều cây ăn trái trồng chung quanh .

Huyền My tò mò hỏi :

- Nhà của ai vậy anh ?

Lâm Phú mỉm cười bảo :

- Nhà của một thằng bạn anh . Nó đi công tác ở miền trung vài ngày nên bàn giao cho anh, em đng ngại .

Huyền My ngập ngừng đứng trước cổng . Cô khẽ lắc đầu :

- Mình về thôi anh .

Lâm Phú nhìn vào đôi mắt đẹp như mùa thu mơ màng :

- Em ngại à ?

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Em không vào đâu .

Lâm Phú cười khẽ :

- Bộ em sợ anh hả ? Anh có ăn thịt em đâu .

Huyền My phụng phịu :

- Nhà của người ta, tự nhiên vô em thấy kỳ kỳ .

Lâm Phú trách nhẹ :

- Sao em cứ thích cãi lại anh thế . Em không yêu anh sao ?

Bất đắc dĩ, Huyền My đành đi theo Lâm Phú vào nhà .

Đó là một ngôi nhà nhỏ, ngăn nắp sạch sẽ .

Lâm Phú giải thích với Huyền My :

- Hôm trước, thằng bạn anh rủ anh ở đây với nó nhưng anh không nhận lời . Anh chỉ ở chơi với nó một ngày rồi đi tìm nhà của em .

Huyền My ngơ ngác :

- Thế không phải anh thuê phòng ở khách sạn sao ?

Lâm Phú cười thành tiếng :

- Phải nói như thế để dì Từ Phan động lòng chứ . Anh đâu có ở khách sạn .

Huyền My dẫu môi :

- Thế là anh đã nói dối mẹ em .

Lâm Phú nháy mắt :

- Em nên nhớ là không dễ gì xin dì Từ Phan ở trọ đâu nhé .

Huyền My bắt bẻ :

- Bộ anh cho là mẹ em hẹp hòi lắm sao ?

Lâm Phú nhún vai :

- Dì Từ Phan hoàn toàn khác em và Lê Khải .

Huyền My không khỏi tò mò . Cô nhíu mày :

- Thế có nghĩa là sao ?

Lâm Phú nhếch môi cười . Anh biết là bà Từ Phan không dành cho anh nhiều thiện cảm như anh từng mong đợi . Những ngày qua, dù bà rất lịch sự với anh nhưng Lâm Phú vẫn cảm nhận giữa bà và anh đã hình thành một khoảng cách thật lớn . Có lẽ một phụ nữ nhạy cảm như bà Từ Phan đã phần nào hiểu hết tính cách của anh và tham vọng của anh mặc dù anh rất khéo léo trong lời ăn tiếng nói và hết sức lấy lòng bà .

Lâm Phú nói giọng mai mỉa :

- Dì Từ Phan sợ anh quyến rũ đứa con gái cưng của bà đó thôi .

Huyền My im lặng nhìn Lâm Phú . Trong một thoáng, vẻ cay độc khiến gương mặt điển trai của anh có chút gì tàn nhẫn .

Cô chớp mi :

- Hình như anh không thích mẹ của em ?

Lâm Phú giật mình :

- Em nghĩ thế sao ?

Choàng tay lên vai Huyền My, Lâm Phú tỉ tê :

- Anh yêu em . Làm sao anh có thể ghét dì Từ Phan được .

Cô nói khẽ :

- Mẹ rất thương em .

Lâm Phú cười cầu tài :

- Anh Biết, dì Từ Phan đã hy sinh thật nhiều cho em và Lê Khải . Thế

nhưng, tình yêu của người mẹ thường ích kỷ, đôi khi vô lý nữa .

Thấy Huyền My băng khuâng nghĩ ngợi, Lâm Phú tặc lưỡi :

- mình nói sang chuyện khác đi .

Cô cười hiền :

- Em cũng đang muốn đề nghị anh như thế .

Lâm Phú hôn nhẹ lên tóc Huyền My :

- Chúng ta bàn về chuyện sẽ cưới nhau khi em ra trường, có phải em định nói vậy không ?

Huyền My bật cười :

- Không đâu . Em định bảo là... em rất đói bụng . Bộ anh không thấy đói sao ?

Lâm Phú nhìn Huyền My không chớp mắt :

- Không . Được nhìn em mãi như thế này anh không thấy đói chút nào .

Huyền My dẫu môi :

- Em không tin đâu .

Lâm Phú trầm giọng :

- Lúc này anh có gọi cơm hộp ở tiệm, hy vọng là em không chê những món rẻ tiền của anh .

Huyền My lườm dài :

- Sao lúc nào anh cũng thích nói như thế nhỉ ?

Lâm Phú so vai :

- Xin lỗi, tại anh mặc cảm với em .

Khẽ cắn môi, Huyền My băng khuâng nhìn ra cửa sổ . Có một cái gì gần giống sự thất vọng . Cô nghĩ về tình yêu vội vàng gượng ép của mình, tình yêu nồng nhiệt của anh .

Nâng chiếc cảm thanh mảnh của Huyền My lên, Lâm Phú thì thầm gọi :

- Huyền My... Em đang nghĩ gì thế ?

Huyền My chớp mắt im lặng .

Lâm Phú chùng giọng :

- Em có yêu anh không ?

Huyền My khẽ nói :

- Hãy hứa với em là từ nay anh không bao giờ nói đến chuyện giàu nghèo nữa . Nếu không, em sẽ giận anh đấy .

Lâm Phú điệu nghệ đặt một nụ hôn nồng nàn lên đôi môi đỏ hỏn của cô .

Anh dỗ dành :

- Xin lỗi... anh hứa...

Lâm Phú đặt cô ngồi trên đùi anh nhưng cô đã xấu hổ thoát khỏi

vòng tay của anh và bước sang ngồi ở ghế phía bên kia .

Anh vẫy tay :

- Huyền My... Sang đây ngồi với anh .

Cô bưng bình lắc đầu :

- Anh chờ em về nhà đi .

Lâm Phú thắc thỏm hỏi :

- Em không yêu anh sao ?

Huyền My nghiêm nét mặt :

- Em không muốn anh xem thường em đâu .

Lâm Phú trầm giọng :

- Tại sao em nói thế ?

Huyền My cúi mặt :

- Em chẳng hiểu tại sao em lại nhận lời anh đi vào một ngôi nhà vắng vẻ xa lạ .

Lâm Phú nhếch môi :

- Em hối tiếc về chuyện đã đi chơi cùng anh sao ? Hay là em không hề yêu anh thật lòng ? Em hãy nói thật đi, anh không trách em đâu .

Anh biết, địa vị của anh không xứng đáng với em .

Huyền My thở nhẹ :

- Em không nghĩ như anh .

Lâm Phú soi vào mắt Huyền My :

- Thế thì em nghĩ gì ?

Huyền My nói nhỏ :

- Em luôn quý trọng anh . Hồi nhỏ em luôn tôn sùng anh, bây giờ cũng vậy . Chuyện anh nghèo không hề liên quan đến tình cảm của em dành cho anh . Thế nhưng yêu anh cũng không có nghĩa là em sẽ sống buông thả . Em muốn rằng sẽ không bao giờ anh đưa em đến đây nữa .

Lâm Phú nhếch môi :

- Trước sau gì chúng ta cũng cười nhau, nhưng nếu em ngại thiên hạ dị nghị thì anh cũng sẵn sàng tôn trọng yêu cầu của em . Chúng ta sẽ đến những nơi khác .

Liếc nhìn về mặt nghiêm nghị của Huyền My, Lâm Phú nói tiếp :

- Thế nhưng em có thể hứa với anh một điều là sẽ mãi mãi yêu anh, sẽ là vợ của anh không Huyền My ?

Cô mở to mắt :

- Sao lại phải hứa ? Anh không tin em sao ?

Lâm Phú so vai :

- Anh luôn tin vào tình yêu thánh thiện trong sáng của em thế nhưng dì Từ Phan không sẽ gì gả em cho anh đâu .

Huyền My bắt chợt nhớ lại những gì mà mẹ cô đã tuyên bố . Giọng cô chợt thiếu tự tin :

- Sao anh biết ?

Lâm Phú nhướng mày :

- Anh không lạ gì mẹ em . Dì Từ Phan có thể cư xử rất tốt với anh nhưng gả em cho anh thì không đời nào . Có nằm mơ cũng không xảy ra chuyện đó . Nói chung, không riêng chi dì Từ Phan mà các ba mẹ đều như vậy. Họ hết như những con gà mái mù quáng sẵn sàng giận dữ xù lông xù cánh bảo vệ những chú gà con và ngay cả một áng mây bất chợt trôi ngang qua cũng đủ khiến những con gà mái ấy ngỡ là... điều hâu để xòe nanh xòe vuốt ra .

Huyền My khẽ cắn môi :

- Anh và gia đình em là chỗ thân thiết với nhau mà . Em nghĩ là nếu biết em và anh yêu nhau, mẹ em cũng không ngăn cản đâu .

Lâm Phú cười chua chát :

- Những gì mà dì Từ Phan dành cho anh là quá nhiều . Anh không phải là một thần đàn ông viễn vông mơ toàn chuyện trên mây . Nếu anh mở lời xin dì từ Phan một khoản tiền lớn, dì ấy sẽ sẵn lòng nhưng nếu anh đại dội cầu hôn với em, điều đó có nghĩa là anh phải khăn gói lập tức đi ra khỏi nhà của em .

Huyền My chống cằm suy nghĩ . Những điều Lâm Phú nói đều có lý . Mẹ cô yêu thương cô theo cách của bà . Cô không tin chắc là bà sẽ tán thành chuyện cô và Lâm Phú yêu nhau .

Nắm lấy bàn tay thon nhỏ của Huyền My ve vuốt, Lâm Phú đột ngột hỏi :

- Nếu mẹ em ngăn cản, liệu em có từ bỏ tất cả để ra đi với anh không Huyền My ?

Cô thẳng thốt :

- Anh nói gì thế ?

Lâm Phú nhướng mày :

- Anh muốn biết là liệu em có chịu bỏ nhà đi theo anh không ?

Huyền My vẫn chưa trấn tĩnh lại được . Cô kêu khẽ :

- Trời ạ, sao anh lại có thể nói với em như thế ?

Lâm Phú nhún vai :

- Từ ngày yêu em, anh đã suy nghĩ thật nhiều về hoàn cảnh của chúng ta . Anh cần phải dự liệu tất cả mọi tình huống xảy ra . Nếu mất em, đó là điều khủng khiếp nhất đối với anh .

Huyền My hoang mang nhìn Phú . Trái với cô, khuôn mặt của anh thật bình thản . Anh đề cập đến chuyện cô bỏ nhà đi theo anh giống hệt một người đang bàn chuyện... thời tiết .

thật kỳ lạ . Cô không thể hiểu được, tại sao anh lại bình thản một cách khó hiểu như thế .

Cô nói như khóc :

- Em không muốn nghe anh nói gì nữa . Anh chở em về nhà đi .

Lâm Phú nhếch môi :

- Em không yêu anh sao ?

Huyền My thở hắt một cái thật mạnh :

- Em không phải là một đứa con gái hư hỏng .

Lâm Phú bạnh hàm :

- Huyền My... Đó là cách tốt nhất để bảo vệ tình yêu của chúng ta .

Thế em không muốn mãi mãi sống bên anh sao ?

Khẽ cắn môi, Huyền My cảm thấy thất vọng hơn bao giờ hết . Cô không ngờ Lâm Phú lại đề nghị với cô một chuyện quái gở như thế .

Tình yêu của anh có một cái gì đó gần giống như sự ích kỷ . Anh chỉ muốn cô thuộc về anh như người ta muốn sở hữu một con búp bê đẹp trong tủ kính và không ngần ngại phá vỡ chiếc tủ kính đang chực bày con búp bê ấy khi không có một chiếc chìa khóa tủ trong tay .

Lâm Phú quan sát vẻ mặt của Huyền My . Giọng anh lúng túng :

- Nếu anh có nói một điều gì không phải, mong em thông cảm . Khi yêu, con người ta có thể trở nên điên rồ .

Huyền My cười buồn :

- Tại sao anh không dám đặt thẳng vấn đề với mẹ em mà bảo em làm một chuyện kinh khủng như thế ?

Lâm Phú nói lảng sang chuyện khác :

- Em đói bụng chưa ?

Huyền My nhún vai :

- Thôi, em không đói đâu . Giờ thì em chỉ muốn về nhà thôi .

Lâm Phú giọng sốt sắng :

- Cơm hộp anh gọi có món cà chua nhồi thịt băm mà em rất thích .

Huyền My lắc đầu :

- Cám ơn, em không ăn đâu...

Lâm Phú khẽ nheo mắt :

- Em không sợ anh buồn sao Huyền My ?

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của anh :

- Thế có bao giờ anh nghĩ đến nỗi buồn của mẹ em và anh Lê Khải nếu em ngu ngốc làm mtt chuyện gì đó rồ dại theo lời xúi giục của anh chưa ? Mẹ em và anh Lê Khải trân trọng anh là vậy, thế mà anh nỡ làm cho họ buồn phiền .

Không còn kềm chế được nữa, Lâm Phú giận dữ quát :

- Vì tôi yêu em . Vì yêu em tôi có thể làm bất cứ chuyện gì . Tôi không tính toán khi yêu nhưng em thì lại khác . Yêu tôi nhưng em sợ khổ, sợ phải rời xa nhưng lựa . Em chẳng biết thế nào là hy sinh cho tình yêu .

Huyền My cũng nổi giận . Cô hét lên :

- Anh là một người đàn ông ích kỷ . Lẽ ra thì tôi không nên yêu anh mới phải . Tôi không cần anh chờ nữa . Tôi về một mình .

Nói xong, Huyền My cùng đứng dậy đi thật nhanh ra cửa . Khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt .

Ôi, nếu biết vì yêu mà khổ sở như thế này, có lẽ chẳng bao giờ cô để con tim phải mền đi .

- Huyền My..

Lâm Phú như bay theo cô . Ôm ngang hông Huyền My, anh nài nỉ :

- Huyền My... Anh xin lỗi em .

Cô vùng thật mạnh giọng tức giận :

- Buông tôi ra .

Vẫn ôm chặt lấy huyền My, Lâm Phú thống thiết :

- Vì quá yêu em nên anh không tự chủ được, em hãy tha lỗi cho anh .

Cô quát mắt nhìn Lâm Phú :

- tôi là một con người xấu xa tính toán . tôi như thế đấy, anh đừng bao giờ yêu tôi nữa . Buông tôi ra đi .

Lâm Phú mềm mỏng :

- Em cứ nguyên rủ anh đi vì anh xứng đáng được nhận lãnh như thế . Anh là một tên ngốc, đã có được tình yêu của em nhưng không biết trân trọng, còn nặng lời với em .

Huyền My nấc lên :

- Anh đi đi . Tôi ghét anh . Tôi không muốn nghe anh nói gì nữa .

Dùng tay lau nước mắt cho cô, Lâm Phú hạ thấp giọng :

- Cây Sậy, em còn nhớ lần anh cõng em khi em đạp gai không . Em cũng khóc sụt sùi như thế này và trái tim anh lúc ấy như tan ra từng mảnh . Anh đã tự hứa với lòng là không bao giờ để em phải khóc, phải nhìn thấy những giọt nước mắt của em . Nếu em vẫn còn giận anh thì hãy đâm vào ngực anh, đâm thật đau để vui đi cơn giận . Anh rất đau khổ nếu em khóc .

Huyền My bối rối nhìn Lâm Phú .

Anh tha thiết gọi :

- Cây Sậy... Lẽ nào em quên mất những kỷ niệm anh và em ? Lẽ nào em để anh phải sống trong tuyệt vọng ?

- ...

- Cây Sậy... Anh yêu em . Yêu em đến điên cuồng, em không tha thứ cho anh sao ?
Cô khẽ nấc lên và ngã vào vòng tay rộng mở của anh....

Kỷ Niệm Trắng

Chương 6

Đặt tách trà xuống bàn, bà Vĩnh Tuyền nghiêm nét mặt :

- Mẹ và chị Từ Phan là chỗ thân thiết với nhau, con bé Huyền My của chị ấy lại hiền thực sinh đẹp . Mẹ thấy không nơi nào tốt hơn nữa . Mẹ đã quyết định và hứa hẹn với người ta, con không nên bàn tới bàn lui chuyện này nữa .

Sĩ Nguyên về mặt bức dọc :

- Thế mẹ phải hiểu là con cưới vợ cho con . Không lẽ vì dì Từ Phan mà mẹ lại buộc con cưới một cô vợ... vất mũi chưa sạch và con không hề yêu .

Dù đang cau có, bà Vĩnh Tuyền không khỏi tò mò . Bà cao giọng :

- Bộ con gặp nó rồi sao ?

Sĩ Nguyên không bỏ lỡ cơ hội . Anh tả oán :

- Huyền My không hiền thực như mẹ nói đâu . Đó là một cô gái sẵn sàng băm nhỏ mọi người bằng ánh mắt sắc như dao của cô ta .

Giọng nói cô ta còn chua hơn giấm nữa . Cách cư xử của cô ta thì khỏi chê, hình như Huyền My xem thiên hạ không có một chút ki lô nào cả .

Bà Vĩnh Tuyền nghiêm nét mặt :

- Cho dù nó có là... phù thủy đi nữa thì mẹ cũng đã chọn nó cho con rồi đó . Ngày cưới đã ấn định .

Sĩ Nguyên kêu lên :

- Thật là phi lý . Con không yêu Huyền My . Con yêu Cẩm Vân mà thôi .

Bà Vĩnh Tuyền lạnh lùng bảo :

- Mẹ không muốn bàn cãi nữa đâu . Từ trước đến nay, có cô bạn gái nào của con hiền thực được như Huyền My đâu . Cô nào cũng ăn mặc hở hang, son phấn lòe loẹt . Còn cô Cẩm Vân người mẫu nào đó mà con nói đến mẹ cũng không bao giờ đồng ý đâu . Mẹ ghét nhất là nghề người mẫu .

Sĩ Nguyên thở dài :

- Mẹ có thấy là mẹ quá khó không . Chính vì thế mà con không dám

đưa bạn gái của con về nhà chơi nữa . Nghề người mẫu có gì mà xấu xa đâu . Đó cũng là một nghề lương thiện . Nếu mẹ nói chuyện với Cẩm Vân, mẹ sẽ thông cảm với Cẩm Vân thôi .

Bà Vĩnh Tuyến lạnh lùng bảo :

- Mẹ không tiếp cô ta đâu . Con đừng đem co ta đến đây mất công vô ích . Mẹ chỉ biết duy nhất một cô gái, đó là Huyền My . Huyền My sẽ là con dâu của mẹ .

Sĩ Nguyên so vai :

- Con không thể hiểu nổi mẹ nữa . Chẳng lẽ vì tình bạn của mẹ mà mẹ lại buộc con cưới một cô gái mà con không hề yêu, thậm chí mới gặp cô ta có một lần .

Bà Vĩnh Tuyến nhướng mắt nhìn Sĩ Nguyên :

- Huyền My là một con bé dễ thương . Trước sau gì con cũng yêu nó thôi . Nếu con không yêu nó mới là chuyện lạ .

Sĩ Nguyên bực dọc tuyên bố :

- Con không bao giờ cưới Huyền My đâu .

Bà Vĩnh Tuyến cau có :

- Con nên nhớ là mẹ và chị Từ Phan đã bàn tính với nhau . Chị Từ Phan bên ấy và mẹ là chỗ thân thiết, mẹ không muốn bàn tới bàn lui chuyện hôn nhân của con nữa . Chờ sau khi Huyền My ra trường là cưới . Đừng làm cho mẹ mất mặt đấy .

Sĩ Nguyên nói lớn :

- Nhưng một việc trọng đại đến thế trong cuộc đời con mà con không có quyền quyết định sao ? Con sẽ cưới Cẩm Vân !

Bà Vĩnh Tuyến giận dữ đứng dậy :

- Muốn làm đứa con bất hiếu thì dễ lắm . Cứ chờ cho mẹ chết đi rồi muốn làm gì thì làm .

nói xong bà bỏ ra ngoài . Sĩ Nguyên búng điều thuốc cháy dở qua cửa sổ với vẻ chán chường . Mấy hôm nay, mỗi lần bàn đến chuyện hôn nhân của anh mẹ anh và anh lại giận nhau .

*

* *

Đang ký một chồng hồ sơ, Sĩ Nguyên chợt nghe chuông điện thoại .

Ngả người trên ghế nệm, Sĩ Nguyên nhấc ống nghe lên :

- Alô... Tôi đây...

Đầu dây là Cẩm Vân . Cô nhõng nhẽo :

- Anh ghé đến nhà chờ em đi shop được không ?

Sĩ Nguyên so vai :

- Anh đang bận . Hôm khác đi được không ?

Cẩm Vân dài giọng :

- Nếu anh không đi là em giận đấy .

Sĩ Nguyên về mặt chán nản :

- Anh bận thật mà .

- Em không tin đâu . Nhớ đến đón em . Đúng nửa giờ nhé vì em còn makigné nữa .

Không chờ Sĩ Nguyên có đồng ý hay không, Cẩm Vân đột ngột cúp máy .

Sĩ Nguyên thở dài rồi đứng dậy . Anh đã có quá nhiều kinh nghiệm cay đắng trong chuyện đưa Cẩm Vân đi mua sắm ở shop .

Nửa giờ sau, chiếc Toyota đậu trước cổng Sĩ Nguyên đành xuống xe đi bộ vào .

Đi tìm cô quanh nhà, cuối cùng Sĩ Nguyên gặp Cẩm Vân trong phòng tập thể hình .

Cô nằm vắt vẻo trên chiếc ghế đệm với gương mặt trang điểm dang dở, mấy ống cuốn còn nằm trên đầu .

Vừa thấy Sĩ Nguyên, Cẩm Vân kêu lên :

- Trời đất, sao anh lại lên đây ? Bà già giúp việc đúng là vô tích sự .

Đã dặn là bảo với anh một giờ đồng hồ sau quay lại, sao bà ấy lại không nói .

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Anh không thấy ai cả .

Cẩm Vân thầm kêu trời . Cô không hề muốn bị Sĩ Nguyên nhìn thấy với khuôn mặt... trần, không trang điểm như thế này . Lần trước, cô đã bị hổ một lần rồi .

Nở nụ cười gượng gạo, Cẩm Vân háng giọng :

- Ráng chịu khó chờ em một chút . Anh đi xuống dưới nhà đi .

Sĩ Nguyên tặc lưỡi :

- Em còn làm gì nữa đây ?

Đưa tay giữ lát dưa leo chực rơi ra khỏi mặt, Cẩm Vân cố kìm sự tức giận trong giọng nói : (Lát nữa cô sẽ cho bà già giúp việc một trận !)

- Em đắp mặt nạ dưa leo .

Cẩm Vân ổng ẹo :

- Đừng giận em nha .

Sĩ Nguyên nửa đùa nửa thật :

- Không sao, nhờ em anh luyện được tính kiên nhẫn .

Lắc đầu cười, anh đi ra khỏi phòng và đi vào phòng khách tìm một tờ nhật báo . Chợt phát hiện là mấy tờ báo nhà cô anh đã đọc tới đọc lui không biết bao nhiêu lần trong lúc chờ đợi .

Lại chờ đợi .

Đột nhiên Sĩ Nguyên nghĩ đến Huyền My và chắc chắn một điều là cô

bé có đôi mắt nai ấy không mất thời gian cho... mặt nạ . Môi hồng, mắt biếc . Huyền My có vẻ đẹp thật tự nhiên, hoàn hảo .

Tại sao mình lại nghĩ Đến Huyền My vào lúc này ? Sĩ Nguyên khe khẽ lắc đầu và cười .

Đợi được khoảng nửa giờ thì Cẩm Vân xuất hiện ở ngưỡng cửa với chiếc váy dài màu trắng mỏng hết chỗ che .

Nhìn bà giúp việc đang pha nước cho Sĩ Nguyên, Cẩm Vân nói qua kẻ rằng :

- Nãy giờ bà đi đâu thế ?

- Bẩm, tôi dọn dẹp dưới bếp .

Cẩm Vân nở nụ cười hứa hẹn nhiều giông bão :

- Lát nữa về, tôi mới nói chuyện với bà . Có dọn dẹp nhà cửa cũng phải để mất ở phòng khách chứ . Để anh Sĩ Nguyên ngồi cháy khô không vó một giọt nước uống . Rồi tôi dặn gì bà, bà có nhớ hay không ?

Sĩ Nguyên xen vào :

- Anh không khát . Chúng ta đi thôi .

Một buổi chiều vô vị đối với Sĩ Nguyên khi Cẩm Vân như mọi lần, nhằn nha dao hết shop này đến shop kia .

Cuối cùng, cô dừng chân trước cửa hiệu "Từ Phan" . Nắm tay Sĩ Nguyên, Cẩm Vân nũng nịu :

- Mình vào đây đi anh .

Sĩ Nguyên vội lắc đầu :

- Ở shop này cũng giống mấy shop mà em đã vào, có gì đặc biệt hơn đâu .

Cẩm Vân cong môi :

- Trong này có một chiếc áo pull màu mận chín em rất thích .

Sĩ Nguyên kiềm cố thoái thác :

- Anh còn bận nhiều việc, phải về bây giờ . Hôm sau em ghé đến đây cũng được .

Cẩm Vân làm mặt giận :

- Anh bận đến thế sao ? Nếu anh không thích đi với em thì anh cứ... về trước đi .

Nói xong cô dừng dừng đi vào tiệm . Thờ dãi với vẻ chán nản, Sĩ Nguyên đành đi theo cô .

Cẩm Vân đi đến chiếc tủ gương cao lớn đang được đặt ở chính giữa gian hàng . Nhìn cô chủ quán, Cẩm Vân giọng hách dịch :

- Cho tôi xem chiếc áo màu mận chín đi !

Bất ngờ vì sự xuất hiện của anh chàng đẹp trai lãng tử hôm trước bên cạnh một cô gái đẹp và cực kỳ thời trang từ gương mặt đến gót

chân, Huyền My giọng mềm mỏng :

- Size nào, thưa cô ?

Cầm Vân nhăn mặt với vẻ khó chịu :

- Chẳng lẽ nhìn tôi, cô không biết cần phải chọn size nào sao ? Bàn hàng gì kém thế ?

Huyền My nhìn Cầm Vân một cái rồi dùng cây sào lấy chiếc áo trên cùng .

Ướm vào người, Cầm Vân tình tứ nhìn Sĩ Nguyên :

- Anh thấy có đẹp không ?

Sĩ Nguyên gật đầu :

- Chiếc áo rất hợp với em .

Cầm Vân cong cớn :

- Chỉ thế thôi sao ?

Biết Huyền My vờ đang sắp xếp mấy lọ nước hoa trong tủ kính nhưng không hề bỏ qua cuộc đĩ thoai giữa anh và Cầm Vân nên Sĩ Nguyên hạ thấp giọng :

- Em còn muốn gì nữa ?

Hất mặt về phía Huyền My, Cầm Vân dài giọng :

- Thế anh không thấy làn da trắng hồng của em rất hợp với màu mận chín sao . Phải thời trang và thật mới như em mới hợp với chiếc áo . Con gái quê quê như con bé kia thấy màu này thì quên đi nhé, cứ đứng xa mà nhìn đấy .

Chợt cô quay phắt nhìn Huyền My :

- Này...

Huyền My tròn mắt :

- Gì cơ ?

Cầm Vân hát hàm :

- Kiếm một cái cũng size với cái này cho tôi .

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Chị mua hai cái hả ?

Cầm Vân cười nhạo :

- Xời ơi, mỗi cái gần hai trăm ngàn . Có tiền điên mới mua hai cái một lần . Tôi muốn mua một chiếc lác thật mới toanh chứ không phải chiếc mà cô đã treo trong tủ .

Cầm chiếc áo lên, Huyền My nói khế :

- Chiếc áo có sao đâu . Nó mới được treo lên sáng nay .

Cầm Vân véo von :

- Nhưng tôi thích mua một chiếc áo mà chưa có ai cầm đến, còn nguyên trong bao .

Thật là một yêu cầu trái khoáy .

Huyền My nghiêng đầu nhìn Cẩm Vân :

- Tất cả áo pull và quần jean được nhập về từng thùng, không có cái nào nguyên si trong bao cả .

Cẩm Vân hát hàm :

- Nói lòng vòng mất thì giờ quá . Lấy cái khác đi .

Huyền My cố mềm mỏng :

- Chỉ còn một cái duy nhất mà thôi . Rất tiếc là tôi không thể chiều theo yêu cầu của cô .

Cẩm Vân cà khịa :

- Một cửa tiệm to lớn như thế này mà không có nổi hai chiếc á pull cùng size sao ?

Huyền My nén cơn giận :

- Chúng tôi đã bán hết và chưa kịp nhập về .

Cẩm Vân nói khích :

- Nhìn thấy cảnh điêu hiu trước quán tôi cũng biết là ở đây ế ẩm thế nào . Làm gì có chuyện hàng về không kịp để bán .

Sĩ Nguyên sững sờ nhìn Cẩm Vân . Anh không hiểu tại sao cô lại có thái độ kiêu ngạo như thế .

Còn Cẩm Vân, cô có lý do để nổi sùng . Vẻ đẹp của Huyền My làm cô không thể không ganh tị .

Hôm trước cô vào đây chỉ gặp một phụ nữ đứng tuổi và một cô gái vẻ là người giúp việc . Nếu đứng quầy là một cô gái có vẻ đẹp cuốn hút như thế thì chắc là cô không rủ Sĩ Nguyên vào đây .

Cái cách mà nãy giờ Sĩ Nguyên im lặng ngắm cô chủ quán cũng đã đủ cho cô nổi điên lên chứ chưa nói đến chuyện khác .

Hát hàm nhìn Huyền My, Cẩm Vân ra lệnh :

- Góí đi !

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Cẩm Vân, Huyền My thản nhiên treo chiếc áo vào chỗ cũ .

Cẩm Vân quát khế :

- Cô có nghe tôi nói gì không ? Góí chiếc áo ấy cho tôi .

Huyền My so vai trả lời :

- Tôi không bán nó nữa .

Cẩm Vân nổi sùng :

- Buôn bán gì kỳ cục thế ? Đúng là đồ cà chớn .

Sĩ Nguyên cố làm dịu cơn nóng của Cẩm Vân . Anh nói khế :

- Em sao thế ? Mình về thôi .

Cẩm Vân vung tay :

- Con nhỏ này khinh người quá thể . Em muốn biết nó là con nhỏ nào

.

Sĩ Nguyên nắm lấy tay Cẩm Vân và kéo cô ra cửa . Tâm trạng anh đầy thất vọng .

*

* *

Đặt mấy túi ni lông xuống bàn, bà Từ Phan vui vẻ bảo chị bếp :

- Huyền My thích nhất món cá bống kho tộ, chị nhớ kho thật ngon đấy nhé . Lúc nãy có người gánh cá đi ngang qua tiệm, thấy tươi quá nên tôi mới mua mang về đây .

Chị bếp nhìn bà Từ Phan ngập ngừng hỏi :

- Trưa nay bà chủ ăn cơm ở nhà à ?

Bà Từ Phan bật cười :

- Chị này hỏi lạ không ? Thỉnh thoảng về nhà, không ăn cơm ở nhà thì ăn cơm ở đâu ?

Chị bếp thờ ra một cái rồi cho cá vào rổ . Thấy điệu bộ khác thường của chị bếp, bà Từ Phan gọi giắt :

- Chị bếp này !

- Dạ, bà chủ gọi tôi ?

Bà Từ Phan nhú mày :

- Có chuyện gì à ?

Nhỏ mấy giọt dầu thực vật để làm trôi lớp chất nhớt bám trên những con cá, chị bếp ngắc ngứ :

- Dạ...

Bà Từ Phan hơi gắt :

- Sao nãy giờ chị cứ như con gà nuốt giầy thun thế ? Bộ chị định giấu tôi chuyện gì hả ?

Chị bếp vội lắc đầu :

- Dạ không...

Giăng lấy rổ cá trong tay chị, bà Từ Phan giọng tức bực :

- Chị cứ để mấy con cá đó đi, không làm nữa . Chị lên nhà trên cho tôi hỏi chuyện chút coi .

Ngồi đối diện bà Từ Phan, chị bếp cúi gằm mặt . Chị Biết rằng không dễ gì nói dối bà chủ bất cứ chuyện gì . Xưa nay bà vốn là một phụ nữ nhân hậu nhưng đầy quyết đoán .

Nhìn chị bếp như để khuyến khích, bà Từ Phan dịu giọng :

- Chị nói thật với tôi đi, có chuyện gì đã xảy ra mà tôi chưa biết .

Chị bếp vẽ mặt khổ sở :

- Tôi không biết phải như thế nào, nói cũng dở mà không nói cũng dở .

.

Bà Từ Phan nhướn mày :

- Xưa nay chị vẫn trung thành với tôi mà . Không lẽ bây giờ chị lại tìm

cách giấu tôi một chuyện gì đó ?

Chị bếp thờ dài :

- Nếu bà chủ đã trách thì tôi không dám giấu . Dạ... Nói bà chủ đừng giận, trưa nay có lẽ cô Ba không về nhà ăn cơm đâu .

Bà Từ Phan ngạc nhiên :

- Thế Huyền My đi đâu ?

Giọng chị bếp rầu rĩ :

- Tôi chỉ mong cô Ba hiểu ho tôi, không oán trách tôi về chuyện tôi đã nói với bà chủ .

Bà Từ Phan sốt ruột :

- Chị làm tôi phát điên lên mất . Chị nói cho tôi nghe xem nào . Cứ lòng vòng mãi muốn đau tim luôn .

Chị bếp thờ dài :

- Cả tuần nay, cô Ba không dùng cơm trưa ở nhà .

Bà Từ Phan giật mình :

- Nó đến nhà của mấy đứa bạn thân để ôn thi à ?

Chị bếp lắc đầu :

- Dạ không . Cô Ba... đi chơi với cậu Lâm Phú .

Nếu một tiếng sét nổ ngang mặt bây giờ cũng không làm bà Từ Phan bàng hoàng đến như thế .

Giọng bà lạc đi :

- Thật không ?

- Dạ đúng như thế .

Bà Phan thốt lên hần học :

- Lâm Phú ghê gớm thật . Tôi đã từng sợ có ngày như thế này nhưng không ngờ mọi chuyện còn sớm hơn tôi tưởng . Mới đây, tôi còn thấy Huyền My tỏ vẻ khó chịu ra mặt với Lâm Phú trong bữa cơm nên tôi mới làm hai đứa .

Nhìn sững chị bếp, bà Từ Phan trách móc :

- Sao chị không cho tôi biết sớm ?

Tránh cái nhìn rát bỏng của bà, chị bếp cúi gằm mặt :

- Mong bà thứ lỗi .

Bà Từ Phan thờ dài sườn sượt :

- Chỉ tại tôi cứ lo bù đầu kiếm tiền, không để mắt tới con cái . Mà sao nó lại yêu Lâm Phú chứ . Có lẽ thằng này lại dùng mấy tactic lừa dối quyến rũ nó đấy thôi . Lâm Phú không phải là một người có thể mang hạnh phúc cho nó .

than thở một lúc, bà Từ Phan lại day dứt hỏi :

- Thế Lâm Phú và Huyền My đi đâu, chị có biết hay không ?

Chị bếp trầm giọng :

- Dạ, có lần cô Ba kể là cậu Lâm Phú đưa cô sang bên Thủ Đức .

Bà Từ Phan nhăn mặt :

- Sang bên Thủ Đức làm gì ?

Chị bếp ngập ngừng :

- Dạ, có một vườn trái cây chín bên ấy . Đó là nhà của một người bạn của cậu Lâm Phú vừa đi công tác ở miền Trung .

Không kìm được cơn giận, bà Từ Phan hét lên :

- Chị quay số máy của Lê Khải, bảo nó về đây gấp cho tôi !

*

* *

Gặp bà Từ Phan ở trước cửa, Lâm Phú vội lễ độ chào :

- Dì mới về .

Mặt lạnh như tiền, bà Từ Phan buông chiếc xách tay xuống ghế không trả lời .

Bà gọi lớn :

- Chị bếp đâu, cho ly nước mát coi .

Đặt ly nước mơ ướp lạnh xuống bàn, chị bếp nhìn Lâm Phú thật nhanh rồi lui gót .

Không khí có vẻ ngọt ngào .

Trong phòng khách chỉ có bà Từ Phan và Lâm Phú nên anh không thể im lặng mãi được . Lâm Phú ngập ngừng :

- Hình như dì không được khỏe ?

Bà Từ Phan cười nhạt :

- Sao cậu biết ?

Lâm Phú ngượng ngập :

- Cháu thấy dì có vẻ hơi xanh . Dì có cần cháu gọi bác sĩ không ?

Bà Từ Phan nhếch môi :

- Không có bác sĩ nào chữa được bệnh của ôi đâu .

Lâm Phú bạnh hàm . Thái độ lạ lùng của bà Từ Phan khiến anh cảnh giác . Anh lén quan sát bà nhưng bà Từ Phan đã phóng tia mắt nhìn thẳng vào mặt anh :

- Khi trưa cậu đi đâu ?

Không ngờ bà Phan lại hỏi thế nên Lâm Phú sửng người im lặng .

Bà Từ Phan quát lên :

- Tại sao cậu không trả lời câu hỏi của tôi ? Hay cậu khinh tôi ?

Lâm Phú so vai :

- Cháu là một người nghèo khổ, làm sao dám xem thường ai .

Bà Từ Phan giận dữ :

- Thôi đủ rồi, cậu đừng mang cái nghèo của mình ra để đánh động tình cảm người khác nữa . Hở một chút cậu lại xưng nghèo thế nọ

thế kia . Tôi nghe nhầm tai rồi . tôi hỏi cái gì thì cậu trả lời cái đó . Tôi không hỏi là cậu giàu hay nghèo, mà tôi muốn biết là cậu rủ rê Huyền My đi đâu suốt một tuần nay ?

Lâm Phú rần giọng :

- Cháu và Huyền My đi thư viện . Huyền My sắp thi nên nhờ cháu chỉ bày thêm .

Bà Từ Phan nheo mắt :

- Hỏi vậy thôi để xem cậu thành thật đến mức độ nào . Thế cậu tưởng là tôi tin lời cậu nói hay sao ? Cậu cho là tôi không biết cậu đưa Huyền My sang Thủ Đức sao ?

Lâm Phú nhún vai :

- Nếu cháu yêu Huyền My thì cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm . Trước đây, mẹ cháu và dì đã có ý kết hợp hai đứa mà .

Bà Từ Phan nhìn thẳng vào mặt Lâm Phú :

- Đó không phải là lời giao ước .

Lâm Phú cười nhạt :

- Nếu là lời giao ước thì hôm nay không có chuyện dì nạt sát cháu đâu . Cháu sẽ buộc dì giữ lời đấy .

Bà Từ Phan chăm chú nhìn gương mặt lạnh pha một chút tàn nhẫn của Lâm Phú . Một lần nữa, bà xác định là Lâm Phú không thể là người mà bà chọn cho Huyền My .

Mười năm . một khoảng thời gian dài đủ để định hình tính cách mới ở một con người . Lâm Phú bây giờ của mười năm trước không phải là Lâm Phú bây giờ . Bà không muốn Huyền My yêu một người như Lâm Phú .

Bà Từ Phan hắng giọng :

- Huyền My không hề yêu cậu . Đó có thể là sự ngộ nhận . Cậu nên hiểu điều đó và nên xa con bé .

Lâm Phú cao giọng :

- Dì chê tôi nghèo nên không chấp nhận tôi phải không ? Dì đúng là một kẻ tham phú phụ bần .

Bà Từ Phan nghiêm nét mặt :

- Cậu đừng cố tình không hiểu vì sao tôi phản đối chuyện cậu yêu Huyền My . Huyền My cần một người đàn ông cao thượng chứ không phải một kẻ hẹp hòi như cậu .

Lâm Phú nhún vai :

- Liệu dì có thể cảm đoán Huyền My được không khi mà Huyền My yêu tôi . Tôi sẽ đem hạnh phúc đến cho Huyền My .

Bà Từ Phan tức giận :

- Cậu thách đố tôi sao ? Nó đang chuẩn bị thi tốt nghiệp, cậu nên để

nó yên . Tốt hơn hết là cậu cuốn gói ra khỏi nhà tôi . Tôi không đồng ý cậu ở đây nữa .

Lâm Phú nhếch mép cười :

- Dì đuổi tôi sao ? Bộ dì không nghĩ đến tình cảm giữa mẹ tôi và dì xưa kia à ?

Bà Từ Phan chua chát :

- Chính vì nghĩ đến tình cảm của tôi và chị ấy, tôi đã suýt phải trả giá . Tôi muốn rằng kể từ ngày mai cậu sẽ không còn ở đây nữa .

Lâm Phú so vai :

- Tôi cũng không muốn ở đây nữa đâu . Sau này, dì sẽ hối hận về những điều dì đã làm đấy .

Bà Từ Phan lạnh lùng phán :

- Cũng cần báo cho cậu biết, tôi cấm cậu liên lạc với Huyền My hay rủ rê nó . Tôi đã tính chuyện hôn nhân cho nó . Sau khi ra trường là làm đám cưới .

Lâm Phú nhìn bà từ Phan không chớp mắt, giọng ngắc ngứ :

- Dì nói thật sao ?

Bà từ Phan cười nhạt :

- Thôi, cậu đi thu xếp hành lý đi . tôi cũng bận nhiều công chuyện không thể mất thời giờ vào những chuyện vô bổ như thế này .

Lâm Phú buông người xuống ghế, hoang mang nhìn theo bóng bà Từ Phan mất hút ngoài cổng .

Anh ngồi như thế thật lâu, cho đến khi có tiếng xe mô tô của Lê Khải chạy vào sân .

Lê Khải đặt tay lên vai Lâm Phú an ủi :

- Mày đừng buồn .

Ngẩng đầu lên, Lâm Phú thờ dãi :

- Mày biết chuyện rồi à ?

Lê Khải gật đầu :

- Tao đã cố thuyết phục mẹ tao về chuyện mày và Huyền My yêu nhau nhưng bà nổi giận, quát tháo tao tưng bừng . Chưa bao giờ mẹ tao giận đến thế .

Lâm Phú thờ dãi :

- Dì Từ Phan chê tao nghèo .

Lê Khải tặc lưỡi :

- Mẹ tao vốn tốt bụng . Có thể là vì không thích mày một điểm nào đó chứ không phải vì mày nghèo đâu . Mày phải kiên nhẫn . Hy vọng mẹ tao sẽ nghĩ lại thôi .

Lâm Phú ngả người trên ghế :

- Dù sao tao cũng cảm ơn mày về chuyện mày đã giúp tao bấy lâu .

Kể cả chuyện mày bị dì Từ Phan quát tháo .

Lê Khải tặc lưỡi :

- Mình là bạn thân mà .

Lâm Phú vẽ mặt đăm chiêu :

- Rất có thể tao quay về lại Nha Trang ngay sáng mai .

Lê Khải ngạc nhiên :

- Mày định chia tay với Huyền My thật sao ? Không lẽ mày bỏ cuộc ?

Lâm Phú im lặng không trả lời . Anh đã có dự định riêng của mình .

Đời nào anh chấp nhận làm một kẻ thua cuộc . Sự ra đi của anh là cần thiết . Nhất định Huyền My sẽ oán giận mẹ cô và sẵn sàng nghe theo lời của anh . Anh phải chứng tỏ cho Huyền My thấy bà từ Phan là một người tàn nhẫn .

Lê Khải buồn rầu nhìn Lâm Phú :

- Nếu mẹ tao yêu cầu mày ra đi, tao sẽ thu xếp một nơi khác cho mày . Tao có mấy đứa bạn độc thân khá tốt bụng . Nhà tụi nó cũng rộng .

- Cám ơn mày . Tao chỉ muốn về Nha Trang ngay bây giờ chứ không đợi đến sáng mai . Nha Trang là nơi thích hợp với một thằng lang bạt giang hồ như tao .

Lê Khải trầm giọng :

- Mày đừng buồn trách mẹ tao nghe .

Lâm Phú chua chát :

- Biết nói như thế nào với mày khi dì Từ Phan chê tao nghèo . Nếu gia đình tao không sa sút thì không có chuyện gì để nói .

Lê Khải hạ thấp giọng :

- Huyền My đâu ?

Lâm Phú tặc lưỡi :

- Tao không rõ . Nãy giờ tao ngồi đây là có ý đợi Huyền My . Cũng có thể là dì Từ Phan đã sai Huyền My đi đâu đó để cách ly với tao .

Nghĩ cũng buồn cười, tao và huyền My yêu nhau có gì không được mà dì Từ Phan phải cấm đoán .

Lê Khải an ủi :

- Đừng day dứt nữa . Tao sẽ tìm cách gỡ rối vụ này .

Lâm Phú đứng dậy cho hai tay vào túi quần, vẽ mặt chán chường :

- Tao đi chuẩn bị hành lý đây .

Kỷ Niệm Trắng

Chương 7

Lâm Phú soi vào đôi mắt đẹp long lanh nước mắt của Huyền My :

- Mẹ em có biết là em đến đây với anh không ?

Huyền My lắc đầu :

- Không . Em điện thoại nhờ nhờ bạn thân của em đến giả vờ chở em tới nhà nó . Thả em xuống quán cà phê này, nó hẹn khoảng chín giờ tối sẽ đến chở em về nhà .

Lâm Phú khàn giọng :

- Vì yêu anh, em phải dối mẹ như thế em có buồn không ?

Huyền My thở nhẹ :

- Tội nghiệp anh .

Lâm Phú so vai :

- Cũng đáng đời anh . Tại anh nghèo nên mẹ em mới ngăn cấm em yêu anh .

Huyền My chớp mi :

- Anh Lê Khải đã kể cho em nghe tất cả mọi chuyện .

Lâm Phú hắng giọng :

- Dì Từ Phan chỉ biết có tiền mà thôi .

Huyền My tỏ vẻ phật lòng :

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy chứ ?

Lâm Phú nhướng mày :

- Anh chỉ nói sự thật . Nếu anh giàu sang và có địa vị, mẹ em không đối xử với anh tệ như thế .

Huyền My thở hắt một cái :

- Nếu anh cứ nói xấu mẹ em, em về .

Lâm Phú vội nắm tay cô :

- Huyền My... Anh xin lỗi . Tại anh không kìm được cơn giận của anh . Lẽ ra chúng ta nên nói những chuyện khác, vì thời gian chúng ta được ở bên cạnh nhau không còn nhiều .

Huyền My buồn rầu hỏi :

- Mai anh đi mấy giờ ?

Lâm Phú bật quẹt môi thuốc :

- Năm giờ sáng . Nếu không vì em, có lẽ anh đã nhảy lên một chuyến xe gió chạy đêm .

Huyền My chớp mắt :

- Anh không thể ở lại thành phố này sao ?

Lâm Phú nhún vai :

- Mẹ em đã nạt sát anh không tiếc lời . Điều ấy làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh . Anh không muốn ở lại thành phố có nhiều kỷ niệm ngọt ngào cay đắng này nữa .

Huyền My im lặng ngắm những giọt cà phê rơi tí tách . Cô cảm thấy

có lỗi thật nhiều với Lâm Phú .

Đắm đuối nhìn vào đáy mắt cô, Lâm Phú trầm giọng hỏi :

- Huyền My... Em có sẵn lòng đi theo anh không ?

Giật thót người, Huyền My kêu lên :

- Anh nói sao ?

- Anh muốn nghiêm túc hỏi lại em câu hỏi mà anh đã từng khắc khoải mong đợi một câu trả lời : Huyền My, em có bằng lòng ra đi cùng anh không ?

Cô lắc đầu một cách dứt khoát :

- Không . Em không thể .

Lâm Phú nhếch môi chua chát :

- Em không muốn hy sinh cho tình yêu của chúng ta sao ?

Huyền My bậm môi lại :

- Hy sinh cho tình yêu không có nghĩa là em phải làm một chuyện gì đó thật nóng nổi rồi đại .

Lâm Phú giọng cay nghiệt :

- Trái tim em thật lạnh . Anh đang tự hỏi là tại sao anh lại yêu em đến điên cuồng như thế ?

Huyền My đau khổ nhìn Lâm Phú :

- Hãy thông cảm cho em . Em không thể nghe theo lời của anh . Em còn mẹ và anh Lê Khải . Mẹ em sẽ chết mất nếu em đi theo anh .

Lâm Phú cười nhạt :

- Suy cho cùng chỉ có anh mới là kẻ rồi đại . Chỉ vì yêu em nên đành chấp nhận cho kẻ khác sỉ nhục . Ra đi là cách tốt nhất cho anh phải không em ?

Huyền My thở dài u uất . Những lời mai mỉa của Lâm Phú khiến cô cảm thấy khổ sở hơn bao giờ hết .

Cô không biết nên làm như thế nào. Bỏ nhà ra đi theo Lâm Phú là một điều kinh khủng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Lâm Phú thì trái tim yếu đuối của cô dường như quá sức .

Giọng cô buồn tênh :

- Em tiếc là chỉ đem đến cho anh muộn phiền .

Anh và cô im lặng ngồi bên nhau . Cho đến lúc Huyền My như sự tĩnh . Đưa tay nhìn đồng hồ cô kêu khẽ :

- Chín giờ rồi . Em phải về . Nhỏ bạn của em có lẽ đã đến đợi em ngoài quán .

Lâm Phú khản khoản :

- Ngồi với anh thêm một chút đi . Lát nữa anh đưa em về .

Huyền My thẳng thốt :

- Không được, mẹ em...

Lâm Phú chua chát :

- Làm ơn đừng nhắc mẹ em trước mặt anh, có được không ? Từ nay dì Từ Phan và anh chỉ còn lòng oán hận .

Huyền My bối rối nhìn Lâm Phú rồi đứng dậy . Cô đi nhanh ra cửa .

Quay mặt lại, chợt thấy Lâm Phú gục đầu xuống bàn .

Chợt cô cảm thấy cay xè ở mi mắt (huhuhuhuhuhuh...

hichichichichic)

*

* *

Chiếc xe khách đi vào thành phố biển khi phố xá lên đèn .

Một số hành khách nghehnh cồ nhìn những chiếc đèn hoa lậ mắt đang lóe sáng trong công viên . Huyền My ngồi trên một băng ghế, đôi mắt đẹp như vô hồn . Cô không biết chiếc xe vào bến khi nào . Chỉ khi những hành khách lục đục xuống xe, xô đẩy nhau cô mới ý thức được là cuối cùng cô cũng đã đến thành phố mà Lâm Phú đang sống ngóng đợi cô từng giờ từng phút .

Huyền My xuống xe với một chút lơ ngơ của một cô gái ít khi đi xa nhà . Cô ôm chiếc xách nhỏ trước ngực và nhìn quanh với vẻ bối rối .

Một bác xích lô đẩy chiếc xe đến bên cô, giọng mời mọc :

- Cô Hai về đâu ?

Huyền My chớp mi :

- Bác cho cháu biết là từ đây về Đại Đồng có xa không ?

- Khoảng năm cây số đó cô Hai . Cô Hai tìm nhà ai ?

Huyền My khẽ cắn môi . Tâm trạng cô đang rối bời . Cô chẳng biết mình nên làm gì ? Leo lên chiếc xích lô này về nhà Lâm Phú rồi để mặc số phận đưa đẩy hay là chờ một chuyến xe hàng trả cô về lại chốn cũ, nơi mà bây giờ có lẽ mẹ cô và Lê Khải đang cuống cuống lo lắng cho cô .

Thấy Huyền My ngây người, bác xích lô khẽ giục :

- Cô Hai lên xe đi .

Huyền My thở hắt mỗt cái :

- Thôi cháu xin lỗi bác, cháu không đi đâu .

- Tại sao vậy cô Hai ?

Huyền My nói dối :

- Dạ, cháu đang chờ một người quen đến đón .

Chậm rãi đi dọc con đường cạnh công viên, Huyền My thở dài hiu hắt . Cô không có ai quen tại thành phố này . Chỉ có Lâm Phú . Có lẽ anh đang ngóng đợi cô và không ngờ là cuối cùng một con bé nhút nhát như cô lại có thể bỏ nhà ra đi không để lại một lời cho mẹ cô .

Dòng suy nghĩ của Huyền My đột ngột bị cắt ngang khi bắt ngờ xuất

hiện trước mặt cô là một gã thanh niên có vẻ bặm trợn .

Gã cười nhăm nhở :

- Lang thang hoài như thế này không mệt sao cô em ? Anh gọi xích lô cho em và anh cùng đi nhé ?

Huyền My sợ hãi nhìn gã . Về mặt bất lương của gã khiến cô lùi lại mấy bước .

Gã cười hề hề :

- Anh theo em từ bến xe tới đây . Anh biết là em không có ai quen ở đây . Nếu không ngại, em về nhà anh chơi . Bảo đảm em sẽ được cung phụng như một nữ hoàng đấy nhé .

Huyền My kêu lên :

- Không...

Gã tit mắt :

- Cô em đẹp lắm . Thật anh chưa thấy cô gái nào đẹp cuốn mắt như cô em cả .

Huyền My đi giật lùi, cảnh giác nhìn gã . Khung cảnh vắng vẻ chung quanh khiến cô càng thêm sợ .

Cười nham nhở gã thanh niên vụt ôm choàng lấy ngang hông Huyền My .

"Bốp"

Một tát tai nẩy lửa được giáng lên trên khuôn mặt nham nhở của gã lưu manh .

Đưa tay xoa má, gã thanh niên rít lên :

- Con quỷ cái, rượu mời không thích uống lại thích uống rượu phạt à ?

Vừa dứt lời gã liền vươn tay nắm lấy Huyền My kéo cô ngã và ngực gạ . Huyền My hét lên :

- Cứu tôi với .

Có tiếng bước chân của ai đó thật hấp tấp . Rồi một cú đấm thoi sơn nện vào cằm của gã lưu manh .

Bàn tay như gọng thép của gã đang siết chặt cổ tay Huyền My nơi lỏng .

Gầm lên như thú dữ, gã văng tục chửi thề :

- Khốn nạn . Cút đi nếu mày muốn sống .

- Mày không có quyền ăn hiếp phụ nữ .

Một đòn song phi và cú đấm cửa gã lưu manh tung ra . Không hề nao núng, địch thủ của gã bình thản tóm lấy hai chân và hất gã ngã nhào xuống đất .

Biết là gặp phải một người không vừa, vừa lồm cồm ngồi dậy gã lưu manh cầm đầu chạy thẳng .

Vẫn chưa hoàn hồn, Huyền My nhìn chàng thanh niên ấp úng :

- Là anh à ?

Sĩ Nguyên nghiêng đầu hỏi :

- Cô có sao không ?

Huyền My chớp mắt :

- Cám ơn anh đã đến kịp . Tôi không sao cả .

Nhìn thấy vẻ mặt bơ phờ và chiếc xách du lịch trên tay cô, Sĩ Nguyên hỏi giọng quan tâm :

- Cô đến thành phố này với ai ?

Cô nhìn anh một cái thật nhanh rồi bảo :

- Một mình . Tôi vừa đến đây cách một giờ đồng hồ .

- Sao ? Một mình ?

Huyền My cười buồn :

- Bộ anh ngạc nhiên lắm sao ?

Sĩ Nguyên gật đầu :

- Đúng thế .

Chợt cô hỏi lại câu hỏi mà cách đây hai tháng anh chưa giải đáp cho cô :

- Tại sao anh biết tên tôi ?

Sĩ Nguyên nghiêng đầu nhìn Huyền My :

- Tôi không biết câu trả lời của tôi có làm cho cô phật ý không ?

Huyền My lý sự :

- Tôi không thích nói vòng vèo . Anh cứ nói đi .

Sĩ Nguyên mỉm cười bao dung :

- Cô chẳng hiện một chút nào như lời mô tả của mẹ tôi .

Huyền My dẫu môi :

- Mẹ anh là ai ?

Sĩ Nguyên so vai :

- Một người bạn rất thân của dì Từ Phan .

Huyền My khẽ nheo mắt :

- Là ai thế ? Mẹ tôi quen khá nhiều người . Tôi không biết hết những người bạn thân của bà là vì thế .

Sĩ Nguyên cười :

- Thế có bao giờ cô nghe nói đến bà Vĩnh Tuyền chưa ?

Huyền My nhìn sững Sĩ Nguyên :

- Vậy anh là...

Sĩ Nguyên so vai :

- Sĩ Nguyên .

Huyền My bối rối :

- Có lẽ anh đã biết chuyện mẹ tôi và dì Vĩnh Tuyền tính chuyện...

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Có lẽ cô cũng như tôi thôi . Làm sao có thể vâng lời cha mẹ một cách mù quáng được ?

Giọng Huyền My hồi hộp :

- Anh định thế nào ?

Sĩ Nguyên nói nhanh :

- Tôi đã yêu một cô gái . Còn cô ?

Huyền My thở phào nhẹ nhõm :

- Thế mà bấy lâu nay tôi cứ sợ là phải lấy anh .

Dù không có ý định cưới Huyền My nhưng câu nói chân thật của cô vẫn làm anh hơi tự ái . Từ trước đến nay, chưa có cô gái xinh đẹp nào thờ ơ với anh . Thế mà cô nhóc này xem anh như một... tai họa .

Anh cô lấy giọng tự nhiên :

- Vì sao ?

Huyền My dẫu môi :

- Tôi cũng yêu một người .

Sĩ Nguyên không giấu được tò mò :

- Thế sao mẹ tôi không biết ?

Huyền My so vai :

- Tình yêu đến với tôi chưa đầy nửa tháng .

Sĩ Nguyên nhướng mày :

- Cô định lấy hắn ?

Nhìn Sĩ Nguyên với đôi mắt đen láy mở to, Huyền My kêu khẽ :

- Thế anh bảo tôi phải lấy ai đây ? Lâm Phú là mối tình đầu tiên của tôi .

Sĩ Nguyên phang một câu :

- Tôi nghe người ta bảo, thường thì thiên hạ kết hôn với... người tình cuối cùng .

Nhìn anh chàng điển trai có nụ cười thật quyến rũ, Huyền My trề môi :

- Thế anh có bao nhiêu mối tình ?

Sĩ Nguyên tỉnh tỉnh :

- Tôi không nhớ hết .

Huyền My cười nhạo :

- Nhìn anh tôi cũng có thể đoán được là... còn lâu anh mới có mối tình cuối cùng . Thật không may cho những cô gái nhẹ dạ cuốn theo ánh mắt của anh .

Sĩ Nguyên chợt hỏi :

- Thế dì Từ Phan có biết chuyện cô yêu Lâm Phú không ?

Huyền My thoáng buồn :

- Mẹ tôi không đồng ý cho tôi yêu Lâm Phú . Bà quyết liệt ngăn cấm tôi quen với Lâm Phú .

- Lý do vì sao ?

Huyền My thở nhẹ :

- Tôi không biết .

Sĩ Nguyên háng giọng :

- Có thể là vì mẹ cô chưa gặp anh ta, cũng như trường hợp của mẹ tôi vậy . Chưa gặp Cẩm Vân bao giờ nhưng mẹ tôi thành kiến với cô ấy ghê gớm . Điều đó rất khó giải thích .

Thấy Huyền My im lặng, Sĩ Nguyên soi vào đôi mắt mơ màng suy tư của cô :

- Có phải như thế không ?

Huyền My lắc đầu :

- Không . Gia đình tôi và Lâm Phú quen biết nhau đã lâu . Giữa tôi và Lâm Phú có đến một núi kỷ niệm của thời thơ ấu .

Sĩ Nguyên chăm chú nhìn Huyền My . Chợt cảm thấy một chút luyến tiếc khi anh và cô chẳng có lấy... một kỷ niệm . Cô nhóc đang đứng trước mặt anh có vẻ thu hút lý lạ . Anh muốn ngắm nhìn mãi hàng mi cong cong thật mềm mại dễ thương của cô .

Mình sao vậy nhỉ ? Sĩ Nguyên chợt nhớ đến Cẩm Vân và cảm thấy như có lỗi với cô .

Nhìn chiếc xách du lịch Huyền My đang mang kè kè theo bên người, Sĩ Nguyên giọng quan tâm :

- Có phải cô đang tìm nhà của người quen không ?

Huyền My khẽ lắc đầu :

- Không .

Sĩ Nguyên soi vào đôi mắt buồn :

- Đã khuya rồi . Chẳng lẽ cô định lang thang đến sáng ?

Huyền My ngạc nhiên :

- Bộ khách sạn đóng cửa sao ?

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Đang là mùa thi đại học nên các phòng trọ nê m chặt người . Đây là một thành phố tỉnh lẻ nên không giống như thành phố lớn của chúng ta .

Huyền My lo lắng :

- Vậy tôi phải làm sao ?

Sĩ Nguyên nhìn Huyền My thật lâu rồi đề nghị :

- Nếu cô không ngại cô có thể về chỗ của tôi .

Giật nảy mình, Huyền My kêu lên :

- Không...

Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Dì Từ Phan và mẹ tôi cũng là chỗ quen biết với nhau . tôi chỉ xem cô như một cô em gái nhỏ . Chẳng lẽ cô lại ngại với tôi sao ?

Huyền My thở dài :

- Tôi sẽ ra bến xe .

Sĩ Nguyên tò mò :

- Để làm gì ?

Huyền My bậm môi lại, giọng quả quyết :

- Chờ một chuyến xe đưa tôi trở về lại thành phố .

Sĩ Nguyên không giấu được ngạc nhiên :

- Thế cô đến đây làm gì ?

Lờm anh một cái thật dài, Huyền My khẽ gắt :

- Tôi không thích những kẻ tò mò như anh đâu . Tôi đến hay đi là chuyện của tôi, anh không nên tìm hiểu làm gì .

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Trong thành phố xa lạ này, dù sao tôi và cô cũng đã quen biết nhau .

Thấy Huyền My cau có, Sĩ Nguyên tỉnh bơ nói tiếp :

- Và không chừng lại có một... đám cưới giữa tôi và cô . Chúng ta không phải là những người xa lạ với nhau .

Nghe nói đến đám cưới, Huyền My giận dữ nhìn Sĩ Nguyên :

- Bộ anh định giả mù sa mưa sao ? Khi không nói chuyện đám cưới .

Có chết, tôi cũng không bằng lòng làm đám cưới với anh đâu .

Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Đó là tôi giả dụ thôi...

Huyền My nguýt dài . Cô nhắc chiếc xách du lịch lên nhưng Sĩ

Nguyên đã giành cầm lấy . Anh khấn khoản :

- Tại sao cô lại đến đây một mình ? Rồi tại sao cô lại muốn trở về ngay ? Hình như cô có chuyện gì không vui và muốn giấu tôi ? Tôi đã đọc được nỗi buồn vô tận của cô trong đáy mắt .

Huyền My lắc đầu :

- Không... Anh đúng là một người giàu tưởng tượng .

Sĩ Nguyên dịu dàng :

- Hãy nói với tôi những điều khiến cô buồn, không vui . Liệu tôi có thể giúp gì cho cô ?

Huyền My thở hắt :

- Không . Đừng hỏi tôi gì cả .

Sĩ Nguyên ân cần :

- Hãy về chỗ của tôi để nghỉ tối đi . Nếu cô muốn về nhà thì sáng mai tôi sẽ đưa cô ra bến xe sớm . Nếu cô cứ lang thang trên phố như thế

này, bọn lưu manh sẽ làm hại cô thôi .

Huyền My giọng buồn bực :

- Tôi đến khách sạn hoặc một nhà trọ nào đó, chẳng lẽ ở đó không còn một phòng trống nào hay sao ?

Sĩ Nguyên tuyên bố :

- Thế thì tôi sẽ đi với cô . Cũng quá khuya rồi, cô đi một mình không tiện chút nào .

Huyền My định lấy chiếc xách hành lý của cô nhưng Sĩ Nguyên đã dúi dằng bảo :

- Không sao, tôi sẽ mang nó cho cô .

Đoạn đường dài nhưng cả anh và cô đều im lặng . Đi bên cạnh Sĩ Nguyên, Huyền My chợt cảm thấy nỗi buồn đang trĩu nặng trong cô vơi đi một chút .

Anh có vẽ chân thành và tốt bụng, điều đó an ủi cho cô rất nhiều vào lúc này .

Đúng như lời Sĩ Nguyên đã nói, không còn một khách sạn hay nhà trọ nào còn phòng .

Đưa mắt nhìn Sĩ Nguyên, Huyền My phán :

- Tôi sẽ ngồi chờ ở bến xe và đi trên chuyến xe sớm nhất .

Nhìn Huyền My bằng ánh mắt thật nghiêm khắc, Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Không bàn cãi nữa . Tôi sẽ đón tắc xi đưa cô về căn nhà nghỉ của tôi ở bãi Dương !

*

* *

Một ngôi nhà tràn ngập ánh trăng nằm bên cạnh bờ biển . Những hàng dương liễu rủ bóng soi trăng tạo nên một khung cảnh thật thơ mộng nhưng vắng vẻ .

Sĩ Nguyên mở cổng kèm theo lời giải thích :

- Hàng năm gia đình tôi về đây để đổi gió . Lần này chỉ có một mình tôi về . Cô đừng ngại . Dù chỉ có tôi và cô ở đây nhưng hãy tin vào sự đáng hoàng của tôi .

Cánh cửa đã mở rộng nhưng Huyền My không tiến thêm một bước nào nữa . Cô chớp mí :

- Hay là anh đưa tôi ra bến xe đi . Tôi không muốn làm phiền anh đâu .

.

Sĩ Nguyên soi vào đôi mắt nhưng đèn đang mở to :

- Tôi hiểu là cô rất ngại . Một cô gái nào vào trường hợp của cô cũng đều như thế . Nhưng hãy tin tôi . Tôi hứa là sẽ tuyệt đối tôn trọng cô mà . Vả lại, trong nhà còn có một người nữa .

Người nào vậy nhỉ ? Bỗng dưng Huyền My nghĩ đến cô gái mặc chiếc váy dài màu trắng thật mỏng tựa như pha lê, có nụ cười thật gợi tình, có thân hình thật gợi cảm và có ánh mắt thật là lời đã từng đi với Sĩ Nguyên đến shop của cô và ném vào cô những câu nói khiếm nhã .

Có phải là cô gái có tên là Cẩm Vân mà Sĩ Nguyên đã tha thiết nhắc đến trong câu chuyện với cô không ?

Một nỗi buồn mơ hồ thoáng qua . Huyền My lén đưa mắt nhìn Sĩ Nguyên và cảm thấy anh quyến rũ hơn bao giờ hết . Mái tóc bồng hơi rối vì gió biển . Mày rậm, cái nhìn sâu lắng .

Ờ? anh có một cái gì đó rất đàn ông, rất khó định nghĩa .

Chợt cô vội xua đi ý tưởng gì đó đến và nghĩ nhanh đến Lâm Phú .

Tự thâm trách mình là tại sao lại để cho tâm hồn đi hoang .

Huyền My thở dài rồi đành bước theo Sĩ Nguyên .

Căn nhà rộng và đẹp . Qua một phòng khách được bài trí thật thanh nhã là một dãy phòng có cửa kính với rèm che màu san hô lãng mạn .

Dừng chân trước một căn phòng cuối cùng, Sĩ Nguyên tra chìa khóa mở cửa .

Anh bật đèn . Ánh sáng tràn ngập căn phòng khiến không gian có vẻ ấm cúng hơn .

Sĩ Nguyên dịu dàng bảo :

- Có nước ấm trong toilette, cô có thể tắm và tôi sẽ bảo vú Sáu mang thức ăn nhẹ đến cho cô .

Huyền My nhỏ nhẹ :

Vú Sáu là ai ?

Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Đó là người mà mẹ tôi thuê ở đây để chăm sóc nhà . Như cô thấy đó, tất cả những căn phòng đều sạch bong .

Huyền My cố giữ vẻ mặt tự nhiên :

- Thế còn... một người nào nữa trong ngôi nhà này ?

Sĩ Nguyên ngạc nhiên :

- Người nào nhỉ ?

Huyền My hạ thấp ánh mắt để Sĩ Nguyên không đọc được sự bối rối của cô . Cô nhỏ nhẹ :

- Lúc nãy anh có nói với tôi là còn một người nữa kia mà .

Sĩ Nguyên bật cười :

- Đó chính là vú Sáu .

Huyền My cũng mỉm cười . một niềm hân hoan thật kỳ lạ . Cô không hiểu vì sao cô lại có cảm giác thật nhẹ nhõm khi mọi suy luận của cô

lúc này đều trật lất .

Sĩ Nguyên ân cần hỏi :

- Có muốn dùng gì ? Một tô cháo gà hay là một tô phở cho buổi tối ?

Huyền My lắc đầu :

- Không, cảm ơn . Tôi không đói đâu .

Sĩ Nguyên nghiêm giọng :

- Đừng ngại gì cả . Tôi biết là cô đang đói .

Nhìn cô thật dịu dàng, anh nói tiếp :

- Lúc này ở trên phố tôi định rủ cô vào một quán ăn nhưng lại thôi .

Cô có hiểu vì sao không ?

Huyền My ngược mắt nhìn Sĩ Nguyên :

- Anh quên... mang tiền theo à ?

Sĩ Nguyên cười thành tiếng :

- Không . Tôi không đăng trí đến thế đâu .

Huyền My chớp mắt :

- Thế thì vì sao ?

Nhìn rèm mi khẽ lay động như cánh bướm đẹp, Sĩ Nguyên chùng giọng :

- Tôi muốn đưa cô về đây ngay lập tức, không muốn cô đổi ý .

Có một chút gì đó rất thật trong lời nói xúc động của anh làm cô bối rối . Cô khẽ thở dài và quay mặt đi...

Kỷ Niệm Trắng

Chương 8

Sau gần một giờ trần trọc trên giường và không ngủ được, Huyền My nhóm chân trần đi qua một dãy phòng đã tắt đèn và đi ra ban công ngắm sao trời .

Gió biển ban đêm mang nhiều vị mặn đưa vào đất liền, luồn qua những hàng dương và đi đến nơi cô đang đứng với tâm hồn hiu hắt . Buồn .

Chưa bao giờ cô cảm thấy xuống tinh thần như thế này .

Huyền My thở dài bất lực . Rồi như không thể tìm được, những giọt nước mắt tủi hờn lấp lánh trên hàng mi cong ...

Cô thấy mình thật đáng ghét . Không thể quyết định được cái gì cho ra hồn . Vì thế, thay vì giờ này đang ở nhà với mẹ thì lại bơ vơ trên một thành phố xa lạ đầy gió biển .

- Cô chưa đi ngủ sao ?

Huyền My giật mình quay lại . Sĩ Nguyên đi đến cạnh cô . Bất ngờ nhìn vào đôi mắt đẹp, Sĩ Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô lại khóc ?

Huyền My khẽ cắn môi im lặng . Cô lùi lại mấy bước nhìn Sĩ Nguyên nhưng anh đã dịu dàng đặt tay lên vai cô :

- Hãy nói với tôi những điều khiến cô không vui . Biết đâu tôi sẽ giúp được cô . Cho dù cô cố tỏ ra mình là một chú bò rừng mạnh mẽ thì tôi vẫn biết cô là một con thỏ yếu đuối rất cô đơn .

Huyền My lắc đầu :

- Không... Tôi không sao cả .

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Hãy xem tôi như một người thân của cô đi, ít ra là trong thành phố xa lạ này .

Cô ngược nhìn anh . Cái nhìn sâu lắng và dịu dàng của anh đã khiến khoảng cách giữa anh và cô dường như thu ngắn lại .

Khẽ cắn môi, Huyền My chậm rãi kể với Sĩ Nguyên về Lâm Phú và lá thư của anh .

Nghe xong, Sĩ Nguyên im lặng thật lâu rồi bảo :

- Hãy cho tôi xem lá thư đó, nếu cô thấy có thể .

Huyền My suy nghĩ một lát rồi đi vào phòng . Lát sau, cô trở ra với lá thư màu xanh trên tay .

Sĩ Nguyên trầm giọng bảo :

- Chúng ta đi vào phòng khách . Gió biển ban đêm không tốt lắm đâu, cô không thấy lạnh sao ?

Dù lạnh nhưng Huyền My vẫn nói cứng :

- Tôi không thấy lạnh chút nào .

Giọng Sĩ Nguyên ấm áp :

- Huyền My, cô lại cãi tôi nữa rồi . Tôi vừa phát hiện một điều là cô chỉ thích làm những điều ngược lại yêu cầu của kẻ khác .

Nhận xét của Sĩ Nguyên làm Huyền My hơi tự ái . Cô đi vấp hòng khách với anh với chút hờn giận trên đôi môi hồng .

Sĩ Nguyên mỉm cười . Anh ngồi xuống ghế và bảo Huyền My :

- Cô ngồi xuống đi .

Huyền My vùng vằng ngồi xuống . Chợt phát hiện là chiếc váy ngủ mỏng manh của cô có vẻ không ổn chút nào dưới ánh đèn sáng choang trong phòng khách .

Như hiểu được ý cô, Sĩ Nguyên vội nhồm dậy lấy chiếc áo gió của anh đang vắt trên ghế .

Choàng trên vai Huyền My, Sĩ Nguyên giọng ấm áp :

- Cô khoác đi, kẻo lạnh .

Sĩ Nguyên chậm rãi đọc lá thư của Lâm Phú gửi cho Huyền My . Lời lẽ trong lá thư khác thống thiết . Trong đó có đoạn viết :

... Anh yêu em đến cuồng điên . Anh không thể nào sống xa em được . Những ngày qua, anh đã sống trong tuyệt vọng . Không việc làm . Không tình yêu . Nếu em không từ bỏ mọi thứ để đến ngay với anh thì anh sẽ từ biệt cõi đời này mà không có gì phải ân hận... Vĩnh biệt em !

Sĩ Nguyên khẽ nhún vai . Trả lại bức thư cho Huyền My, anh hắng giọng :

- Vì sợ Lâm Phú có những hành động liều lĩnh nên cô đã bỏ nhà đi hoang ?

Cách hỏi của anh khiến cô tự ái . Cô khẽ nheo mắt :

- Anh không được nói là tôi... bỏ nhà đi hoang đấy nhé .

Sĩ Nguyên so vai :

- Thế thì tôi phải nói như thế nào đây ? Một cuộc... du ngoạn chẳng ?

Khi mà giờ đây dì Từ Phan cũng như anh trai cô đang chạy ngược chạy xuôi để kiếm tìm cô và không biết là cô đang ở phương nào .

Quê không thể tả . Huyền My chợt thảm sỉ vả là cô đã ngu ngốc tâm sự những điều thầm kín của mình cho tên đàn ông đáng ghét này .

Lẽ ra thì cô không nên trút nỗi niềm với hấn mới phải .

Khuôn mặt giận hờn của Huyền My khiến Sĩ Nguyên phải phì cười .

Anh trầm giọng bảo :

- Tốt nhất là cô nên đi ngủ đi . Mặc kệ tên bồ của cô .

Huyền My lườm dài . Đúng là đồ vô lương tâm . Biết đâu khi cô đang ngồi đây cà kê kể chuyện với Sĩ Nguyên thì Lâm Phú đã hành động đúng như anh đã nói .

Cô nói như khóc :

- Anh đúng là con người có trái tim bằng đá, chỉ thích cười nhạo trên nỗi đau của kẻ khác .

Sĩ Nguyên nhướn mày hỏi :

- Thế tại sao cô lại không đến chỗ Lâm Phú mà lại quyết định đáp xe về thành phố ngay tối nay ? Phải chăng từ trong suy nghĩ, cô đã thấy chuyện Lâm Phú xúi giục cô là một việc làm sai trái .

Huyền My im lặng cắn môi . Dù sao thì Sĩ Nguyên đã nói lên những điều mà cô cố lẩn tránh không nghĩ đến .

Soi vào đôi mắt đẹp mờ màng pha chút đờn đau của cô, Sĩ Nguyên hắng giọng :

- Khi quyết định ra đi, cô có nghĩ đến dì Từ Phan không ?

Huyền My giọng khỏ sở :

- Người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là mẹ tôi . Bà sẽ chết mất nếu

biết tôi đi tìm Lâm Phú . Nhưng anh biết rồi đó, tôi không thể để mặc Lâm Phú trong tuyệt vọng . Lâm Phú cần đến tôi . Thế nhưng, khi chuyển xe vào bến, tôi mới thảng thốt nhận ra là mọi chuyện đều quá sức đối với tôi . Nếu tôi đến tìm Lâm Phú, chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi ? Đòi nào Lâm Phú chấp nhận cho tôi quay trở về !

Sĩ Nguyên có vẻ thông cảm :

- Tôi hiểu . Cô không phải là một cô gái sống buông thả .

Huyền My lùa hai tay vào tóc :

- Vậy tôi phải làm gì đây ?

Sĩ Nguyên nhún vai phán :

- Đi ngủ !

Lần này thì Huyền My giận thật sự . Cô nhìn Sĩ Nguyên bằng đôi mắt tóe lửa . Không hề bối rối, anh dịu dàng nhìn trả lại cô :

- Cô không nên mất thời giờ cho một tên đàn ông như thế . Lâm Phú không dám làm gì đâu . Đó chỉ là một cách để hù dọa cô khi biết được yếu điểm của cô thôi .

Huyền My tròn mắt :

- Tôi có yếu điểm gì ?

Sĩ Nguyên so vai :

- Như những cô gái khác . Đó là sự mềm yếu . Những cô gái thường mũi lòng với những lá thư tuyệt mệnh như thế .

Thấy Huyền My cần môi suy nghĩ, Sĩ Nguyên nói tiếp :

- Chưa chắc là cô đã yêu Lâm Phú đâu . Có thể chỉ là sự thương hại

.

Huyền My kêu lên :

- Không...

Sĩ Nguyên cười nhẹ .:

- Nếu Lâm Phú không nghèo, không gợi nhớ những kỷ niệm thời thơ ấu giữa cô và anh ta, chưa chắc cô đã đáp trả tình cảm của Lâm Phú . Và làm gì có chuyện cô bất chấp sự đau khổ của mẹ cô để đi tìm Lâm Phú .

Huyền My khẽ lắc đầu :

- Không . Tôi yêu Lâm Phú chứ không phải là sự thương hại như anh nói .

Sĩ Nguyên nhướng mày :

- Tôi hiểu cô hơn là chính cô hiểu về mình đây . Cô đã bị một núi kỷ niệm thời thơ ấu làm mờ mắt .

Giọng khiêu khích của Sĩ Nguyên khiến Huyền My nổi giận . Cô quát khế :

- Tôi không nói chuyện với anh nữa đâu .

Anh mỉm cười bảo :

- Hãy ngủ đi . Nếu cô vẫn chưa tin rằng Lâm Phú đã nói dối thì ngày mai tôi đưa cô đến tìm hắn . Cam đoan với cô, anh chàng bồ của cô đang ăn no ngủ kỹ như thường . Một tên đàn ông dùng áp lực để buộc người yêu của hắn phải đến với hắn không đáng để cô phải bận tâm nhỏ mấy giọt nước mắt thương xót đâu .

Huyền My mím môi phán :

- Tôi sẽ đi một mình, không cần anh phải bận tâm .

Sĩ Nguyên nhướn mày

- Ngày mai tính sau . Tôi cũng đã buồn ngủ lắm rồi...

*

* *

Ngỡ là Sĩ Nguyên sẽ giận cô về những gì cô đã nói, không ngờ sáng hôm sau Sĩ Nguyên bảo với cô :

Cô có muốn đi đến chỗ Lâm Phú không, tôi sẽ đưa cô đến .

Huyền My dàu dàu nét mặt :

- Tôi rất ghét miệng lưỡi ác độc của anh, vì thế tôi sẽ đi một mình .

Chưa chừng tôi đến chỗ Lâm Phú đâu, tôi sẽ ra bến xe và trở về ngay sáng nay .

Sĩ Nguyên so vai :

- Theo lời khuyên của tôi thì cô nên đến gặp Lâm Phú . Dù sao thì cô cũng đã lỡ bỏ...

Huyền My lừ mắt nhìn Sĩ Nguyên vì biết anh định nói tiếp là... "bỏ nhà đi hoang" .

Cô giậm chân :

- Đúng là cái miệng ăn mắm . Sao anh cứ chọc tức tôi hoài vậy ?

Sĩ Nguyên cười cầu tài :

- Xin lỗi, tại tôi... quen miệng .

Huyền My nguýt dài :

- Tôi biết là anh cố ý mà .

Sĩ Nguyên nghiêng đầu hỏi :

- Chúng ta đi chứ ?

Huyền My nhăn mặt :

- Đi đâu ?

Sĩ Nguyên cười :

- Thì đi đến nhà anh chàng bồ của cô đó .

Huyền My dàu môi :

- Sao anh sốt sắng thế nhỉ ?

Sĩ Nguyên so vai phán :

- Tôi không thể để cô đi một mình, thế thôi .

Huyền My tròn mắt hỏi :

- Vì Sao ?

- Cô rất ngây thơ . Tôi chỉ sợ cô rơi vào một cái bẫy nào đó .

Huyền My kêu lên :

- Tôi không cần sự tử tế lãng xe.t của anh đâu .

Nói vậy, nhưng cuối cùng Huyền My vẫn ngoan ngoãn đi ra xe cùng Sĩ Nguyên .

Anh lái chiếc mô tô thật chậm qua những con đường có những hàng cây xanh tươi . Theo địa chỉ Huyền My đưa, Sĩ Nguyên cho chiếc xe chạy lên một con dốc dài và đi đến một chung cư bắt đầu xuống cấp .

Huyền nói với vẻ thương cảm :

- Lâm Phú ở đây .

Sĩ Nguyên hạ thấp giọng :

- Tầng mấy? :

Cô chớp mi :

- Tôi không biết, anh ấy chỉ ghi số phòng .

Sĩ Nguyên liền ngoắc một cậu bé đang chơi đùa với quả bóng gần đó hỏi :

- Phòng 304 ở tầng mấy vậy em ?

Cậu bé trả lời không một chút ngập ngừng :

- Tầng tám .

Huyền My dịu dàng hỏi :

- Có chắc không em ?

Cậu nhỏ cười tươi :

- Nhà em ở phòng 305 mà . Tầng tám là tầng cuối cùng, nhiều hôm trời gió có thể nhìn thấy mây bay cuồn cuộn nữa đấy .

Đúng là một cậu bé vui tính, Huyền My nghiêng đầu hỏi :

- Thế em có biết anh Lâm Phú không ?

Cậu bé nhồi quả bóng bằng chân trái thật điệu nghệ :

- Biết chứ .

Huyền My thấp thỏm :

- Mấy hôm nay em thấy anh Lâm Phú có... làm sao không ?

- Cậu bé ngơ ngác :

- Sao cơ ?

Chợt quả bóng văng ra xa và cậu bé vội vã vọt theo, để mặc Huyền My nhìn theo với đôi mắt vô hồn .

Sĩ Nguyên kéo tay Huyền My đi lên các bậc thang . Anh trầm giọng :

- Cô đúng là ủy mị . Cứ theo cách cô hỏi thằng bé tôi cứ ngỡ là trời sắp sập . Hãy tin tôi đi, chẳng có gì ảnh hưởng đến hòa bình thế giới

cả .

Huyền My hát mạnh tay Sĩ Nguyên . Cô đi nhanh lên các bậc cấp khiến Sĩ Nguyên phải hồi hải lắm mới đuổi kịp cô .

Dừng chân ở bậc cấp cuối cùng, Sĩ Nguyên thở phào nhẹ nhõm :

- Trời ạ, dễ chừng có tới... một nghìn bậc cấp . Hèn gì thằng bé có thể hái được cả sao trời .

Câu đùa của anh cũng chẳng thể nào làm cô cười nổi . Huyền My hấp tấp đi đến căn phòng 304 .

Phòng đang đóng cửa .

Cô định gõ cửa nhưng Sĩ Nguyên đã giữ tay cô lại . Anh nói khẽ :

- Cô có nghe gì không ?

Huyền My nhăn mặt, cô nhìn anh với vẻ khó chịu :

- Cái gì ?

Sĩ Nguyên thì thầm :

- Anh chàng bồ của cô đang huýt sáo . Cô có nghe không ?

Huyền My châm chọc :

- Động đất chẳng ? Huýt sáo thì làm sao ?

Sĩ Nguyên điềm nhiên phán :

- Còn hơn động đất . Cô không thấy sao, hán chẳng buồn một chút nào . Hán đang huýt gió một điệu nhạc vui . Điều đó có nghĩa là mọi chuyện không tồi tệ như hán đã hăm dọa trong lá thư viết cho cô . Chẳng có một... thằng người nào trước khi kết thúc cuộc đời của hán lại huýt sáo một điệu BeBop nhộn như thế cả .

Huyền My hoang mang nhìn Sĩ Nguyên . Anh nói rất có lý . Cô bật ra một câu hỏi :

- Chắc gì đây là phòng của Lâm Phú ?

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Cô gõ cửa thử xem .

Huyền My ngây người ra . Cô đang tự lừa dối mình đó thôi . Lâm Phú đã cho cô địa chỉ thật rõ ràng . Cô không dám gõ cửa vì sợ sẽ bắt gặp một thực tế hoàn toàn khác với những điều cô lo sợ đến phát khóc, đến điên rồ bỏ nhà... đi hoang .

Tiếng huýt sáo mỗi lúc càng to hơn vì hình như ai đó đang đi về phía cửa .

Huyền My hoảng hồn nhìn Sĩ Nguyên :

- Trời ạ . Sao bây giờ ?

Sĩ Nguyên chưa kịp nói gì thì cửa phòng bật mở . Lâm Phú xuất hiện ở ngưỡng cửa với một bộ áo quần bảnh bao và khuôn mặt đang vui... như tể .

Chợt nhìn thấy Huyền My xuất hiện trước cửa, Lâm Phú như hóa đá

. Anh nói không nên lời . Nhất là khi thấy cô không đi một mình, bên cạnh cô là một anh chàng có phong thái rất tự tin, rất đàn ông . Phải một phút sai, Lâm Phú mới như sự tỉnh . Anh mở rộng cánh cửa :

- Mời vào...

Huyền My trầm giọng giới thiệu :

- Đây là Sĩ Nguyên, một người quen với gia đình của em .

Lâm Phú nở nụ cười gượng gạo :

- Hân hạnh quen biết với anh .

Quay sang Huyền My, anh hỏi một hơi :

- Em đến thành phố này khi nào ? Hành lý của em để ở đâu ? Tại sao không báo để anh đến đón ?

Sĩ Nguyên xen vào :

- Huyền My muốn tạo cho anh một... bất ngờ .

Huyền My ngượng ngập còn Lâm Phú thì tím mặt muốn quai một cú đấm vào mặt tên đàn ông không mời mà đến . Nếu không có hấn, Lâm Phú đã có thể kéo Huyền My vào lòng và cứu vãn tình thế bằng những nụ hôn .

Đúng là một sự bất ngờ . Không biết là Huyền My có nghe tiếng huýt sáo vui nhộn của anh không . Lẽ ra anh phải xuất hiện trước mặt cô với khuôn mặt râu rĩ và bộ áo quần xộc xệch mới đúng .

Mà ai có thể ngờ được là cô đến đây đúng bảy giờ sáng ! (Những chuyến xe tốc hành nối liền hai thành phố chỉ cập bến vào sau năm giờ chiều !)

Lâm Phú nôn nóng nhắc lại câu hỏi mà anh muốn biết :

- Em đến đây khi nào ?

Huyền My chớp mắt :

- Hôm qua .

Câu trả lời của cô khiến Lâm Phú vô cùng thất vọng . Điều đó có nghĩa là lá thư thống thiết của anh không đủ tác dụng để cô bay ngay đến với anh .

Không biết chuyện đó có liên quan với tên đàn ông đang ngồi trước mặt anh không ? Cái cách hấn quan sát đầu tóc đang chải bóng của anh cũng đã khiến anh muốn nổi điên lên .

Nhìn như xoáy và mặt Sĩ Nguyên, Lâm Phú nhếch mép :

- Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với Huyền My .

Sĩ Nguyên hơi nhún vai . Quay lại nhìn Huyền My, anh bắt gặp cô đang bối rối vì biết Lâm Phú đang tìm cách đuổi khéo anh .

Anh đứng dậy nói với Huyền My :

- Tôi xuống chỗ để xe và chờ cô ở đó .

Chỉ còn hai người với nhau, Lâm Phú vẻ mặt rầu rĩ :
Hiện tại anh rất đau khổ, có thể chết đi được . Em hiểu không ?
Huyền My đan những ngón tay vào nhau . Cô thở nhẹ :
- Anh không nên có những hành động liều lĩnh như đã viết trong thư .
Đó không phải là cách giải quyết tốt .
Lâm Phú nhướng mày :
- Không có em, cuộc đời anh chỉ là vô nghĩa .
Huyền My nhỏ nhẹ :
- Em hy vọng công việc sẽ giúp anh nguôi ngoai quên đi những chuyện buồn . Một ngày nào đó, mẹ em sẽ đồng ý cho em yêu anh thôi . Vì dù sao anh cũng không phải là người xa lạ với gia đình em .
Lâm Phú chua chát :
- Anh chờ đến khi nào ? Biết bao giờ anh mới giàu được như gia đình em . Đó là một chuyện không tưởng . Mẹ em chỉ biết có tiền . Vì thế chúng ta mới phải xa nhau . Yêu nhau nhưng không thể đến với nhau, còn gì khổ hơn, Huyền My ?
Huyền My chớp nhẹ mắt :
- Mẹ em dù khe khắt nhưng không tệ đến mức như anh nghĩ đâu .
Lâm Phú gục đầu vào hai tay rên rỉ :
- Anh chỉ muốn chết . Chỉ có chết mới chấm dứt đau khổ của anh .
Cô mở to mắt nhìn Lâm Phú :
- Anh đừng làm em sợ . Em không muốn anh nói như thế đâu .
Lâm Phú nhếch môi :
- Thế em đến đây làm gì ? Cho anh một lời khuyên giả dối chăng ?
Dì Từ Phan và Lê Khải có biết em đến chỗ anh không ?
Huyền My bối rối nhìn Lâm Phú :
- Em bỏ trốn...
Lâm Phú đổi giọng :
- Anh biết mà . Em rất yêu anh . Làm sao em có thể bỏ mặc anh trong tuyệt vọng .
Huyền My tránh nhìn vào đôi mắt tha thiết nồng nàn của Lâm Phú .
Cô khẽ nói :
- Anh nên mạnh mẽ hơn .
Ngẩng mặt lên, giọng Lâm Phú đầy thấp thỏm :
- Thế em quyết định như thế nào ? Đã quyết định chung sống với anh tại sao em không mang hành lý đến đây ?
Huyền My giọng buồn rầu :
- Em chỉ định ghé đây thăm anh một lát rồi chở về nhà cho kịp chuyến xe sáng nay . Em biết là mẹ em không thể nào chịu nổi cú sốc do em gây ra .

Lâm Phú trợn mắt :

- Sao ?

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Em rất yêu anh . Nhưng em còn sống không chỉ cho em mà còn cho mẹ và anh Lê Khải . Em không thể đạp trên dư luận để sống .

Lâm Phú đành mặt :

- Dư luận là cái quái gì ? Cần phải sống cho chính mình, em hiểu rõ chưa ?

Huyền My lắc đầu :

- Đó là một uộc sống ích kỷ .

Lâm Phú muốn nổi điên lên . Thế mà cứ ngỡ là lá thư của anh đã có thể xoay chuyển tình thế .

Huyền My thở dài :

- Hãy thông cảm cho em . Em không thể .

Lâm Phú cô thuyết phục :

- Tại sao em từ chối làm vợ anh . Nếu em liều chung sống với anh, dì Từ Phan sẽ không còn một con đường nào khác hơn là phải gả em cho anh .

Huyền My lắc đầu :

- Không...

- Sao em lại làm như thế ? Điều gì đã khiến em thay đổi quyết định của em . Đã chấp nhận bỏ nhà ra đi sao lại quay trở về ?

Huyền My so vai :

- Em chỉ là một con bé nông nổi .

Lâm Phú đành mặt lại :

- Sĩ Nguyên là gì của em ? Tại sao em lại đi với hắn ? Em nói đi .

Phải chăng chính hắn là nguyên nhân ?

Huyền My giọng giận dữ :

- Anh không tin vào tình yêu của em sao ? Sĩ Nguyên chỉ là một người quen với gia đình em mà thôi .

Lâm Phú nhìn Huyền My bằng ánh mắt dò xét :

- Tối qua, em ở lại nơi nào ?

Huyền My bối rối nhìn Lâm Phú . Cô đoán là anh đang ghen . Nếu anh ghen với Sĩ Nguyên thì quả thật hết sức phi lý .

Cô nhỏ nhẹ :

- Trong ngôi nhà nghỉ của Sĩ Nguyên . Tối hôm qua tất cả các khách sạn đều không còn chỗ, vì thế em đã lưu lại đấy .

Lâm Phú nổi giận :

- Thế sao em không đến đây ? Em sợ tôi làm hại em chứ gì ? Nghi ngờ tôi và ngu ngốc phớt lờ sinh mạng em, sự trong trắng của em

cho một tên đàn ông khác, đó có phải là một hành động không ngoan hay không ?

Huyền My bặm môi im lặng .

Có một cái gì đó tựa như sự đổ vỡ đang đến trong cô .

Lâm Phú trong ký ức luôn là người hào hiệp vị tha . Còn bây giờ, trước mặt cô là một người đàn ông hoàn toàn khác...

Chăm chú nhìn cô thật lâu, Lâm Phú tuyên bố :

- Em xuống bảo với Sĩ Nguyên là hẳn đi về đi . Cút đi . Nếu không anh sẽ đâm vỡ mặt của nó đấy .

Huyền My nói như khóc :

- Em và Sĩ Nguyên không có gì cả . Anh ta chỉ muốn giúp em .

Lâm Phú cười gằn :

- Anh không muốn nhìn thấy thằng đàn ông cơ hội ấy . Nếu em muốn về với mẹ, ngày mai anh sẽ chở em ra bến xe .

Huyền My kêu lên :

- Không... Em phải về bây giờ . Không thể đợi đến ngày mai được .

Lâm Phú chụp lấy tay Huyền My giọng tha thiết :

- Hãy ở lại đây, làm vợ anh . Huyền My, Chúng ta yêu nhau . Em không thể nào hy sinh cho tình yêu của chúng ta hay sao ?

Huyền My lắc đầu :

- Nhưng yêu cũng không có nghĩa là giẫm đạp lên tất cả .

Lâm Phú cười nhạt . Anh xô ghế đứng dậy :

- Nếu em ngại không dám bảo với tên đàn ông ấy cút đi thì anh sẽ làm lớn chuyện đó . Anh biết, sở dĩ em bướng bỉnh không nghe anh cũng không do hấn xúi giục mà thôi .

Huyền My thẳng thốt gọi :

- Lâm Phú...

Nhưng Lâm Phú còn nhanh hơn cô . Anh chạy như bay xuống các bậc cấp . Huyền My vội vàng đuổi theo Lâm Phú . Cô không muôn giữa hai người đàn ông có chuyện xô xát với nhau .

Sĩ Nguyên đang chơi bida ở tầng trệt . Nhìn thấy gương mặt đờ đàng sứt khí của Lâm Phú, anh liền buông cây cơ xuống bàn .

Chụp lấy cây cơ, Lâm Phú gầm lên :

- Cút đi, thằng khốn .

Sĩ Nguyên so vai nhìn Huyền My :

- Chuyện gì thế ?

Cô níu lấy tay Lâm Phú :

- Lâm Phú... Anh phải bình tĩnh nghe em nói .

Lâm Phú vung cây cơ lên :

- Anh sẵn sàng đập nó lủng sọ nếu nó lấu cá định tán tỉnh em .

Huyền My giọng khỏ sở :

- Sĩ Nguyên hoàn toàn tôn trọng em .

Sĩ Nguyên xỏ hai tay vào túi . Lườm nhìn Lâm Phú, anh trầm giọng phán :

- Anh hiểu lầm rồi .

Lâm Phú đe dọa :

- Nếu mày muốn yên thân thì nên xéo đi, không được đi với Huyền My . Cút đi .

Sĩ Nguyên nhướn mày :

- Tôi và Huyền My chỉ là bạn mà thôi . Anh không nên hiểu lầm .

Sĩ Nguyên chưa dứt lời thì Lâm Phú đã vụt mạnh cây cơ xuống đầu anh . Nghiêng người để tránh một đòn ác hiểm, Sĩ Nguyên lùi lại mấy bước nhưng Lâm Phú đã vụt thêm một đòn hiểm khác .

Không còn cách nào khác hơn, Sĩ Nguyên tung chân đập mạnh vào ngực Lâm Phú . chỉ nghe thấy một tiếng "hự" và Lâm Phú ôm lấy ngực đau đớn .

Huyền My vội lao đến bên Lâm Phú nhưng đã bị gạt mạnh . Lâm Phú rít lên :

- Cút đi . Cô đi theo hắn đi .

Huyền My lo lắng hỏi :

- Anh có làm sao không ?

Lâm Phú đánh mặt lại :

- Hãy chọn đi . Hoặc là em theo tôi và chúng ta sẽ cưới nhau bất chấp mẹ của em hoặc là chúng ta sẽ vĩnh biệt nhau mãi mãi .

Huyền My lắc đầu :

- Không... Đừng bắt em chọn lựa .

Sĩ Nguyên đi ra bãi giữ xe để Huyền My nói chuyện với Lâm Phú .

Anh không hy vọng là Huyền My sẽ cùng về với anh nhưng vẫn ngồi lên chiếc mô tô, một chân chống xuống đất .

Được một lát, đột ngột giọng Huyền My vang lên sau lưng anh :

- Làm ơn chở tôi về nhà anh lấy hành lý và đi ra bến xe .

Sĩ Nguyên quay đầu lại nhìn Huyền My thật nhanh rồi nổ máy .

Gương mặt buồn của Huyền My và giọt nước mắt lấp lánh trên hàng mi cong của cô khiến trái tim Sĩ Nguyên chột nhói . Anh muốn nói một câu gì đó để chia sẻ với cô nhưng lại sợ làm cô tổn thương .

Một quãng đường chỉ có sự im lặng ngượng ngùng .

Khi chiếc mô tô dừng lại bên rặng dương với những con sóng đang rì rào vỗ mình trên cát .

Sĩ Nguyên đột ngột tuyên bố :

- Tôi cũng quay về thành phố, có lẽ cùng trên một chuyến xe với cô !

Kỷ Niệm Trắng

Chương 9

- Mẹ ơi . Xin mẹ hãy tha thứ lỗi lầm của con !

Huyền My cầm lấy bàn tay xanh xao của bà Từ Phan thăm thì qua hai hàng nước mắt .

Từ Nha Trang trở về, cô mới hay là bà Từ Phan đã bị đột quỵ vì không chịu nổi cú sốc do cô gây ra .

Làm sao bà có thể ngờ được một cô gái nhu mì ngoan hiền như Huyền My lại có thể bất chấp tất cả, bỏ nhà ra đi theo tiếng gọi của tình yêu .

Đặt tay lên vai Huyền My, Lê Khải an ủi :

- Em nín đi . Nếu không lại bệnh nữa thì khổ .

Huyền My sụt sịt :

- Bác sĩ nói sao hả anh ?

Lê Khải thở dài :

- Mẹ bị suy tim .

Khẽ nấc lên, Huyền My giọng thống khổ :

Tội em đáng chết . Em đã làm mẹ ra nông nổi này . Vậy mẹ có hy vọng gì không anh ?

Lê Khải trầm giọng :

- Đã qua cơn nguy kịch có thể gây đột tử nhưng bác sĩ dặn nên tránh cho mẹ bị xúc động mạnh, nếu không cơn đau tim sẽ tái phát trở lại .

Huyền My rầu rĩ nhìn Lê Khải :

- Thế khi mẹ tỉnh dậy em có nên gặp mặt mẹ không ? Không chừng mẹ sẽ nổi giận khi nhìn thấy em thì sao ?

Lê Khải trấn an :

- Không sao đâu . Mẹ tất thương em đó thôi . Trong những cơn mê, mẹ thường tha thiết gọi tên em . Vừa gọi tên em mẹ vừa khóc .

Huyền My ứa nước mắt :

- Nếu biết có ngày như thế này, không bao giờ em quen với Lâm Phú . Tình yêu của em chỉ đem đến những điều bất hạnh cho mọi người .

Lê Khải chột hời giọng quan tâm :

- Lâm Phú như thế nào ?

Huyền My thở dài im lặng . Cô nhớ lại cuộc cãi vã của cô và Lâm Phú . Một sự đổ vỡ hoàn toàn khi Lâm Phú đã thể hiện mình là một người đàn ông nhỏ nhen ích kỷ .

Lê Khải chăm chú nhìn cô rồi phán :

- Em thật ngốc .

Huyền My mở to mắt :

- Sao cơ ?

Lê Khải nhún vai :

- Lúc nãy anh đã vô tình đọc được lá thư của Lâm Phú viết cho em .

Thấy vẻ sững sờ của cô, Lê Khải háng giọng giải thích :

- Xin lỗi, anh không có thói quen đọc trộm thư người khác như lá thư ấy em để trên chiếc bàn giấy .

Căn môi nhìn Lê Khải, Huyền My nhỏ nhẹ :

- Anh nghĩ sao ?

Lê Khải vẽ mặt bất mãn :

- Lâm Phú là đồ tồi .

Huyền My thẳng thốt :

- Anh đừng quên Lâm Phú là bạn thân nhất của anh . Trước đây anh đã từng bênh vực anh ấy .

Lê Khải nhếch môi :

- Tình bạn ấy không còn nữa đâu . Anh không ngờ Lâm Phú hù dọa em để khiến em bỏ nhà đi theo hắn .

Huyền My chớp mắt :

- Chỉ vì Lâm PHÚ quá yêu em đó thôi .

Lê Khải cười nhạt :

- Một người đàn ông cao thượng không bao giờ xử sự như thế . Anh không bao giờ tha thứ cho Lâm Phú về chuyện này .

Thở hắt một cái thật nhẹ, Huyền My buồn rầu nhìn qua khung cửa sổ . Những đám mây trắng đang bồng bềnh trôi vô định . Chợt nhớ đến kỷ niệm ngọt ngào mà giờ đây lại thấy ngậm ngùi đau .

*

* *

Bà Từ Phan vuốt tóc Huyền My :

- Đứa con đại khờ của mẹ . Tại sao con lại nông nổi đến thế ?

Huyền My nấc lên :

- Con xin lỗi mẹ . Thật sự con rất ân hận về những chuyện con đã khiến mẹ phải đau khổ .

Bà Từ Phan thấp thỏm hỏi :

- Con còn yêu Lâm Phú nữa không ?

Huyền My khẽ cắn môi, không biết phải trả lời như thế nào . tình yêu . Phải chăng sĩ Nguyên đã nói đúng khi cho rằng có thể chỉ là lòng trắc ẩn của cô đối với kỷ niệm ngọt ngào của tuổi thơ .

Không biết mình còn yêu Lâm Phú nữa không . Trái tim nhỏ của cô dường như đã mỏi mệt .

Giọng cô mềm mại :

- Con sẽ quên...

Bà Từ Phan xúc động :

- Có thật không con ?

Huyền My cúi đầu . Cô nói khẽ :

- Sau những chuyện như thế, con thấy dường như con đã trưởng thành hơn .

Bà Từ Phan trầm giọng :

- Mẹ có một chuyện này muốn nói với con . Một chuyện rất quan trọng .

Huyền My choàng tay lên bụng bà Từ Phan :

- Khi nào mẹ khỏe, mẹ nói với con cũng chưa muộn . Mẹ nghỉ đi cho khỏe .

Bà Từ Phan giọng tha thiết :

- Hãy nghe mẹ nói . Mẹ không muốn con lặp lại sai lầm thêm lần nữa, Lâm Phú không dễ dàng từ bỏ ý định của nó đâu . Thế nào nó cũng hù dọa con bằng một lá thư khác . Nó sẽ làm khổ con nếu con chưa lấy chồng . Vì thế...

Huyền My hồi hộp nhìn bà từ Phan . Cô lơ mờ đoán được điều gì bà sẽ nói với cô .

Về mặt xúc động, bà Từ Phan tuyên bố :

- Mẹ muốn con và sĩ nguyên cưới nhau càng sớm càng tốt .

Huyền My kêu lên :

- Không... Con không yêu Sĩ Nguyên và cả Sĩ Nguyên cũng thế . Sĩ Nguyên không yêu con .

Bà Từ Phan nhồm người dậy :

- Con không vâng lời mẹ sao Huyền My ?

Cô ràn rụa nước mắt :

- Mẹ có thể yêu cầu bất cứ điều gì ngoại trừ chuyện con phải kết hôn với Sĩ Nguyên . Sĩ Nguyên đã có Cẩm Vân . Anh ta chỉ yêu Cẩm Vân . Còn con, con cũng chỉ yêu Lâm Phú...

-Lâm Phú à ?

Khuôn mặt bà Từ Phan bỗng vảo mồ hôi và tái nhợt . Huyền My thất thanh gọi lớn :

- Bác sĩ ơi...

*

* *

Cẩm Vân lao đến bên người bảo vệ đang mặc đồng phục trắng .

Giọng cô hỗn hển :

- Cho hỏi chút coi . Đám cưới này của ai thế ?

Câu hỏi không đầu không đuôi của cô làm anh chàng bảo vệ hơi mích lòng nhưng anh vẫn ôn tồn trả lời :

- Cô nhìn vào chiếc bảng có thất nơ đỏ đầu kia thì rõ . Người ta có ghi rõ tên cô dâu chú rể đấy .

Không đợi anh ta nhắc lại . Cẩm Vân phóng như bay đến chiếc bảng báo hỉ .

Hàng chữ được tô đậm thật hoa mỹ như treu tức cô . Cẩm Vân giậm chân nguyên rủa :

- Trời ạ . Con nhỏ bạn mình nói không sai . Sĩ Nguyên đi cưới vợ !

Tại sao lại có thể như thế được ? Tại sao Sĩ Nguyên không cho mình biết ?

Thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc thật mát đang bùng bùng nổi giận, một nhân viên bảo vệ khác đi đến bên cô giọng lịch sự :

- Xin lỗi, tôi có thể giúp gì cho quý cô ?

Cẩm Vân nghiêng răng lại :

- Đám cưới ở tầng mấy vậy ?

Anh ta chăm chú nhìn Cẩm Vân :

- Cô muốn hỏi đám cưới nào ? Tại đây mỗi ngày có đến vài đám cưới .

Cẩm Vân thở hắt một cái đày hậm hực . thiên hạ bộ điên hết rồi hay sao mà ồ ạt cưới nhau !

Cẩm Vân long mắt lên :

- Còn đám cưới nào nữa . Đám cưới của tay giám đốc công ty điện tử ấy . Tầng thứ mấy ?

- Tầng ba, thưa quý cô .

Cẩm Vân hậm hê :

- Tôi muốn lên đó .

Anh chàng bảo vệ quan sát Cẩm Vân không chớp mắt :

- Hình như cô... không được vui ?

Cẩm Vân hậm hực :

- Vui sao được . Anh chàng bồ của tôi đã đi lấy vợ . Tôi sẽ quậy nát cái đám cưới này cho biết tay nhau .

Người nhân viên bảo vệ làm một cử chỉ ngăn cản :

- Xin cô hãy bình tĩnh .

Cẩm Vân vùng vằng :

- Tôi đang rơi vào một chảo dầu sôi, bình tĩnh gì nổi nữa . Để xem là thiên hạ có thể vui cười chúc mừng cô dâu chú rể được không ?

- Cô không thể làm gì được đâu . Đừng quên là ở trên đó, những đồng nghiệp của tôi sẽ sẵn sàng đưa cô ra ngoài ngay lập tức, nếu cô bạo động .

Cầm Vân chống tay lên hông :

- Anh hù dọa tôi ?

Người nhân viên bảo vệ từ tốn bảo :

- Thưa cô, chúng tôi sẵn sàng làm tất cả những điều cần thiết để đám cưới của khách hàng chúng tôi được trọn vẹn . Đó là nghĩa vụ của ban tổ chức .

Cầm Vân giận dữ đá vào chậu kiểng gần đó . Cô gầm lên :

- Đúng là một lũ tồi . Cả Sĩ Nguyên cũng thế . Thật là tồi . Anh ta cho mình rơi thật đẹp .

Một người thanh niên nãy giờ im lặng nhả khói thuốc theo dõi cuộc đối thoại giữa Cầm Vân và người bảo vệ liền rời khỏi chỗ đứng .

Tiến đến trước mặt Cầm Vân, anh ta trầm giọng :

- Anh chàng bảo vệ này nói đúng . Cô không thể làm gì vào lúc này đâu .

- Chẳng lẽ tôi thua cuộc hay sao ?

Nhìn như hút vào đôi mắt tô đen thật đậm của Cầm Vân, người đàn ông xa lạ bảo :

- Cờ chưa tàn cuộc mà . Cô sẽ thắng, nếu cô chịu khó chờ thời cơ .

Bỏ mặc người nhân viên đang ngạc nhiên nhìn sửng hai người, Cầm Vân nén cơn giận đang vỡ bờ xuống và nhoẻn một nụ cười mê ly :

- Xin lỗi, anh là ai ?

Cùng sánh bước với cô đi ra cửa, người thanh niên có vẻ mặt đầy hân thù phán :

- Hãy gọi tôi là Lâm Phú...

*

* *

Ném chiếc vương niệm trên đầu xuống giường, Huyền My nhìn Sĩ Nguyên bằng đôi mắt giận dữ :

- Anh nói đi, tại sao anh cưới tôi ?

Sĩ Nguyên tiến đến gần Huyền My và choàng tay ôm cô nhưng

Huyền My đã đâm thật mạnh vào ngực anh . Cô quát khế :

- Buông tôi ra . Nếu không thì đừng có trách . Đúng là đồ cơ hội .

Sĩ Nguyên tỉnh bơ :

- Cho em đâm thoải mái . Vì em là vợ của tôi mà .

Huyền My hằm hè :

- Tôi không đùa đâu . buông ra .

Sĩ Nguyên siết chặt vòng tay rồi nghĩ sao anh lại nói lỏng . Nghiêng đầu soi vào đôi mắt của cô, anh trầm giọng :

- Nếu tôi bảo là tôi yêu em nên tôi đã cầu hôn với em thì em nghĩ sao ?

Huyền My lùi lại mấy bước . Cô nói giọng ảm ức :

- Đùa như thế là đã quá nhiều . Tôi không thể hiểu được tại sao anh lại dễ dàng khuất phục mẹ của anh và chịu làm đám cưới với tôi .

Sĩ Nguyên cười cười :

- Thì cũng như em khuất phục mẹ em thôi.

Huyền My thở dài :

- Nếu mẹ tôi không lâm bệnh nặng thì đến chết tôi cũng không chấp nhận làm vợ anh đâu .

Sĩ Nguyên nhướng mày :

- Có nói gì đi nữa, giờ đây em cũng là vợ tôi rồi .

Huyền My chống tay lên hông :

- Thật ra thì anh muốn gì ?

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Muốn làm chồng của em .

Giận đến trào nước mắt, Huyền My quát :

- Cô bỏ của anh đâu ?

Sĩ Nguyên tỉnh tỉnh :

- Đó không phải là tình yêu của tôi . Em mới chính là tình yêu đích thực mà tôi bất ngờ tìm thấy . Tôi vẫn nhớ mãi chuyến xe mà em và tôi cùng đi . Nhờ vậy, tôi có dịp hiểu rõ con tim của mình hơn .

Với kiểu này coi bộ cô cãi nhau tới sáng với Sĩ Nguyên cũng không có được câu trả lời quá . Huyền My ném cho Sĩ Nguyên một cái nhìn thật sắc tưởng chừng có thể cắt anh ta ra từng mảnh nhỏ rồi đi vào buồng tắm .

Vừa lau khô tóc, Huyền My vừa nghĩ đến Lâm Phú . Tội nghiệp anh .

Nếu biết cô đi lấy chồng không biết anh sẽ thất vọng đến độ nào .

Cô không biết cuộc đời mình sẽ như thế nào . Vì sao Sĩ Nguyên cưới cô, có trời mới biết được . Không chừng chỉ vì muốn dẫn mặt Lâm Phú cũng nên .

Vì không muốn đối diện với Sĩ Nguyên nên tựa lưng vào tường, khéo mắt lại .

Chợt có tiếng gõ cửa phòng tắm :

- Huyền My..

- ...

- Huyền My... Cô không sao chứ ?

Không nghe tiếng đáp của Huyền My, Sĩ Nguyên đe dọa :

- Nếu cô không lên tiếng, tôi sẽ... phá cửa đó .

Ngỡ là anh dọa nhưng sau đó vài phút. Huyền My nghe thấy tiếng búa gõ vào ổ khóa .

Hoảng hồn, Huyền My giậm chân :

- Tối cấm anh . Bộ anh định đánh thức tất cả mọi người trong nhà dậy sao ?

Sĩ Nguyên hắng giọng :

- Cô làm cái quái gì trong đó . Cô định ngâm nước cho đến sáng chẳng ?

Huyền My vùng vằng :

- Đó là quyền của tôi .

Sĩ Nguyên ra lệnh :

- Mở cửa đi, nếu cô còn thương hai lá phổi của cô .

Không thể ở lì mãi trong phòng tắm được vì tiếng búa tiếp tục gõ vào cửa, Huyền My đành bước ra ngoài . Cô vấy chiếc khăn tắm trong tay giọng bướng bỉnh :

- Cấm anh đụng vào người tôi .

Sĩ Nguyên nheo mắt :

- Nên hong tóc cho khô rồi muốn làm trời gì thì làm .

Về mặt giường, Sĩ Nguyên đưa cho Huyền My chiếc máy sấy . Rồi với cung cách của một kẻ... nhàn rỗi, Sĩ Nguyên nằm dài trên giường với điều thuốc cài lệch môi ngắm Huyền My sấy khô tóc .

Huyền My tức muốn phát khóc vì không thể cấm Sĩ Nguyên... ngắm cô . Dù sao đi nữa, bây giờ cô cũng đã trở thành vợ của người đàn ông cao ngạo đáng ghét này .

Ngắm cô chán chê, Sĩ Nguyên bỗng che miệng ngáo :

- Tôi ngủ đây .

Huyền My mím môi lại . Cô lấy tấm drap mỏng và trải xuống thảm rồi nằm xuống sau khi tắt công tắc điện .

Đèn ngủ mờ mờ trong phòng hắt sáng đủ để cô thấy rõ là Sĩ Nguyên không ngủ như anh đã nói . Anh trở mình mấy lần rồi bỗng bật ngồi dậy nhìn Huyền My :

- Lên giường đi .

Huyền My giả vờ không nghe thấy . Cô run bắn lên . Trời ạ, cô không biết mình có thoát được Sĩ Nguyên không ? Nếu anh ta lao vào ôm cô rồi chiếm đoạt cô chắc cô chết quá .

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Nếu cô không lên giường ngủ thì tôi sẽ... bế cô lên đấy .

Lời đe dọa của anh công hiệu tức thời . Lập tức Huyền My vọt lên giường như tia chớp .

Cô trùm mền kín mít, hồi hộp đến độ tưởng chừng trái tim có thể vọt ra khỏi lồng ngực .

Hình như có tiếng cười rất khế của Sĩ Nguyên . Anh đập trên vai Huyền My :

- Cô bỏ mền ra kéo chết ngộp . Cứ yên tâm ngủ đi . Tôi chia giường sơn cho cô đây .

Huyền My hé mền ra quan sát... giường sơn . Sĩ Nguyên đã xếp một chiếc gối ôm thật dài ngăn cách cô và anh . Giọng anh hóm hỉnh :

- Chỉ cần khi ngủ cô không gác lưng tung qua người tôi là được .

Định tử thủ cho đến sáng nhưng được một lúc Huyền My đành tung mền ra vì suýt chút nữa cô đã ngộp thở trong chiếc mền to đùng .

Cô nằm quay lưng với Sĩ Nguyên, ép người vào sát thành giường, cảm thấy dễ chịu đâu được đôi chút thì lại bỗng nhột nhột sau lưng vì đoán là Sĩ Nguyên đang tranh thủ ngắm chiếc lưng thanh tú của cô .

Chiếc áo ngủ màu hồng của cô đã được người thợ may tặng cho một nhát kéo hình oval hoa mỹ (mà giờ đây bỗng dưng đã trở thành... tàn nhẫn) từ cổ xuống gần thắt lưng .

Rồi giấc ngủ cũng đến với cô..

Khi Huyền My tỉnh dậy . Thật xấu hổ, Huyền My khám phá là cô đã vắt chân qua chiếc gối ôm và xâm lấn địa phận của Sĩ Nguyên... Còn anh, anh đang ngồi lì cầm lên đầu gối chiêm ngưỡng cô .

Kỷ Niệm Trắng

Chương 10

- Từ trên ban công bà Vĩnh Tuyền lặng lẽ quan sát Huyền My . Cô ngồi đong đưa xích đu, dáng điệu buồn rầu . Nụ hoa hồng trắng đang hững hờ trên tay .

Dạo này Sĩ Nguyên thường bỏ cơm tối và về nhà rất khuya . Còn Huyền My, ngoài công việc ở công ty cô thường chăm sóc hoa trong vườn . Giữa Sĩ Nguyên và Huyền My vẫn là một khoảng cách trắng .

Thở dài, bà Vĩnh Tuyền gọi vọng xuống :

- Huyền My...

Cô nhìn lên ban công . Nhìn thấy mẹ chồng, Huyền My vội rời khỏi xích đu và đi vào nhà .

Giọng cô lễ phép :

- Dạ, mẹ gọi con .

Bà Vĩnh Tuyền gật đầu :

- Mới sáng chủ nhật mà Sĩ Nguyên đã xách xe đi thật sớm . Chồng con dạo này thật lạ, con không thấy sao ?

Huyền My chớp mắt :

- Dạ, ảnh đi công chuyện mà mẹ .

Bà Vĩnh Tuyền tỏ vẻ phật ý :

- Công chuyện gì ? Tối nào Sĩ Nguyên cũng về gần nửa đêm . Con phải biết chồng con đi đâu đấy .

Huyền My cười buồn . Khoảng cách giữa cô và Sĩ Nguyên ngày càng lớn . Hình như Sĩ Nguyên không còn để ý đến sự hiện diện của cô .

Buổi tối, anh về rất khuya rồi leo lên giường ngủ một mạch tới sáng .

Huyền My tự ái kinh khủng về chuyện đó . Lẽ ra Sĩ Nguyên phải...

quy lụy một chút để van xin tình yêu của cô . Còn việc cô có chấp nhận anh hay không là chuyện khác . (Mà sao cô lại ngấm ngấm đau khổ khi Sĩ Nguyên thờ ơ với cô nhỉ ?)

Bà Vĩnh Tuyền dịu giọng bảo :

- Con cũng nên đi chơi một chút để giải khây . Mẹ thấy suốt ngày con cứ ở trong nhà hoài không tốt đâu .

Huyền My cười hiền :

- Con cũng chẳng biết đi đâu . Ngày hôm qua, con có ghé chỗ mẹ con chơi một lát . Mẹ con có gởi lời thăm mẹ .

Bà Vĩnh Tuyền khẽ trách :

- Sao không cho mẹ biết để mẹ gởi chị xui một ít hồng xiêm cho vui .

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Dạ...

Triều mến nhìn cô, bà Vĩnh Tuyền bảo :

- Sáng nay nắng đẹp đó, con có đến bạn bè hay đi đâu thì đi . Để mẹ bảo tài xế đánh xe đưa con đi .

Huyền My mỉm cười :

- Dạ . Thôi để con tự lái xe cũng được .

Thay một chiếc váy trắng thật đẹp, Huyền My xuất hiện trước mặt bà Vĩnh Tuyền với chiếc xách tay trắng trong tay và đôi giày mềm mocasin cũng màu trắng .

Bà Vĩnh tuyền buột miệng :

- Màu trắng rất hợp với con . Không chừng ra đường, người ta lại tưởng con chưa có chồng cũng nên . Trông con không khác một nữ sinh là mấy .

Huyền My mỉm cười chào bà Vĩnh Tuyền rồi dắt xe ra cổng . Cô không biết đi đâu cho hết một buổi sáng nên lái xe lòng vòng đến mấy shop bán hoa khô .

Cô chọn một lẵng hoa cúc rồi vì biết mẹ chồng cô rất thích loài này .

Cầm một lọ hoa pensé, Huyền My chợt nghĩ đến Sĩ Nguyên . Anh yêu loài hoa có gam màu buồn lặng lẽ này . Vậy cô có nên đặt lọ hoa khô trên bàn làm việc của anh không nhỉ ?

Liệu Sĩ Nguyên có nghĩ là cô... cầu cạnh với anh không ? Sẽ cảm

động hay là chế nhạo ?

Đang băng khuâng suy nghĩ, Huyền My chợt nghe tiếng gọi :

- Huyền My...

Thanh âm thẳng thốt của người gọi khiến Huyền My giật mình . Cô suýt buông rơi lọ pensé xuống đất .

Người gọi cô chính là Lâm Phú . Anh hấp tấp đến bên cô :

- Huyền My... Lâu quá anh không gặp em . Em đi một mình à ?

Cô nói giọng xúc động :

- Anh về thành phố lâu chưa ?

Lâm Phú nhìn như hút lấy cô :

- Chỉ mới hôm qua . Anh nhớ em quá .

Cô bối rối nhìn anh và đặt lọ hoa vào chỗ cũ .

Lâm Phú khẽ nheo mắt :

- Em thích hoa khô à ?

Huyền My gật đầu :

- Vâng...

Lâm Phú so vai :

- Anh vẫn còn nhớ có lần em bảo là em ghét hoa khô vì chúng không còn vẻ đẹp tự nhiên nữa . Em chỉ thích hoa tươi thôi, và loài hoa em thích nhất vẫn là tigôn trắng...

Huyền My khẽ cắn môi :

- Hoa khô cũng có một nét đẹp riêng, dịu dàng .

Chăm chú nhìn cô như để phân tích, Lâm Phú nhận xét :

- Anh hiểu, em đã thay đổi rất nhiều, kể cả những sở thích của em .

Huyền My vuốt nhẹ nụ hoa tím biếc trên bàn, gương mặt thoáng buồn . Cô đoán là Lâm Phú đã biết cô kết hôn với Sĩ Nguyên . Đó có thể là những lời trách cứ của anh .

Lâm Phú hạ thấp giọng :

- Anh muốn nói chuyện riêng với em . Chúng ta vào quán nước gần đây nói chuyện . Đứng ở đây, không tiện cho em đâu .

Huyền My ngập ngừng đi bên cạnh Lâm Phú . Ân cần kéo ghế cho cô, Lâm Phú trầm giọng :

- Em còn nhớ thời gian chúng ta không gặp nhau là bao lâu không ?

Cô khẽ cắn môi :

- Khoảng hai tháng .

Lâm Phú nhướn mày :

- Hai tháng và một tuần rưỡi .

Ngừng một lát, anh nói tiếp :

- Anh đếm từng ngày vì anh nhớ em quay quắt . Còn em ?

Huyền My nói khẽ :

- Em lấy chồng rồi .

Lâm Phú chua chát :

- Anh biết . Chồng em là Sĩ Nguyên, là tên đàn ông đã đi với em đến chỗ anh . Hắn là một giám đốc và xuất thân từ một gia đình giàu có . Giờ em thấy là anh nói có sai đâu, mẹ em là người ham tiền và biết cách vun vén cho em .

Huyền My chớp mắt :

- Đã lâu rồi mà anh vẫn còn ghét mẹ em sao ?

Lâm Phú bạnh hàm lại . Nếu bà Từ Phan chết vì đột quỵ tim mạch máu cách đây hai tháng thì có lẽ anh đã chiếm được Huyền My .

Huyền My đã là của anh .

Giọng anh cổ kèm chế :

- Không . Anh không ghét mẹ em . Đó chỉ là một nhận xét thật vô tư của anh thôi .

Huyền My nhỏ nhẹ :

- Công việc của anh dạo này như thế nào ?

Lâm Phú vẽ mặt tự đắc :

- Anh được đề bạt làm phụ tá giám đốc, sắp tới đây cuộc đời của anh sang một bước ngoặt khác . Khi nào có dịp, em nói cho dì Từ Phan biết về sự thay đổi của anh .

Huyền My chân thành :

- Em chúc mừng anh .

Lâm Phú nhếch môi :

- Chỉ chúc mừng suông thôi sao ?

Huyền My ngờ ngác :

- Thế anh muốn sao ?

Lâm Phú thản nhiên trả lời :

- Một nụ hôn .

Huyền My kêu lên :

- Em đã có chồng .

Lâm Phú khẽ nheo mắt :

- Thế thì đã sao nào ? Trước đây em vẫn hôn anh kia mà .

Đỏ bừng mặt Huyền My vội nói :

- Anh đừng nhắc lại chuyện cũ nữa . Trước đây khác, bây giờ khác .

Lâm Phú gõ mấy nhón tay lên bàn :

- Em sợ nhắc đến kỷ niệm giữa anh và em sao ?

Huyền My hạ thấp mắt xuống :

- Hãy quên đi những kỷ niệm buồn giữa anh và em .

Lâm Phú lắc đầu cười :

- Em nói thật kỳ lạ . Người ta vốn trân trọng kỷ niệm . Chưa có ai cố

gạt bỏ kỷ niệm bao giờ . Tại sao anh phải chôn vùi kỷ niệm chứ . Anh vẫn còn nhớ đôi môi thật ngọt ngào và nhũn nụ hôn dịu êm của em .

Huyền My úp mặt vào hai bàn tay :

- Em đã có chồng . Anh nên tôn trọng em .

Lâm Phú đột ngột giận dữ :

- Em nói mãi điệp khúc ấy với anh là gì ? Sĩ Nguyên có yêu em đâu ?

Em định chung thủy với một người đàn ông đã phản bội em sao ?

Huyền My nhìn thẳng vào mắt Lâm Phú :

- Có lẽ em phải về bây giờ .

Lâm Phú chụp lấy tay Huyền My :

- Đừng giận nếu anh thiếu kèm chế và nổi nóng với em . Hãy thông cảm cho anh, vì anh yêu em . Yêu đến điên cuồng . Chúng ta sẽ sống bên nhau mãi mãi .

Cô rút tay về, giọng khổ sở :

- Anh hãy quên em đi .

- Nhìn vào đáy mắt cô, Lâm Phú gọi khẽ :

- Huyền My...

Thở dài hiu hắt, Huyền My quay mặt đi .

Lâm Phú giọng khắc khoải :

- Em còn yêu anh lắm phải không Huyền My ?

Cô bối rối đan những ngón tay nhỏ vào nhau . Chưa bao giờ cô hiểu lòng mình như thế này .

Không xúc cảm .

Dừng dưng .

Giọng cô khô lạnh :

- Nhiều lúc em phải tự hỏi là liệu tình cảm ngày nào em dành cho anh có phải là tình yêu không ?

Lâm Phú sững sờ nhìn cô :

- Em nói cái gì thế ?

Huyền My thở hắt :

- Xin lỗi, nếu điều em nói làm tổn thương đến anh .

Lâm Phú giận dữ :

- Chúng ta yêu nhau . Nếu không có mẹ em thì mọi chuyện đã không xảy ra theo chiều hướng tồi tệ như thế này . Nếu không có tên Sĩ Nguyên đốn mạt xúi giục em thì em đã là vợ anh .

Huyền My khẽ cắn môi . Phải chăng cô đã ngộ nhận về một tình yêu .

Đối với Lâm Phú, kỷ niệm và sự thương xót hoàn cảnh không may của anh đã khiến cô không có can đảm khước từ tình yêu của anh .

Lâm Phú trầm giọng phán :

- Anh muốn em ly hôn với Sĩ Nguyên, em nghĩ sao ?

Huyền My thẳng thốt :

- Sao ?

Lâm Phú nhếch môi :

- Em không thể sống với một người mà em không bao giờ yêu . Sĩ Nguyên cũng không yêu em . Có lẽ em đã biết Cẩm Vân mới chính là người mà Sĩ Nguyên yêu thương .

Huyền My lặc giọng :

- Vì sao anh biết Cẩm Vân ?

Lâm Phú so vai :

- Vì yêu em nên anh phải tìm hiểu tất cả những gì liên quan đến em và Sĩ Nguyên . Anh chưa gặp Cẩm Vân bao giờ nhưng nghe nói đó là một cô gái rất đẹp . Cô ta hiện đang cặp bồ với Sĩ Nguyên . Hai người ngang nhiên chung sống với nhau bất chấp cuộc hôn nhân của em và Sĩ Nguyên .

Huyền My hoang mang nhìn Lâm Phú . Xoay nhẹ ly cà phê đã nguội ngắt trong tay, Huyền My nói nhỏ :

- Thôi em về .

Lâm Phú cười cay độc :

- Em không muốn nghe anh kể về Cẩm Vân và Sĩ Nguyên sao ?

Huyền My lặc giọng :

Không...

Liếc Huyền My một cái thật nhanh, Lâm Phú mở cờ trong bụng . Anh nhướng mày :

- Hơi đâu em buồn . Sĩ Nguyên đã phản bội em thì em cũng nên cho Sĩ Nguyên một bài học . Anh sẽ giải khuây cho em .

Huyền My nhìn phất vào mặt Lâm Phú rồi đứng dậy . Cô tuyên bố bằng giọng giận dữ :

- Tôi cấm anh từ nay tìm gặp tôi nữa . Thật không ngờ anh có thể nói những lời trăng tráo đến thế .

Lâm Phú tái mặt :

- Huyền My... Tại sao em lại sỉ vả anh như thế . Anh yêu em mà .

Huyền My ghim vào mặt Lâm Phú những tia nhìn giận dữ :

- Không bao giờ còn một Lâm Phú trong tôi . Lâm Phú của ngày xưa đã chết, chết vì những nhỏ nhen ti tiện hẹp hòi . Tôi yêu Sĩ Nguyên . Tôi yêu chồng tôi, vì anh ấy là một người đàn ông cao thượng . Trong lúc Lâm Phú vẫn còn bàng hoàng vì những lời tuyên bố của Huyền My thì cô đã lên xe và nổ máy...

*

* *

Đứng bên cửa sổ, Huyền My chống cằm nhìn ra ngoài trời . Nghe

tiếng chân Sĩ Nguyên, rồi sau đó cánh cửa bật mở và anh đi vào nhưng Huyền My vẫn không quay đầu lại .

Sĩ Nguyên lên tiếng :

- Cô chưa đi ngủ sao ?

Khẽ cắn môi, Huyền My im lặng không trả lời . Giọng Sĩ Nguyên có vẻ khó chịu :

- Sao cô không trả lời câu hỏi của tôi ?

Huyền My so vai :

- Không cần thiết lắm . Vì anh đã thấy tôi còn thức mà . Tôi phải đợi cửa và không biết là khi nào thì anh mới về . May mà anh về đúng vào... mười hai giờ khuya . Nếu không, coi bộ tôi phải chờ đến sáng quá .

Sĩ Nguyên cởi chiếc cà vạt ném lên giường . Anh nhướn mày :

- Cô đợi tôi để làm gì ?

Quay phắt lại nhìn Sĩ Nguyên, Huyền My ảm ức tuôn một hơi :

- Nếu không chờ anh, anh sẽ đập cửa réo gọi ầm ỹ . Đừng quên là có lần anh đã đánh thức cả nhà dậy đấy nhé . Có bao giờ anh chịu cầm theo chìa khóa đâu . Tôi sẽ trả lời với mẹ như thế nào đây, nếu bà thắc mắc về chuyện tối nào anh cũng đi chơi đến tận nửa khuya .

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Cô cứ nói với mẹ tôi là tôi bận công việc .

Huyền My héch chiếc mũi cao lên :

- Tôi không quen nói dối .

Sĩ Nguyên nheo mắt :

- Ai bảo với cô là tôi nói dối . Thế thì cô cho là tôi đi đâu nào ?

Huyền My hất cằm :

- Chuyện đó thì anh tự biết mà . Tôi không quan tâm . Anh có tự do của anh và tôi cũng thế .

Sĩ Nguyên nhìn thẳng vào mắt Huyền My :

- Chuyện đó thì cô khỏi giới thiệu . Cô đừng tưởng là tôi không biết cô làm những điều gì đâu nhé .

Kiểu nói lấp lửng của anh khiến Huyền My bực tức . Cô quát khế :

- Anh biết gì ?

Sĩ Nguyên nhún vai rồi đi vào buồng tắm để lại Huyền My với một núi ảm ức .

Cô gõ mạnh vào cửa giọng giận dữ :

- Anh muốn ám chỉ điều gì ? Tôi không quen chịu nổi kiểu nói khó hiểu của anh . Anh không thể hờ dờ như thế .

Đáp lại lời cô chỉ nghe thấy tiếng nước dội ào ào như trêu tức cô .

Lại gõ vào cửa, Huyền My hằm hè :

- Anh giải thích rõ ràng với tôi mới được .
 Không thấy Sĩ Nguyên nói gì, Huyền My giận dỗi đá vào cửa . Chợt cô giật nẩy mình khi cánh cửa phòng tắm được mở rộng .
 Sĩ Nguyên xuất hiện trước mặt cô với chiếc quần short và bọ xà phòng đầy trên thân hình cường tráng .
 Đúng là cô quên tính đến điều này . Thường thì Sĩ Nguyên vẫn giữ lịch sự với bộ pyjama . Tụm đông anh đối diện với cô bằng bộ đồ tắm làm Huyền My phát hoảng .
 Cô kêu lên :
 - Ơ... Đồ bất lịch sự .
 Sĩ Nguyên cười cười :
 - Cô mới là... kẻ bất lịch sự . Cô không biết là tôi đang tắm sao . Nếu có chuyện gì khẩn cấp tới đâu thì cũng nên chịu khó chờ tôi mặc xong áo quần đã .
 Huyền My nguyền Sĩ Nguyên một cái thật dài rồi vùng vằng đi đến ghế sofa ngồi xuống . Đúng là cô đã bị bầy việt vị . Khi không cơn giận nổi lên bùng bùng khiến cô quên mất ý tứ . Chắc chắn là Sĩ Nguyên đang cười nhạo cô đó thôi .
 Thật lâu, Sĩ Nguyên đi ra với chiếc khăn tắm vắt trên vai .
 Huyền My hằm hè :
 - Lúc này anh nói thế là có ý gì ?
 Sĩ Nguyên cười :
 - Đùa một chút cho vui, cô cũng nổi giận sao ?
 Huyền My nheo mắt :
 - Đùa ? Bộ anh không hiểu là người ta có thể nổ tung cái đầu vì mấy câu nói lấp lửng của anh sao ?
 Sĩ Nguyên nhìn sâu vào đáy mắt Huyền My :
 - Thế có khi nào cô biết là người ta có thể nổ tung trái tim không ?
 Hạ thấp giọng, anh nói tiếp :
 - Chỉ vì một ánh mắt, người ta có thể nổ quả tim và chết . Cô hiểu không ? Tôi đã lâm vào trường hợp như thế . Ngỡ là không yêu nhưng lại yêu đến phát cuồng .
 Sĩ Nguyên nói như thế là có ý gì nhỉ ? Không lẽ anh lại ngang nhiên nhắc đến cô bồ của anh trước mặt cô .
 Huyền My chăm chú nhìn Sĩ Nguyên nhưng anh đã đổi tông thật nhanh . Về mặt tỉnh bơ, anh hỏi cô :
 - Bộ pyjama của tôi đâu ?
 Huyền My mở to mắt :
 - Ơ hay... Tôi đâu có biết ? Tại sao anh lại hỏi tôi ?
 Giọng anh tỉnh tỉnh :

- Cô phải biết ?

Huyền My lý sự :

- Thật là kỳ cục hết chỗ nói . Tại sao tôi lại phải biết chỉ ?

Vừa lau khô đầu, Sĩ Nguyên vừa nheo mắt với Huyền My :

- Bộ cô quên cô là vợ tôi sao ?

Huyền My hếch chiếc mũi lên :

- Tôi phải làm gì đây ?

Sĩ Nguyên cười cười :

- Chuẩn bị thật chu đáo mỗi khi chồng vào phòng tắm, từ khăn tắm cho đến cục xà phòng . Nếu tôi hỏi cô về bộ pyjama cũng không có gì lạ .

Huyền My hất cằm :

- Anh đi mà hỏi bà quản gia đi .

Sĩ Nguyên vờ thờ dài một cái thật mạnh rồi đi đến tủ áo quần lục lọi .

Anh đứng quay lưng với cô với chiếc quần short .

Dù đang tức nhưng Huyền My phải công nhận là Sĩ Nguyên có một thân hình đẹp, quyến rũ . Nếu là đạo diễn, cô sẽ chọn anh ngay .

Xáo tung tủ áo quần một hồi, Sĩ Nguyên ngạc nhiên tuyên bố :

- Quái thật, không có đến một... nửa bộ pyjama .

Huyền My hàm hè nhìn Sĩ Nguyên :

- Anh đừng nói dối . Đúng là nói dối hơn cuội .

Sĩ Nguyên nheo mắt :

- tôi nói dối cô để làm gì ?

Huyền My bấu môi :

- Vì nói dối là thói quen của anh . Cũng như anh đã nói dối là bận công việc nhưng thật ra là anh đi chơi với cô bồ cũ của anh vậy .

Sĩ Nguyên vò đầu :

- Ai nói với cô điều đó ?

Huyền My so vai :

- Anh ngạc nhiên lắm sao ?

Sĩ Nguyên nhìn tận đáy mắt Huyền My :

- Nếu có chuyện đó thì cô có ghen không ?

Nhìn trả lại anh, Huyền My giọng bướng bỉnh :

- Không đời nào . Tôi chưa điên đến nỗi để yêu anh .

Sĩ Nguyên lặng người . Nhưng anh lấy lại vẻ bình thản rất nhanh .

Tìm kiếm một hồi nữa vẫn không tìm thấy bộ đồ ngủ, Sĩ Nguyên đành lên giường với chiếc quần short .

Bật ngồi dậy giọng Huyền My tức tối :

- Anh không thể lịch sự hơn sao ?

Sĩ Nguyên nheo mắt hỏi :

- Thế cô bảo tôi phải làm gì đây ?

Huyền My áp ứng :

- Không lẽ tôi phải nói thật rõ anh mới hiểu là tôi muốn gì .

Sĩ Nguyên giọng thản nhiên :

- Nếu cô không nói, không chừng tôi hiểu là cô bảo tôi hãy... hôn cô đi !

Huyền My lừ mắt :

- Tôi không đùa đâu .

Sĩ Nguyên vòng hai tay sau gáy quan sát gương mặt xinh đẹp của Huyền My . Khi cô giận, cô vẫn đẹp như thường .

Anh buột miệng :

- tuyệt .

Cô quát khế :

- Cái gì ?

Sĩ Nguyên cười :

- Tôi đang nhắc xét về khuôn mặt của cô .

Huyền My càng tức giận :

- Sao anh lại có thể đùa dai như thế được nhỉ ? Tại sao anh ăn mặc lố lăng như thế chứ ?

Sĩ Nguyên nhìn vào đôi môi hồng gợi cảm đang dần lên :

- Thế cô bảo tôi phải làm sao ? Chẳng lẽ đi ngủ với veston và thắt cà vạt khi mà những bộ pyjama của tôi biến đi đâu mất mà không hiểu nguyên do .

Huyền My lườm dài . Cô vùng đi đến tủ áo quần và tuyên bố :

- Tôi sẽ chứng minh anh nói dối đến cỡ nào cho biết .

Mở tung chiếc tủ lộng kính tráng thủy thật đẹp và sang trọng dành riêng cho Sĩ Nguyên, Huyền My bắt đầu lục lọi tìm .

Giọng Sĩ Nguyên pha một chút chế giễu sau lưng cô :

- Sao ? Cô đã tìm thấy chưa ?

Huyền My bặm môi lại xấu hổ . Cô đoán là nãy giờ Sĩ Nguyên tha hồ ngắm cô thật thoải mái . Cũng may là cô mặc một chiếc váy dài màu trắng đến tận gót chân . (nhưng nó có mỏng quá không nhỉ ? Hình như là hơi mỏng một tí vì khi đi may cô cũng có ý... làm dáng một chút với anh !)

Lục tìm đến toát mồ hôi mà vẫn chưa tìm thấy... một nửa bộ (đúng như anh nói), Huyền My thở hắt một cái thật mạnh . Giọng cô chua lè :

- Đàn ông mà chưng diện quá cũng không tốt đâu .

Sĩ Nguyên tặc lưỡi :

- Ai bảo với cô là tôi chưng diện ?

Huyền My chống tay lên hông :

- Cần gì ai nói . Cứ nhìn một đồng veston của anh trong tủ tôi cũng đã muốn ngộp thở .

Sĩ Nguyên cao giọng :

- Công việc . Có có hiểu thế nào là công việc không ? Để đón tiếp những người làm ăn với công ty, tôi phải mặc thật lịch sự . Bộ cô tưởng tôi sung sướng lắm hay sao khi bốn mùa đều phải cravate, veston nghiêng chính ?

Đóng sập cánh cửa tủ thật mạnh, Huyền MY kêu lên :

- Lạ thật . Cả một chục bộ pyjama của anh biến đi đâu mất ?

Sĩ Nguyên phủ định :

- Không, cô nhớ nhầm rồi đó . Tôi chỉ có đúng một bộ mà thôi .

Huyền My trợn mắt :

- Đúng một chục bộ . Màu lam, màu xanh da trời, màu cổ đồng, màu san hô, màu trắng... rồi mấy bộ kẻ sọc nâu, sọc xanh nữa .

Sĩ Nguyên nhướn mày giễu cợt :

- Hóa ra, bấy lâu nay cô đã quan sát tôi rất kỹ .

Huyền MY thiếu đường kêu trời . Đúng là cô lại bị Sĩ Nguyên bẫy việt vị . Quê không thể tả, cô áp úng :

- Tôi... Tôi...

Sĩ Nguyên nháy mắt :

- Cô làm sao ?

Huyền My hăm hè :

- Tôi hiểu rồi . Chính anh đã giấu những bộ pyjama ấy đi rồi giả vờ đi tìm .

Đến lượt Sĩ Nguyên tá hỏa tam tinh . Anh kêu lên :

- Trời đất . Cô đã nghĩ như vậy thật sao ?

Huyền My nhướn mày :

- Không nghĩ như vậy thì phải nghĩ như thế nào đây ?

Sĩ Nguyên thở dài chán nản :

- Đúng là không thể trách cô được . Tình ngay lý gian . Tôi không thể tự bào chữa cho mình . Có thể là bà quản gia đã mang tất cả đi ủ để tôi bị hàm oan .

Huyền My than thở :

- Chán ghê !

Sĩ Nguyên cô nhin cười . Vừa nằm xuống nghĩ sao anh lại nhào người tắt luôn chiếc đèn ngủ trong phòng . Giọng anh dịu dàng :

- Hy vọng là bóng tối sẽ làm cô thấy dễ chịu hơn và không thấy xốn mắt với chiếc quần short của tôi .

Bóng tối ập xuống căn phòng . Huyền My ôm chiếc gối nhỏ vào lòng,

cổ nhích người ra sát tận thành giường .
Cô nghe tiếng đập cuồng điên của trái tim bé nhỏ của mình, cả tiếng đập trong lồng ngực rộng của anh .
Chợt chớp mi buồn rầu khi giữa cô và Sĩ Nguyên là chiếc gối ôm dài và lớn . Cô và anh .
Một khoảng cách mệnh mong xa thăm .

Kỷ Niệm Trắng

Chương 11

- Vẩy điếu thuốc có dính chút son trên môi lên gạt tàn, Cẩm Vân giọng cay đắng :

- Trong tình trường, em luôn tự cho mình là người chiến thắng . Có cả một tá đàn ông sẵn sàng quỳ dưới chân em, thế mà cuối cùng em lại bị anh cài sổ de, cho rơi không một lời giải thích .

Sĩ Nguyên so vai :

- Hãy thông cảm cho anh .

Cẩm Vân giọng chua chát :

- Em không ngờ cuối cùng anh lại nghe theo quyết định điên rồ của mẹ anh .

Sĩ Nguyên trầm tư nhả khói thuốc . Thật lâu, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp long lanh của Cẩm Vân anh hạ thấp giọng :

- Chuyện anh cưới Huyền My không hề liên quan đến quyết định của mẹ anh .

Cẩm Vân cười nhạt :

- Tại sao anh lại nói thế ? Anh sợ em oán trách nguyên rủa mẹ anh chăng ?

Sĩ Nguyên so vai :

- Thế em sẽ nghĩ sao nếu anh bảo là anh... yêu Huyền My ? Vì yêu Huyền My nên anh đã cầu hôn với cô ấy .

Sững sờ nhìn Sĩ Nguyên, Cẩm Vân hét lên :

- Tôi không tin !

Sĩ Nguyên nói chậm rãi :

- Anh yêu Huyền My . Trước đây anh cặp bồ lung tung với nhiều người nhưng một tình yêu đích thực thì chưa bao giờ có . Xin lỗi đã nói với em những điều đó . Nhưng anh không muốn dối em .

Cẩm Vân mắt tóa lửa :

- Anh đã điên chưa ? Tại sao lại cưới một con nhỏ không đáng xách

giày của em, rồi lại tuyên bố những điều phi lý như thế .

- Anh đã tìm thấy tình yêu của anh . Và mong rằng sau này em cũng như thế .

Cầm Vân bật khóc :

- Em căm thù anh .

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Anh đã suy nghĩ thật kỹ về chuyện của chúng ta . Anh không phải là người đàn ông thích hợp với em . Biết đâu, sau này em sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình với một người đàn ông khác .

Cầm Vân quát lên :

- Em không muốn nghe anh nói nữa . Anh đi đi .

Sĩ Nguyên dịu dàng nhìn cô :

- Nếu em không muốn nghe anh nói nữa thì anh về . Khi nào bình tâm lại, em sẽ thấy những lời anh nói là đúng .

- Cút đi !

Sĩ Nguyên thở dài và đứng dậy tiến ra cửa .

Cầm Vân gào lên :

- Sĩ Nguyên !

Anh quay đầu lại nhìn cô . Cầm Vân the thé :

- Sao anh tàn nhẫn như vậy ? Anh định về thật sao ? (con gái thiệt là phiền quá đi, đuổi người ta đi cho đã rồi lại trách) .

Sĩ Nguyên liếc đồng hồ :

- Anh bận công chuyện .

Cầm Vân cười nhạt :

- Em gọi điện cho anh đến cả chục lần, lần này mới gặp được anh, anh hiểu không ?

Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Chúng ta cũng không nên gặp nhau nữa .

Cầm Vân gào lên :

- Từ hôm anh cưới vợ đến bây giờ, anh có biết là tôi quê độ như thế nào không ? Những thằng bồ cũ đã từng bị tôi cho rơi nay cười vào mặt tôi chế nhạo .

Sĩ Nguyên so vai :

- Anh vẫn hiểu là em không hề yêu anh . Em tưởng là anh không biết chuyện em cặp bồ với mấy đạo diễn để mong trở thành một diễn viên điện ảnh hay sao ?

Cầm Vân tái mặt :

- Anh không được hạ thấp giá trị của em đấy .

Sĩ Nguyên nhướng mày :

- Có cần anh nói chính xác số phòng ở khách sạn Pacific không ?

Không còn gì bề mặt hơn nhưng Cẩm Vân vẫn cứng giọng :

- Đúng là có kẻ đã đặt điều vu khống để anh bỏ em mà .

Sĩ Nguyên nhún vai :

- Anh chia tay với em không phải vì chuyện ấy . Giữa chúng ta không hề có tình yêu . Đó mới chính là điều quan trọng . Còn chuyện em đến Pacific và qua đêm ở đó nếu em cứ phủ nhận thì anh sẽ cho em rõ, khi đến gặp một khách hàng của ông ty ở lại khách sạn Pacific chính anh đã nhìn thấy em .

Cẩm Vân ngồi chết lặng nói không nên lời . Thế mà cô cứ ngỡ là cô sẽ qua mặt được Sĩ Nguyên . Không chỉ mấy tay đạo diễn mà cô còn trao thân cho người người đàn ông lắm tiền khác . Sĩ Nguyên không như họ . Anh luôn giữ một khoảng cách giữa anh và cô . Anh tôn trọng cô . sự tôn trọng không cần thiết ấy đã từng nhiều lần làm cô nổi điên .

Không . Cô không thể mất Sĩ Nguyên được .

Cẩm Vân cố nặn ra mấy giọt nước mắt . Cô sụt sịt :

- Hãy hiểu cho em . Chính em đã bị lợi dụng, bị chiếm đoạt . Tình yêu của em dành cho anh vẫn nguyên vẹn như xưa . Có thể không được là vợ anh nhưng làm người tình của anh, đó là điểm phúc cho em .

Ngồi hơi ngửa người trên ghế với tư thế lả lơi gợi tình nhất, Cẩm Vân khép mắt lại và bảo :

- Hãy hôn em đi, Sĩ Nguyên... Em yêu anh .

Một khoảng không gian im lặng .

Cẩm Vân bật dậy, choàng mở mắt với vẻ giận dữ khi nghe tiếng xe nổ máy ngoài sân...

*

* *

Một cô gái có gương mặt thật đẹp và cách trang phục thật thời trang nhìn bà Vĩnh Tuyến qua song cửa cổng :

- Dạ, bác có thể vui lòng tiếp cháu được không ?

Bà Vĩnh Tuyến ngạc nhiên hỏi :

- Cô là ai ?

Mỉm cười thật duyên dáng, cô gái nhỏ nhẹ :

- Cháu là bạn của Huyền My .

Bà Vĩnh Tuyến vui vẻ :

- Huyền My vừa mới đi cách đây vài phút . Sao cô không điện thoại hẹn trước với nó ? Giờ nó đi sang nhà mẹ thì hơi lâu mới về đây .

Cô gái so vai :

- Không sao . Vì cháu đâu cần gặp Huyền My .

Bà Vĩnh Tuyến ngạc nhiên :

- Thế cô tìm ai ?
 - Cháu muốn gặp bác .
 Bà Vĩnh Tuyền kêu khẽ :
 - Gặp tôi ?
 Cô gái nhường hàng mi bôi mascara đặc quánh lên :
 - Có phải bác chính là mẹ chồng của Huyền My không ?
 Bà Vĩnh Tuyền gật đầu :
 - Đúng thế, tôi là mẹ của Sĩ Nguyên .
 Cô gái mỉm cười :
 - Người mà cháu muốn gặp chính là bác chứ không phải là Huyền My . Thế bác có sẵn lòng đón tiếp cháu không ?
 Mở rộng cánh cửa cổng, bà Vĩnh Tuyền giọng lịch sự :
 - Mời cô vào nhà .
 Cô gái nở nụ cười bí hiểm :
 - Có phải bác ngạc nhiên lắm không ?
 - Đúng thế . Tôi không rõ cô gặp tôi có chuyện gì không . Bạn bè của vợ chồng Sĩ Nguyên rất ít khi tôi tiếp xúc vì thế hết trẻ thích tự do, tôi không muốn làm mất tự do của họ .
 Cô gái cùng bà Vĩnh Tuyền sánh bước vào nhà . Ngồi an vị trong phòng khách, cô tự giới thiệu :
 - Cháu là Mai Dung .
 Bà Vĩnh Tuyền xã giao :
 - Cô là bạn học hay cùng làm ở công ty với vợ chồng Sĩ Nguyên ?
 Mai Dung chum chín :
 - Dạ, cháu và Huyền My quen nhau từ hồi sinh viên lận .
 Bà Vĩnh Tuyền vui vẻ :
 - Thế thì có lẽ thân nhau lắm .
 Mai Dung lùa tay vào mái tóc được xịt keo, chớp chớp mắt :
 - Dạ, vì thân nhau nên mọi chuyện vui buồn Huyền My và cháu đều tâm sự với nhau .
 Bà Vĩnh Tuyền gọi người làm mang nước lên . Giọng bà dịu dàng :
 - Mời cô .
 Nhìn khắp phòng khách một lượt, Cẩm Vân nhân xét :
 - Ngôi nhà của bác đẹp quá . Cả phòng khách này cũng thế . Lộng lẫy và toàn những đồ đạc đắt giá .
 Bà Vĩnh Tuyền khiêm tốn :
 - Chỉ là để sinh hoạt thôi
 Mai Dung bưng tách trà lên hóp một ngụm chiếu lệ rồi hỏi :
 - Có lẽ bác cưng Huyền My ghê lắm ?
 Bà Vĩnh Tuyền mỉm cười :

- Không giấu gì cô, Huyền My hiền ngoan . Vả lại tôi và mẹ Huyền My là chỗ quen biết với nhau . Tôi chỉ có một mình Sĩ Nguyên . Thương Sĩ Nguyên như thế nào thì tôi cũng thương Huyền My như thế đó .

Mai Dung buột miệng :

- Huyền My thật là diễm phúc .

Chợt bà Vĩnh Tuyền trầm giọng :

- Thế cô gặp tôi có chuyện gì không ?

Mai Dung nhướn mày :

- Huyền My có phúc nhưng không biết hưởng . Cháu gặp bác cũng là vì chuyện đó . Cháu không muốn bạn của cháu tiếp tục lừa dối Sĩ Nguyên và lừa dối bác .

Bà Vĩnh Tuyền mở to mắt nhìn cô gái đang ngồi trước mặt bà :

- Sao cô lại nói thế ? Lừa dối cái gì ? Cô nói gì mà tôi không hiểu .

Mai Dung dài giọng :

- Có một chuyện rất hệ trọng đã xảy ra nhưng cháu đang phân vân không biết là có nên nói cho bác biết hay không ?

Bà Vĩnh Tuyền ngạc nhiên nhìn cô gái đang đối diện với bà .

Cô mặc một chiếc váy dài màu xanh ngọc mỏng như tơ . Trong suốt đến mức có thể nhìn thấy bên trong . Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm thật đậm . Đôi môi tô son màu cam có nhũ kim tuyến trắng . Mắt kẻ sậm, có phết thêm một lớp phấn xanh ở đuôi mắt khiến đôi mắt có vẻ đa tình lại càng cuốn hút thêm .

Bắt gặp cái nhìn dò xét của bà Vĩnh Tuyền, Mai Dung nhướn mày cười :

- Bộ bác thấy cháu lạ lắm sao ?

Bà Vĩnh Tuyền thẳng thắn :

- Cô có vẻ khác xa với con dâu của tôi .

Mai Dung cười lớn :

- Điều mà cháu chuẩn bị tiết lộ liên quan tới vấn đề mà bác vừa nói đấy .

Bà Vĩnh Tuyền hắng giọng :

- Tôi đang chờ cô nói đây .

Mai Dung dài giọng :

- Cháu đã hiểu vì sao bác lại nhìn cháu với ánh mắt thiếu thiện cảm như thế . Có lẽ cách ăn mặc thời trang của cháu không phù hợp với bác ?

Bà Vĩnh Tuyền lúng túng :

-Ồ... Không sao...

Mai Dung nhún vai :

- Đúng là người ta thường lầm với hình thức bên ngoài . Như cháu

và Huyền My chẳng hạn, mọi người cứ ngỡ cháu là một con người sống buông thả, còn Huyền My thì đoan trang hiền thực . Ai mà ngờ... Huyền My đã làm những việc động trời thế mà bác có biết đâu .

Bà Vĩnh Tuyền thẳng thốt :

- Cô nói cái gì thế ?

Mai Dung nhướn mắt :

- Huyền My không đức hạnh như bác đã lầm tưởng đâu .

Bà Vĩnh Tuyền không giấu được sự khó chịu :

- Cô nói như thế là có ý gì ?

Mai Dung ngả người trên ghế giọng thản nhiên :

- Huyền My là một con người hư đốn, dối trá .

Bà Vĩnh Tuyền giận dữ :

- Huyền My là con dâu của tôi . Nếu cô không tôn trọng Huyền My thì tôi sẽ không tiếp cô nữa đâu .

Cười khẩy, Mai Dung hắng giọng phán :

- Nếu cố chấp như thế, sẽ không bao giờ bác biết được sự thật . Bác hãy chọn lựa đi, hoặc là kiên nhẫn nghe cháu kể về những chuyện Huyền My đã làm hoặc là sẽ không bao giờ biết một điều gì về cô con dâu... yêu quý của mình cả . Huyền My sẽ cười nhạo bác và Sĩ Nguyên đấy .

Bà Vĩnh Tuyền hoang mang nhìn Mai Dung . Dù bà rất thương

Huyền My nhưng cuối cùng tính tò mò vẫn thắng .

Giọng bà dịu đi :

- Tôi nghe đây .

Mai Dung nở nụ cười khoái trá khi thấy mọi chuyện đã diễn ra như cô dự đoán . Nhồm người dậy, cô hạ thấp giọng :

- Có lẽ bác không hề hay biết chuyện trước khi lấy Sĩ Nguyên, Huyền My đã bỏ nhà đi hoang chung sống với Lâm Phú ?

Bà Vĩnh Tuyền lạc giọng :

- Làm gì có chuyện đó . Cô bịa đặt điều ấy để làm gì ?

Mai Dung cười lớn :

Khi sự việc xảy ra, bà Từ Phan đã bị đột quỵ suýt chết, phải cấp cứu trong bệnh viện . Vì thế, Huyền My đành bỏ tổ ấm quay về chịu tội với mẹ . Để làm vui lòng bà Từ Phan, Huyền My đã chấp nhận kết hôn với Sĩ Nguyên .

Bà Vĩnh Tuyền mở to mắt nhìn Mai Dung . Bà vẫn còn nhớ là bà Từ Phan đã đau một trận thập tử nhất sinh phải vào bệnh viện trước khi Sĩ Nguyên và Huyền My cưới nhau . Không lẽ cô gái này đã nói thật ?

Mai Dung cay độc :

- Huyền My tiếp tục lừa dối Sĩ Nguyên và bác đây . Chính cháu thấy nó hên hò với người tình cũ của nó .

Bà Vĩnh Tuyền kêu lên :

- Trời đất...

Mai Dung nhìn như xoáy vào gương mặt thất thần của bà Vĩnh Tuyền :

- Bác có thể hứa với cháu là không tiết lộ với bất cứ ai, kể cả Sĩ Nguyên về cháu . Cháu không muốn tình bạn cháu và Huyền My đổ vỡ .

Bà Vĩnh Tuyền gật đầu nhưng lại buột miệng hỏi :

- Cô là bạn thân của Huyền My thế sao cô lại kể cho tôi nghe những chuyện xấu xa ấy ?

Mai dung mỉm cười, giọng kiêu cách :

- Cháu không muốn bạn cháu lún sâu vào tội lỗi .

Bà Vĩnh Tuyền tiến Mai Dung bằng gương mặt vô hồn .

Mai Dung đã về từ lâu nhưng bà Tuyền vẫn còn ngồi bất động trên ghế . Bà không muốn tin những điều cô vừa nói nhưng lại không thể nào thuyết phục được mình .

Đúng là bà Từ Phan có lâm bệnh nặng và sau đó Huyền My ngoan ngoãn chịu kết hôn với Sĩ Nguyên .

Tiếng gót giày của Huyền My đi lên những bậc cấp đã cắt ngang dòng suy nghĩ của bà . Ngẩng đầu lên nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ, bà căn vặn hỏi :

- Con đi đâu về thế ?

Huyền My mỉm cười :

- Dạ, con ghé đến siêu thị mua ít đồ .

Bà Vĩnh Tuyền lại hỏi :

- Con mua được những gì ?

Ngạc nhiên vì vẻ bất thường của bà Vĩnh Tuyền nhưng Huyền My vẫn vui vẻ :

- Dạ, không có hàng nào rẻ nên cuối cùng con không mua gì cả .

Bà Vĩnh Tuyền nhíu môi chua chát . Thế đó, có thể bà đã bị Huyền My qua mặt mà không biết . Có thể là Huyền My vừa hẹn hò với tình nhân của nó !

Giọng bà lạnh tanh :

- Thôi, con đi lên lầu đi .

*

* *

Chạm nhẹ cánh mũi thanh tú vào đóa hồng tử muội, Huyền My khẽ

thở dài .

Suốt một tuần nay, cô thấy thái độ của bà Vĩnh Tuyền đối với cô có vẻ khác lạ . Bà không còn ân cần yêu thương cô như trước kia mà thường căn vặn cô mỗi khi cô đi đâu về với giọng nói gắt gỏng, khó chịu .

Không khó lắm, Huyền My đoán là mẹ chồng cô đã ghét cô . Vì sao ? Cô không rõ . Có thể là do cô không đem đến cho Sĩ Nguyên niềm vui mà cũng có thể là cô chưa làm tròn bổn phận của mình . Công việc ở công ty cuốn lấy cô, khiến cô không có nhiều thời gian để quan tâm lo lắng cho bà .

Trong ngôi nhà rộng thênh thang cô càng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết .

Giữa Sĩ Nguyên và cô là một khoảng cách quá lớn mà cái tôi thật kiêu hãnh của cô không cho phép cô thu ngắn lại . Cô không muốn Sĩ Nguyên biết là cô ghen với người tình cũ của anh . Cô cũng không muốn cho anh biết là cô đã trao quả tim của cô cho anh .

Một tình yêu chân thành, không ràng buộc với áp lực của kỷ niệm, bởi lòng thương hại .

Cô yêu anh từ rung động rất thật ở con tim . Tính cách mạnh mẽ rất đàn ông ở nơi anh đã cuốn hút cô và làm cô gục ngã lúc nào không biết .

Thế mà anh đã tàn nhẫn lừa dối cô .

Tiếng lá kho bị giẫm đạp khiến Huyền My ngẩng đầu lên .

Trước mắt cô là Sĩ Nguyên với dáng dầy quyến rũ . Mái tóc ồng, áo pull và chiếc quần jean màu đất . Khuôn mặt anh hơn căng lên vì gió lạnh .

Nghiêng đầu nhìn Huyền My, Sĩ Nguyên hắng giọng hỏi :

- Sao cô lại ngồi đây ? Cô không sợ gió lạnh sao ?

Huyền My xoay nhẹ đóa hoa trong tay :

- Tôi chẳng hề thấy lạnh chút nào .

Sĩ Nguyên khẽ lắc đầu :

- Cô vào nhà đi .

Huyền My tránh cái nhìn nồng ấm của anh . Cô bặm môi lại :

- Ngồi ở đây dù sao vẫn dễ chịu hơn là tự nhốt mình trong căn phòng ngột ngạt ấy .

Sĩ Nguyên ngón xỏm xuống đất bên cạnh cô, giọng anh dịu dàng :

- Sao lại ngột ngạt chứ ?

Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn Sĩ Nguyên :

- Thế anh cho đó là căn phòng như thế nào ? Hạnh phúc chăng ? Khi giữa anh và tôi chỉ là sự căm ghét .

Sĩ Nguyên im lặng không trả lời . Anh vẫn nhìn Huyền My bằng ánh mắt rất dịu dàng tha thiết khiến Huyền My bối rối quay mặt đi .

Giọng Sĩ Nguyên ấm áp :

- Tôi biết em không nói thật .

Huyền My bướng bỉnh :

- Tại sao tôi phải nói dối nhỉ ?

Sĩ Nguyên cùng giọng :

- Vậy thì hãy nhìn thẳng vào mắt của tôi . Trái tim không biết nói dối bao giờ . Huyền My... Tôi biết là em đang tự lừa dối chính mình . Em có cảm nhận tình yêu của tôi dành cho em không ? Điều gì đã ngăn trở em và tôi ? Phải chăng em không tin vào tình yêu chân thành của tôi dành cho em .

Huyền My thẳng thốt vụt đứng dậy .

Gió lùa qua những ngọn cây và tung những sợi tóc thanh mảnh mượt mà lên . Huyền My kiêu hãnh bỏ đi mặc Sĩ Nguyên gọi sau lưng :

- Huyền My...

Anh đuổi theo cô khiến Huyền My luống cuống vấp một rễ cây sao già trôi lên trên mặt đất .

- Úi da...

Vòng tay mạnh mẽ của anh ôm ngang hông Huyền My . Trong lúc cô chưa định thần kịp thì Sĩ Nguyên đã nhấc bổng cô lên và đi đến chiếc xích đu gần đó . Giọng anh đầy yêu thương :

- Em có sao không ?

Ngôn ngữ dịu ngọt của anh khiến những dòng máu trong huyết quản cô như đông cứng lại . Huyền My thềm được tựa đầu vào Sĩ Nguyên và khóc, khóc thật nhiều nhưng cô trấn tĩnh rất nhanh .

Về mặt lãnh đạm, Huyền My cố gỡ tay của Sĩ Nguyên . Cô nói như khóc :

- Anh đi đi . Anh đi đến với cô bồ cũ của anh đi .

Vẫn ôm cô vào lòng, Sĩ Nguyên dịu dàng hỏi :

- Tại sao em lại bướng vậy Huyền My ? Anh phải làm thế nào để bóc trần trái tim kiêu hãnh của em ?

Cô mím môi lại :

- Anh không xấu hổ khi nói những lời yêu thương giả dối với tôi sao ?

Sĩ Nguyên kêu lên :

- Anh yêu em bằng tình yêu chân thành . Anh không hề dối trá .

Giận dữ thoát khỏi vòng tay nồng ấm của anh, Huyền My nhướng mày :

- Có cần tôi cho anh xem tập ảnh tôi đã nhận được qua đường bưu

điện sáng nay không ? Tôi đã để chúng trên bàn làm việc của anh .
Anh vô đó mà xem đi rồi biết....

Kỷ Niệm Trắng

Chương Kết

- Quay lại nhìn Lê Khải, giọng bà Từ Phan xởi lởi :
- Chiều nay con khỏi đến đón mẹ . Không chừng mẹ ở lại dùng cơm với chị xui của mẹ đến tối mới về .
Cho xe của lại, Lê Khải nghiêng đầu hỏi :
- Thế đến tối, con ghé đón mẹ có được không ?
Bà Từ Phan mắng yêu :
- Cái thằng này thiệt . Đâu phải chỉ có mình con đón đưa . Mẹ có con rể của mẹ . Không lẽ Sĩ Nguyên để mẹ đón tắc xi đi về mà con lo .
Lê Khải cười lớn rồi rú ga chạy thẳng . Bà Từ Phan lắc đầu cười nhìn theo . Bà rất hạnh phúc khi đứa con nào của bà cũng rất yêu thương bà .
Bà Từ Phan nhấn chuông gọi cửa . Vừa mới nhìn thấy bà, bà quản gia đã reo lên mừng rỡ :
- Bà chủ đang có ở nhà . Mời bà vào .
Bà Từ Phan vui vẻ hỏi :
- Có lẽ Huyền My và Sĩ Nguyên đang ở công ty ?
- Dạ...
Không như mọi lần . Thay vì ra đón bà Từ Phan ngay tận ngoài cửa khi mới nghe giọng, lần này bà Vĩnh Tuyền vẫn thản nhiên đọc báo .
Bước vào phòng khách, bà Từ Phan sôi nổi :
- Chào chị .
Đặt tờ báo xuống bàn, trề mực kính xuống và Vĩnh Tuyền lạnh nhạt :
- Chị ngồi chơi .
Về mặt gương gạo của bà Vĩnh Tuyền khiến bà Từ Phan ngạc nhiên :
- Chị không được khỏe sao ?
Bà Vĩnh Tuyền so vai :
- Chị quan tâm làm gì . Tôi khi nào cũng thế .
Đặt tách trà trước mặt xui gia, bà Vĩnh Tuyền nhặt nhẹo mời :
- Chị uống nước đi .
Không thể kềm lòng được, bà Từ Phan bật hỏi :
- Hình như chị đang giận tôi chuyện gì thì phải ?

Nở nụ cười chua chát, bà Vĩnh Tuyền nhướn mày :

- Có gì hệ trọng đâu . Trên đời này chẳng có gì là quan trọng .

Bà Từ Phan kêu lên :

- Thái độ của chị thật kỳ lạ . Chúng ta có còn là bạn với nhau nữa không ? Hay là Huyền My đã làm điều gì khiến chị phật lòng ? Chị biết rồi đó, nó còn khờ ghê lắm . Nếu có gì nhờ chị dạy bao thêm cho cháu .

Bà Vĩnh Tuyền cười nhạt :

- Nó không khờ khạo đâu mà sành đời ghê gớm . Trước đây tôi cũng đã làm về nó đó .

Bà Từ Phan sốt ruột bảo :

- Chị có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không ? Nếu tôi không phải với chị, cũng để biết mà ừa chứ .

Nhìn như xoáy vào mặt bà Từ Phan, bà Tuyền mai mỉa :

- Chị đừng giả vờ không biết chuyện gì nữa . Thế chị tưởng là chị và Huyền My có thể qua mặt tôi được sao ? Chị cho rằng tôi và Sĩ Nguyên đui mù sao ?

Bà Từ Phan lên lên :

- Tôi qua mặt chị chuyện gì ? Chị không nói rõ thì làm sao tôi biết là chị muốn ám chỉ điều gì chứ ?

Bà Vĩnh Tuyền mím môi phán :

- Nếu chị cứ giả mù sa mưa thì tôi cũng cho chị rõ . Tại sao chị giấu nhem chuyện Huyền My đã từng bỏ nhà theo trai, chung sống với tình nhân của nó khiến chị đã phải cấp cứu trong bệnh viện . Tôi nói như thế đã đủ chưa ?

Giận dữ nhìn bà Từ Phan, bà nói tiếp :

- Con chị hư đồn, sao chị lại giả nó cho con trai của tôi ? Chị không hổ thẹn lương tâm sao ?

Bà Từ Phan sững sờ nhìn xui gia, không thốt nên lời . Mọi chuyện đã lùì sâu vào dĩ vãng và không trầm trọng như bà Vĩnh Tuyền đã phán . Nhưng biết làm sao để bà Vĩnh Tuyền tin là Huyền My không hư đồn như thế .

Câu chuyện Huyền My đi tìm Lâm Phú vì sợ Lâm Phú liêu mình chỉ có gia đình bà và Lâm Phú, Sĩ Nguyên hay biết mà thôi . Tại sao bà Vĩnh Tuyền lại biết ? Không lẽ Sĩ Nguyên lại kể với bà Vĩnh Tuyền và đã làm cho tính chất vấn đề trở nên trầm trọng hơn .

Ném cho bà Từ Phan cái nhìn oán giận, bà Vĩnh Tuyền chua chát :

- Nếu không có một người bạn thân của Huyền My nói cho tôi tất cả sự thật thì mãi mãi tôi vẫn ngỡ con gái chị là một cô gái đoan trang hiền thực . Chị khéo che đậy lắm đấy .

Bà Từ Phan áp úng :

- Sự thật thì không đến mức như chị nghĩ... Huyền My không phải là một đứa sống buông thả .

Bà Vĩnh Tuyền giận dữ :

- Chị xem tôi và Sĩ Nguyên là những kẻ ngu ngốc à ?

Bà Từ Phan thở hắt một cái thật mạnh :

- Chị hãy nghe tôi nói...

Bà Vĩnh Tuyền giận dữ cắt ngang :

- Tôi không cần nói nhiều . Tôi muốn biết là có chuyện đó hay không thôi . Tôi muốn biết là có phải Huyền My đã bỏ nhà ra đi không ?

Bà Từ Phan giọng khổ sở :

- Tôi không giấu chị chuyện đó . Nhưng Sĩ Nguyên cũng biết chuyện này... Chị hãy bình tĩnh nghe tôi nói .

Bà Vĩnh Tuyền lạnh lùng phán :

- Đủ rồi . Tôi chỉ cần biết như thế là đủ . Chị khỏi nói nhiều mất công . Hóa ra tôi đã cưới nhầm một cô con dâu không ra gì .

Bà Từ Phan bức tức đứng dậy :

- Chị nên bao dung một chút mới phải .

Bà Vĩnh Tuyền vẫy tay :

- Chị cũng nên... chuẩn bị đón Huyền My trở về . Tôi không bao giờ chấp nhận có một cô con dâu hư hỏng như thế đâu .

Không còn giữ được bình tĩnh, bà Từ Phan ngẩng cao đầu tuyên bố :

- Tôi cũng không mong nó có một bà mẹ chồng hẹp hòi, cố chấp như chị đâu .

Bà Vĩnh Tuyền lớn tiếng gọi bà quản gia, giọng giận dữ :

- Mở cổng cho khách về !

*

* *

Liếc nhìn vẻ mặt buồn rầu của Huyền My, bà Vĩnh Tuyền lạnh lùng bảo :

- Tôi không bao giờ thừa nhận một đứa con dâu như cô .

Huyền My đau khổ nhìn bà :

- Thừa mẹ, những điều mẹ vừa nói với con thật ngoài sức tưởng tượng của con . Con không phải là một phụ nữ hư hỏng, ngoại tình . Xin mẹ hãy tin con .

Bà Vĩnh Tuyền cao giọng :

- Thế còn chuyện cô bỏ nhà ra đi theo Lâm Phú cũng là chuyện bịa đặt sao ?

Huyền My sụp mắt xuống :

- Nhận được bức thư tuyệt mạng của Lâm Phú con đã hết hoảng,

không suy nghĩ kịp vội đáp xe ra Nha Trang . Thế nhưng, con không làm một điều gì phải hổ thẹn với lương tâm cả .

Bà Vĩnh Tuyền trề môi :

- Cô còn nói được như thế sao ? Thật là không thể nào nghe lọt tai được . Nếu bây giờ cô bỏ về bên nhà, tôi cũng không cản đâu .

Huyền My ứa nước mắt :

- Thừa mẹ, xin mẹ hãy hiểu con .

Bà Vĩnh Tuyền quát lên :

- Tôi phải hiểu như thế nào đây ?

Huyền My thốn thức :

- Con... yêu Sĩ Nguyên . Con không thể sống xa anh ấy được .

Bà Vĩnh Tuyền nheo mắt nhìn Huyền My :

- Có phải cô sợ người ta cười về chuyện Sĩ Nguyên bỏ cô không nên mới hạ mình nói thế ?

Huyền My khàn giọng :

- Không . Con yêu Sĩ Nguyên . Con yêu chồng của con .

Bà Vĩnh Tuyền cau mày :

- Nếu thế thì cô đã không ngoại tình, chà đạp lên đạo lý .

Huyền My sụt sịt :

- Mẹ quên rằng mẹ là bạn của mẹ con sao ? Xin mẹ hãy tin con . Con không làm gì sai trái hết .

Bà Vĩnh Tuyền so vai :

- Lúc nãy chị Từ Phan có đến đây . Tôi đã yêu cầu chị ấy mang cô về nhà . Danh giá gia đình tôi không thể cho phép có một người con dâu sa đọa như thế .

Huyền My thẳng thốt nhìn bà Vĩnh Tuyền . Vẻ mặt lạnh lùng đầy cố chấp của bà khiến Huyền My tuyệt vọng .

Cô vụt chạy lên lầu...

*

* *

Trở về nhà khi hai chiếc kim đồng hồ chập nhau ở con số mười, Sĩ Nguyên ngạc nhiên khi phòng bề bộn chứ không ngăn nắp như mọi ngày .

Anh gọi khẽ :

- Huyền My...

Đáp lại tiếng gọi của anh chỉ là sự im lặng . Sĩ Nguyên đi ra hành lang tìm cô nhưng vẫn không thấy .

Linh tính có một điều gì khác thường, Sĩ Nguyên vội đi đến tủ áo quần của Huyền My . Anh mở cánh cửa tủ ra . Bên trong là trống rỗng .

Lao xuống những bậc thang, Sĩ Nguyên gõ cửa phòng bà Vĩnh
Tuyển giọng gấp gáp :

- Mẹ ơi...

Bà Vĩnh Tuyển bình thản nhìn Sĩ Nguyên :

- Có chuyện gì vậy con ?

Sĩ Nguyên nói nhanh :

- Huyền My có nói với mẹ là cô ấy đi đâu không ? Huyền My không
có ở trong phòng . Trong tủ áo quần của cô ấy cũng không còn bộ
nào cả .

Bà Vĩnh Tuyển nhú mày :

- Từ nay Huyền My sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa . Mẹ
không còn thừa nhận nó .

Sĩ Nguyên thẳng thốt :

- Mẹ nói sao ?

Bà Vĩnh Tuyển thở dài :

- Huyền My về lại nhà chị Từ Phan . Con đừng bao giờ tiếc một
người vợ như thế nữa .

Sĩ Nguyên đau khổ hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao mẹ lại nói như thế chứ ?

Bà Vĩnh Tuyển nhìn Sĩ Nguyên bằng ánh mắt thương hại :

- Con thương nó lắm sao Sĩ Nguyên ? Nếu mẹ bảo với con là chính
mẹ đã đuổi Huyền My đi thì con nghĩ sao ?

Buông người ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu, Sĩ Nguyên
kêu lên :

- Mẹ có biết là mẹ làm con đau khổ đến mức nào không ? Mà tại sao
mẹ lại xua đuổi Huyền My chứ ?

Bà Vĩnh Tuyển giận dữ phán :

- Huyền My đã phản bội con .

Sĩ Nguyên sững sờ nhìn bà Vĩnh Tuyển . Anh lạc giọng :

- Mẹ bảo sao ? Con không tin . Làm sao có chuyện đó được .

Bà Vĩnh Tuyển nhướn mày :

- Một người bạn thân của Huyền My đã đến đây và cho mẹ biết tất cả
sự thật .

Sĩ Nguyên không còn giữ được bình tĩnh, anh hỏi như hét :

- Ai vậy ?

Bà Vĩnh Tuyển tặc lưỡi :

- Một cô gái thật đẹp và ăn mặc thật thời trang . Mẹ đã hứa với cô ta
là không tiết lộ tên của cô ta . Mẹ phải giữ lời hứa của mẹ .

Sĩ Nguyên châm biếm :

- Cô ta thật là tốt . Nếu thật ư cô ta là bạn của Huyền My thì lại càng

tệ hại hơn .

Bà Vĩnh Tuyền tỏ vẻ bất bình :

- Mẹ và con phải cảm ơn cô ta mới phải . Nếu không có cô bạn của Huyền My thì mãi mãi mẹ vẫn xem Huyền My là một cô gái đức hạnh .

Sĩ Nguyên rần giọng :

- Con hiểu Huyền My hơn ai hết . Những gì cô gái ấy nói đều là bịa đặt .

Bà Vĩnh Tuyền nhếch môi hỏi :

- Thế con có biết chuyện Huyền My bỏ nhà đi hoang trước khi kết hôn với con chưa ?

Sĩ Nguyên ngạc nhiên :

- Ai nói với mẹ chuyện đó ?

Bà Vĩnh Tuyền chăm chú nhìn Sĩ Nguyên :

- Cũng cô gái ấy .

Sĩ Nguyên khẽ lắc đầu . Giọng anh bức tức :

- Con không hiểu cô gái ấy kể ra với mẹ chuyện ấy để làm gì . Đúng là một con người thiếu tự trọng . Mà chuyện đó chỉ có con, Lâm Phú và gia đình Huyền My biết mà thôi . Con không hiểu cô gái nỏ nhen ấy là ai ?

Bà Vĩnh Tuyền phẫn nộ :

- Người ta tốt với mẹ như thế mà con lại có thái độ như vậy sao ? Nếu không thì làm sao mẹ và con biết được chuyện động trời mà Huyền My đã làm .

Nhìn thẳng vào mắt bà Tuyền, Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Huyền My là một cô gái hết sức ngây thơ . Huyền My không giống những cô gái đã từng cặp bồ với con . Những lời mẹ đã nghe chỉ là bịa đặt .

Bà Vĩnh Tuyền kêu lên :

- Trời đất, đến nước này mà con vẫn mù quáng vậy sao Sĩ Nguyên ? Con điên mất rồi .

Giọng Sĩ Nguyên buồn rầu :

- Con yêu Huyền My . Thật đáng tiếc về những gì mẹ đã đối xử với cô ấy . Tại sao mẹ lại tin những điều nhảm nhí như thế . Mẹ không nhớ chính con đã từ bỏ ý định cưới Cẩm Vân và thiết tha cầu hôn với Huyền My hay sao ? Những cô gái như Cẩm Vân không thể mang ra so sánh với Huyền My .

Bà Vĩnh Tuyền phẩy tay :

- Con đi ngủ đi, mẹ không muốn nhắc đến Huyền My trong nhà này nữa . Mẹ mệt mỏi lắm rồi .

Sĩ Nguyên chưa kịp ỏi gì thêm thì bà Vĩnh Tuyền đã đẩy anh ra khỏi phòng rồi khép cửa lại...

*

* *

Chìa tấm ảnh ra trước mặt bà Vĩnh Tuyền, Sĩ Nguyên trầm giọng :

- Mẹ nhìn thử xem . Đây có phải là cô gái đã bịa đặt nói xấu Huyền My không ?

Giật mình nhìn tấm ảnh rồi lại nhìn Sĩ Nguyên, bà Vĩnh Tuyền giọng thảng thốt :

- Vì sao con biết cô gái đó chính là Mai Dung ?

- Mai Dung ?

- Cô gái đó chính là Mai Dung .

Sĩ Nguyên so vai :

- Cô ta đã mạo nhận một cái tên . Cẩm Vân mới chính là tên của cô ta .

Bà Vĩnh Tuyền sửng sốt :

- Cẩm Vân ?

- Dạ...

- Đó chính là cô người mẫu trước đây con đã từng muốn cưới nhưng mẹ không đồng ý ?

Sĩ Nguyên háng giọng :

- Mẹ không đồng ý để con đưa Cẩm Vân đến nhà ra mắt mẹ, chính vì thế mà giờ đây Cẩm Vân dễ dàng mạo nhận một cái tên khác để hại Huyền My .

Bà Vĩnh Tuyền thắc mắc :

- Làm sao con đoán được cô gái gặp mẹ cách đây mấy hôm là Cẩm Vân ?

Sĩ Nguyên nhướng mày :

- Chỉ cần hỏi bà quản gia về cách phục sức của vị khách lạ là con có thể biết một chắc chắn người ấy chính là Cẩm Vân chứ không thể ai khác .

Bà Vĩnh Tuyền thở dài :

- Dù gì đi nữa, Cẩm Vân cũng giúp mẹ biết được sự thật . Mẹ rất thương Huyền My nhưng không thể nào chấp nhận những chuyện nó đã làm . Hết bỏ nhà theo trai đến chuyện phản bội con hện hò với tình nhân của nó để Cẩm Vân bắt gặp .

Sĩ Nguyên lẳng lặng đặt một xấp ảnh xuống bàn . Anh nói giọng cay đắng :

- Mẹ xem đi .

Vừa cầm một tấm ảnh lên nhìn, bà Vĩnh Tuyền thảng thốt kêu lên :

- Con sống buông thả thế Sĩ Nguyên ? Mẹ không thể ngờ được .

Sĩ Nguyên chua chát :

- Đó chính là sản phẩm của Cẩm Vân .

thấy bà Vĩnh Tuyền vẫn không hiểu, Sĩ Nguyên nói tiếp :

- Hồi chưa cưới Huyền My, đi biển với Cẩm Vân con có chụp chung với cô ta mấy tấm hình, không ngờ Cẩm Vân lại sử dụng để ghép một loạt ảnh giả phóng đăng như thế rồi gởi cho Huyền My . Chính những tấm ảnh này đã làm cho Huyền My hiểu lầm con .

Bà Vĩnh Tuyền giận dữ :

- Ghép ảnh để ly gián vợ chồng con à . Thật là kinh khủng .

Ném tất cả những tấm ảnh vào sọt rác, Sĩ Nguyên chậm rãi kể lại chuyện Huyền My đã đến Nha Trang trong một hoàn cảnh như thế nào và cả chuyện cô đã ở lại bãi Dương với anh và vú Sáu, chuyện cô đã khước từ Lâm Phú để cùng về trên một chuyến xe với anh . Câu chuyện của anh đã ngừng từ lâu mà bà Vĩnh Tuyền vẫn còn lặng người chết sống trên ghế .

Về mặt ân hận, bà Vĩnh Tuyền giọng day dứt :

- Mẹ thật có lỗi với chị Từ Phan và Huyền My . Mẹ đã nặng lời với chị xui của mẹ và với vợ con . Mẹ đâu ngờ cô gái ấy chính là Cẩm Vân .

Sĩ Nguyên so vai :

- Tối hôm qua con tình cờ nhìn thấy Lâm Phú và Cẩm Vân ngồi bên nhau trong một quán rượu .

Bà Vĩnh Tuyền nhíu mày :

- Ý, của con là...

- Chuyện Huyền My đi đến Nha Trang chỉ có con, Lâm Phú và gia đình mẹ vợ con biết . Con lấy làm lạ tại sao Cẩm Vân lại biết và dùng câu chuyện ấy để bịa đặt thêm những chi tiết động trời .

Bà Vĩnh Tuyền thở dài :

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã . Chắc chắn là Cẩm Vân và Lâm Phú đã ráp tâm bàn tính những chuyện ấy để phá vỡ hạnh phúc của vợ chồng con đó thôi .

Nói xong, bà Vĩnh Tuyền búi người bảo :

- Con hãy chở mẹ đến nhà mẹ vợ của con để mẹ tạ lỗi với chị ấy và Huyền My đi . Không biết chị Từ Phan có tha thứ cho mẹ không !

* * *

Huyền My thấy mình đi qua một sa mạc nóng bỏng . Chỉ có ánh mặt trời chiếu xuống như thiêu đốt và cát cháy dưới chân .

Không có một giọt nước

Những hạt cát như đượ nung đỏ lên .

Môi khô rát, cô lê từng bước chân mệt mỏi trên chảo cát nóng . Tuyệt

vọng .

Rồi đột nhiên một cơn lốc xoáy nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất và ném cô vào một hố sâu đen ngòm . Rơi mãi rơi mãi...

Huyền My mở mắt ra . Phải định thần thật lâu, cô mới xác định là cơ vừa qua một cơn ác mộng và người đàn ông đang lo lắng cúi xuống nhìn cô là Sĩ Nguyên .

Đúng là Sĩ Nguyên .

Nắm lấy bàn tay thon nhỏ của cô giọng anh dịu dàng :

- May quá . Em tỉnh rồi . Em bị sốt cao vì ngâm nước mưa đó . Vì sao em lại lang thang ngoài mưa thế Huyền My ? Có phải vì buồn giận mẹ và anh không ?

Cô tủi thân quay mặt đi . Chẳng lẽ phải gào lên với anh là cô đau khổ đến mức tưởng chừng có thể chết đi được .

Cô yêu anh . Nhưng trái tim cô còn kiêu hãnh hơn tình yêu đó . Cô không thể đồng ý anh chia sẻ tình yêu ấy với ai .

Vuốt những sợi tóc mềm như tơ trời đang đổ trên vai cô, Sĩ Nguyên tỉ tê :

- Anh nhớ em quá . Còn em có nhớ anh không ?

Huyền My nhếch môi :

- Bao giờ thì chúng ta ly hôn ?

Sĩ Nguyên soi vào đôi mắt của cô :

- Em vẫn còn oán giận anh sao ? Những tấm ảnh ấy đều là ảnh ghép . Anh không hề lừa dối em như em đã nghĩ .

Cô nhướn mày :

- Tôi không xứng đáng làm con dâu của mẹ anh đâu . Tôi chỉ là con bé hư hỏng .

Sĩ Nguyên hạ thấp giọng :

- Mẹ muốn tạ lỗi với em . Em có sẵn lòng tha thứ cho mẹ không ?

Huyền My vẻ mặt cay đắng :

- Tôi không muốn nghe nữa, anh đi về đi .

Sĩ Nguyên ngồi xuống cạnh Huyền My . Vuốt tóc cho cô, anh tỉ tê :

- Mấy hôm nay mẹ anh và mọi người túc trực bên cạnh em, lo lắng cho em . Mẹ anh rất ân hận về những gì bà đã hiểu lầm em . Cô gái mạo nhận là bạn em hóa ra là Cẩm Vân . Vì tính nhỏ nhen, cô ta đã gây những chuyện đau khổ cho anh và em .

Huyền My trào nước mắt :

- Tôi bảo là anh về đi mà . Tôi ghét anh . Ghét cả mẹ anh nữa .

Sĩ Nguyên giọng dịu dàng :

- Mẹ anh và mẹ em đã làm lành với nhau . Hai bà đang nói chuyện với nhau thật tương đắc dưới nhà . Còn em, em không thể độ lượng

với anh một chút sao Huyền My ?

Cô quát khẽ :

- Anh đi về đi . Về với co bồ của anh đi, cứ mặc kệ tôi mà . Nếu anh còn đứng đây chắc tôi tức giận lên phát ốm .

Anh kiên nhẫn chịu đựng cái nhìn căm thù của cô . Rát bỏng .

Giọng anh đầy yêu thương :

- Anh pha sữa cho em nhé .

Cô giận dữ :

- Không . Chỉ cần anh ra khỏi phòng của tôi là được .

Sĩ Nguyên lảng lảng pha sữa . Anh mang đến bên giường nhưng

Huyền My đã hét lên :

- Anh đi đi .

- Anh biết là em giận anh vì những tấm ảnh và ca chuyện anh cố tình đi chơi khuya để trắc nghiệm trái tim của em, xem là em có đau khổ khi anh thờ ơ với em không... Đừng giận anh nữa nghe Huyền My... em uống sữa nghe .

Huyền My thôn thức :

- Được rồi . Nếu muốn tôi uống sữa thì anh hãy đi ra khỏi phòng tôi lập tức (cô ta đuổi vậy thôi chớ đừng tưởng đuổi thiệt rồi đi đó nha) .

Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa . Lâu nay anh chỉ xem tôi như một trò đùa mà thôi .

Sĩ Nguyên giọng chùng xuống :

- Nếu em cố chấp như thế thì anh cũng không thể ép buộc con tim của em . Từ nay anh sẽ không bao giờ đến đây nữa .

Cô nhắm mắt lại . Lắng nghe tiếng chân của Sĩ Nguyên xa dần .

Thế là hết . Không kìm được, Huyền My bật khóc nức nở . Khóc như chưa từng được khóc .

Cô đúng là một con ngốc . Cô đã để lòng kiêu hãnh ngự trị lên trên tình yêu .

- Sĩ Nguyên...

Vùng ngồi dậy, Huyền My gọi trong tuyệt vọng . (thấy chưa ? đã nói mà, con gái là vậy đó, thích làm những chuyện ngược với lời nói)

Như một phép thần, Sĩ Nguyên đột ngột xuất hiện ở ngưỡng cửa .

Anh đi đến bên cô và cúi xuống, giọng dịu dàng :

- Có phải em vừa gọi anh không ?

Cô xấu hổ khống chế :

- Ờ... không...

Sĩ Nguyên cô giấu nụ cười hạnh phúc . Một nụ cười có thể làm cô vợ đồng danh của anh giận đến mấy ngày .

Anh soi vào đôi mắt cô :

- Nãy giờ anh vẫn đứng ngoài cửa (té ra anh chàng này cũng biết khôn đó chứ) . Vì thế mà anh càng tin là... chúng ta không thể nào thiếu nhau được . Anh yêu em . Anh đã hiểu được điều kỳ diệu ấy trên chuyến xe cùng đi với em . Em mới chính là tình yêu đích thực của anh .

Vòng tay choàng ngang qua eo lưng của cô, anh thâm thì hỏi :

- Huyền My... Có phải em... ghen với Cẩm Vân không ?

Cô cố thoát khỏi vòng tay yêu thương của anh nhưng vòng tay ấm vẫn siết chặt . Thú nhận là ghen . Trời ạ, cô thà chết còn hơn . Cô yêu anh . Yêu anh tận cùng hơi thở .

Bối rối đón nhận nụ hôn ấm áp yêu thương của anh, cô bật khóc .

Sĩ Nguyên cảm động lau những giọt nước mắt hạnh phúc cho cô .

Siết chặt Huyền My trong vòng tay ấm nồng đến nghẹt thở và dịu dàng vuốt những sợi tóc ngát hương của cô, mắt anh cũng cay xè .

Huyền My rưng rưng khép nhẹ mắt . Thế là cô đã có một tình yêu thật lớn, thật độ lượng . Thế là anh và cô được mãi mãi bên nhau .

Hạnh phúc .

Không phải chỉ khi đau khổ người ta mới khóc !

Hết

Nguồn: Hùng

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA